

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ον}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 38 (759)

1938

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΣΑΣ

Εάν θέλετε να έχετε χείλη υγιή και ωραία, χρησιμοποιείτε παντού και πάντοτε το Rouge χειλέων MICHEL. Είναι ο μοναδικός σύντροφος κάθε Κυρίας και Δεσποινίδος στην θάλασσα, στο βουνό, στις εκδρομές, στο θέατρον και στις διάφορες συγκεντρώσεις. Με την χρήση διαφόρων άλλων Rouges χειλέων θα παρατηρήσετε ότι πολλά εξ αυτών αφήνουν εις τα χείλη ένα παχύ στρώμα και γυαλίζουν όπως ή ριπολίνη, όταν δε στεγνώνουν ραγίζουν κατά τρόπον, ώστε να παρουσιάζουν τα χείλη φέροντα κάτι, σαν μικρά λείψα. Το Rouge χειλέων MICHEL θα σας δώσει την χαράν, την υγεία και την ωμορφιά. Το Rouge χειλέων MICHEL δεν επιδέχεται μετρίοτητα. Οδηγία χρήσεως και πληροφορίες δίδονται εις τα Κ)ματα Αρωμάτων και Καλλυντικών

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Πωλείται εις όλα τα Καταστήματα της Ελλάδος.

«ΑΛΜΑ»

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΞ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 5

Χρησιζεν ή λειτουργία των δερμίδων θαλασσιών και εν γένει ιαματικών λουτρών.

Αφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης και απολύμνισις δια των ιδιοκτητών απολυμαντικών και πλυντικών μηχανημάτων, αιδρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 Τηλ. 80-786

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε το φόρεμά σας, ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, επισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ (Αγ. Μάρκου 18, 1ος όροφος, τηλ. 25-173). Θα εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά κτλ. με τις τέρως τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα, σύμφωνα με τα πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ - ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΩ
ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
Σκυριανές δραχ. 7.500 και 10.900
Βυζαντινά 16.400, Αγγλικά 23.000
ΚΑΙ 28.000 τα 10 κομμάτια.

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΤΟ ΜΟΥ."

«Τώρα αγαπώμεθα περισσότερο παρά ποτέ. Ένα διάστημα ή αγάπη του είχε κρυσταλλωθεί. Εγνώριζα το γιατί. Αι ρυτίδες μου με έκαναν να φαίνομαι σαν γυναίκα 50 ετών. Σήμερα φαίνομαι 30. Δέν γνωρίζω τον λόγο αλλά το όφειλω στην Κρέμα Τοκαλόν, τροφή δια την επιδερμίδα. Από την επομένη της πρώτης της χρήσεως εξεπλάγην πόσον έφατον φρέσκη και νέα. Η Κρέμα Τοκαλόν, τροφή δια την επιδερμίδα, είναι το μόνον μέσον δια να ξαναδώσετε εις τα κύτταρα της επιδερμίδος την ζωηρότητα της νεότητος. Περιέχει «Biosel» αποτέλεσμα της θυσιαστικής επιστημονικής ανακαλύψεως του περιφημού Dr. Stejskal του Πανεπιστημίου της Βιέννης, το όποιον τρέφει την επιδερμίδα με εκχύλισμα προσερχόμενον από τα κύτταρα ζώων.

«Ο, τι έκανε αυτή η γυναίκα μπορείτε και σεις να το κά...ετε.

Δοκιμάσατε και σεις ή ίδια την Κρέμα Τοκαλόν, τροφή δια την επιδερμίδα. Μεταχειρίζεσθε την Κρέμα Τοκαλόν (χρώματος ρόζ) το θράδυ προτού να τακλιθώτε. Το πρωί μεταχειρίζεσθε την Κρέμα Τοκαλόν, τροφή δια την επιδερμίδα (χρώματος λευκού). Είναι στυπτική, τονωτική και θρεπτική και αποτελεί την καλλιτέραν θάσιν δια το μακιγιάρισμα.

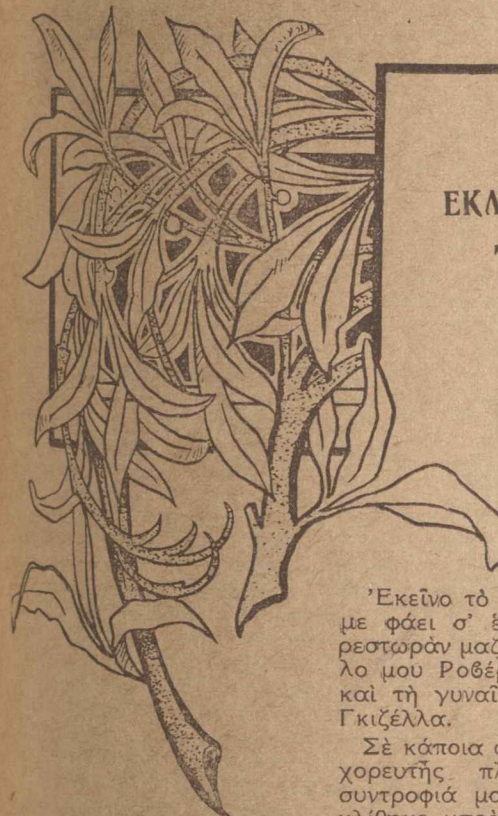
ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Τ. Έσωτερικός Νοσοκομείου Α. Συγγρού
Δερματικά - Γυναικολογικά.
Κουμουνδούρου 21 - Αθήναι
(Έναντι Βαλ. Θεάτρου)
101)2-11)2 π.μ. 5-8 μ.μ.
Τηλέφ. 52-623

15 Σεπτεμβρίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟ ΤΑΛΛΗΡΟ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Έκείνο το θράδυ είχαμε φάει σ' ένα κοσμικό ρεστοράν μαζί με τον φίλο μου Ροβέρτο Ποντινώ και τη γυναίκα του τη Γκιζέλλα.

Σε κάποια στιγμή, ένας χορευτής πλησίασε την συντροφιά μας και υποκλήθηκε μπρός στην Γκι-

ζέλλα, ζητώντας την να χορέψει μαζί του.

Έκείνη γύρισε προς τον σύζυγό της τα μάτια της που έλαμπαν από λαχτάρα και τον ρώτησε.

— Μου επιτρέπεις να χορέψω ένα ακόμα ταγκό;

Ο Ροβέρτος της απάντησε:

— Βέβαια, αγαπημένη μου...

Και την κύτταξε καθώς απομακρυνόταν, ανάλαφρη, ίκανοποιημένη με το τίποτε.

Την ίδια στιγμή, ένα γκαρσονάκι έφερε στο Ροβέρτο Ποντινώ το κουτί με τα αγαφίττα που του είχε παραγγείλει πρό δλίγου. Ο φίλος μου πήρε τα ρέστα που του έδωσε ο μικρός και διάλεξε ένα τάλληρο για να του το προσφέρει ως πομπουρά. Μά πριν του το δώση, το κύτταξε μια στιγμή, κύτταξε τη γυναίκα του που χόρευε τώρα και κύτταξε πάλι το νόμισμα. Έπειτα χαμογέλασε θλιβερά, ύψωσε τους ώμους του και μου είπε:

— Μου ήρθε μία ανάμνησις... Το νόμισμα αυτό των πέντε φράγκων μου θύμισε τον παππού μου Όκτάβιο, τον πατέρα του πατέρα μου...

Ο παππούς Όκτάβιος φαίνεται πως ήταν στά νειάτα του αυτό που έλεγαν την εποχή εκείνη ένας «φράσις Ιππόκτες», μά δυσκολευόμουν πολύ να το πιστέψω, γιατί, όταν ήρθα στον κόσμο, εκείνος θρισκόταν πειά προσηλωμένος στην πολυθρόνα με μία μεγάλη κουβέρτα με κ α ρ ρ ω, ριγμένη άπάνω στ' αθρητικά του πόδια. Έπειδή δέν μπορούσε να περπατήσει κι' επειδή ο χώρος του δωματίου του ήταν πειά ένα αρκετά μεγάλο διάστημα γι' αυτόν, δέν έρχονταν ποτέ στο σπίτι μας για να φάη μαζί μας ή για να μάς χαιρετήσει όπως έκανε ο άλλος μου παππούς, ο παππούς Ίούλιος, ο πατέρας της μητέρας μου.

Πηγαίναμε όμως έμεις και τον βλέπαμε στο σπίτι του σε ώριμες ημέρες: την πρώτη Κυριακή κάθε μηνός και τις μεγάλες εορτές, τα Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά, το Πάσχα, την ημέρα της ονομαστικής του εορτής και την επέτειο των γενεθλίων του.

Τότε, ο γέρος αυτός, που δέν του μιλούσαμε ποτέ στον έγκιο, δέν μάς φαινόταν έντελώς σαν άνθρωπος της οικογενείας μας. Κάτι πιο λίγο και κάτι πιο πολύ συγχρόνως. Νιώθαμε γι' αυτόν λιγότερη σποργή και περισσότερο σεβασμό απ' ό,τι νιώθαμε για τον παππού Ίούλιο.

Πάντα εκείνος μάς άναπούσε. Είμαθ βέβαιος τώρα ότι έμπαινε σε έξοδα για μάς, για τους δυο αδελφούς μου

και για μένα, σε πολλά περισσότερα έξοδα απ' ό,τι μπορούσαμε να φανταστούμε έμεις, — παιδιά τότε. Ήταν ένας άνθρωπος πολύ λίγο διαχυτικός από χαρακτήρος, που οι πόννοι της αρθροίτιδος τον είχαν κάνει κάπως σκληρό.

Ο Βολταίρος ήταν ο αγαπημένος του συγγραφέας κ' είμαθ βέβαιος ότι, από τις δυο θαθείες και πικρές ρυτίδες που υπήρχαν στις άκρες του στόματός του, ο σκεπτικισμός είχε χαράξει τη μία και ο πόνος την άλλη.

Τρώγαμε υπέραχα στο σπίτι του την πρώτη Κυριακή κάθε μηνός. Μόνο αυτός δέν έτρωγε γιατί ή αρθρίτις του του άπαγόρευε να τρώη όλα τα ωραία πράγματα. Μά κύτταζε να μάς σερβίρουν τα εκλεκτά φαγητά χωρίς ν' άναστενάζη και μάς έλεγε με τη σαρκαστική του φωνή, ή οποία μάς έκανε μεγάλη έντύπωση και μέσα στην όποια υπήρχε κρυμμένη πολλή καλωσύνη.

— Έ, λοιπόν, θαρραχάκια, πως πάει ή όρεξι;

Τέλος, όταν έρχονταν ή στιγμή να φύγουμε, μάς έκανε τα δώρα του: Έπρόφερε στον καθένα μας από ένα παγγινίδι κι' από μία σακκούλτσα σοκολάττες, με άνοιγμα κεντητό και σφγμένες με μία χρωματιστή μεταξωτή κορδέλλα.

Μία χρονιά, κατά την επέτειο των γενεθλίων του, άφου μάς έδωσε το παγγινίδι μας και τη σακκούλτσα μας, μάς κράτησε ακόμα κοντά του.

— Περιμένετε θαρραχάκια, μάς είπε. Δέν τελειώσα. Έπειδή, καθώς φαίνεται, είδατε φρόνιμα παιδιά, θα σας δώσω κι' ένα άλλο δώρο... Ένα ωραίο τάλληρο!...

Ένα τάλληρο την εποχή εκείνη — σου διηγοῦμαι μία προπολεμική ιστορία, φίλε μου — ήταν σπουδαίο ποσόν. Με μία πεντάρα μπορούσε να πάρη κανείς τότε ένα σωρό πράγματα: Ένα ωραίο κουλουράκι, ή δέκα καραμέλλες ή μία εικονογραφημένη έφημερίδα. Μην ξεχνάς δέ επίσης πως οι δυο αδελφοί μου κι' εγώ είμασθε εκείνον τον καιρό μικροί κύριοι με κοντά πανταλονάκια που δέν ήταν συνηθισμένοι να έχουν τέτοιες περιουσίες στην τόπνη τους.

Γι' αυτό τον λόγο πήραμε τα τάλληρά μας και φύγαμε κατενθουσιασμένοι.

Μά όταν γύρισαμε στο σπίτι μας, ενώ είχαμε ριχτή κιόλας στις σακκούλττες με τις σοκολάτες κ' είχαμε γεμίσει ένα τραπέζακι με τα παγγινίδια μας, — ο αδελφός μου ο Γκαστόν έβγαλε έξαφνα μία κλαυγή:

— Ω! το τάλληρο!... Το τάλληρο του παππού Όκτάβιου!... Είναι ψεύτικο!...

Ο Γκαστόν ήταν ο μεγαλύτερός μας. Ήταν πιο μεγάλος ένα χρόνο από τον άλλο μου αδελφό, τον Μαρσέλ, και δυο χρόνια από μένα. Θα ήταν, εκείνη την εποχή, όχτώ έννενα χρόνων. Με δυο λόγια ήταν, όπως θα καταλα-

θαίνης, ένας άνθρωπάκος που ήξερε από κόσμο, που ήξερε ότι στη ζωή υπάρχουν αληθινά και ψεύτικα νομίσματα και που ήξερε ακόμα να ξεχωρίσει τα μόν από τα δέ.

— Είναι μολυβένιο αυτό το τάλληρο! πρόσθεσε. Δεν θα ραίνει όπως τα άλλα. Κι' έπειτα γλιστράει μέσα στο γέρι. Δεν νοιώθει κανείς τις φιογούρες του κάτω απ' τα δάχτυλα. Θά δῆτε! Μά για δείχτε μου και τα δικά σας;...

— Άλλοίμονο! Φρίκη! Και τα δικά μας τάλληρα ήταν κι' αυτά μολυβένια!...

— Όπως ήταν φυσικό, σπεύσαμε να ποῦμε στους γονείς μας τί είχε συμβῆ. Ότι θα σου διηγηθῶ τώρα το έμαθα αργότερα από τον πατέρα μου, ο οποίος μᾶς μίλησε πολλές φορές από τότε, σχετικῶς με την ιστορία αυτή.

Λοιπόν, όταν ο μπαμπᾶς και ἡ μαμά έμαθαν την περιπέτειά μας, κυτάχτηκαν με κάποια έκπληξη, με μία έκπληξη γεμάτη στενοχώρια. Τὸ έκπληκτικὸν ήταν ὅτι και τὰ τρία νομίσματα που μᾶς είχε δώσει ο παππούς ήταν κιβόδια! Ένα κιβόδιο νόμισμα, Θεέ μου, μπορεί να τρυπώσει ανάμεσα στ' άλλα, μᾶ τρία; Τρία στὰ τρία;...

— Δεν βλέπω παρά μία εξέγηση, εἶπε ὁ μπαμπᾶς στενοχωρημένος. Φαντάζομαι ὅτι αὐτὰ τὰ κιβόδια νομίσματα τὰ είχε θάλει ἀπὸ καιρὸ ὁ παππούς σας κατὰ μέρος, μὴν τύχει κατὰ λάθος και τὰ δώσει πούθενά. Μὰ τὰ ἔχασε, τὰ ξαναβρήκε και χωρὶς νὰ τὰ προσέξη, σὰς τὰ ἔδωσε.

— Σὰν πολὺ ἀπίθανο μοῦ φαίνεται αὐτὸ, εἶπε ἡ μητέρα μας. Ὁ πατέρας σου ἔχει καλὸ μάτι...

— Δεν φαντάζομαι νὰ ὑποθέτης ὅτι τὸ ἔκανε ἐπιτήδεια!...

— Χμ! Ποιὸς ξέρει... Οἱ γέροι ἔχουν καμμιά φορὰ τόσο παράδοξες ιδέες!

— Πάντως δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ φιλαργυρία... Τὸς ἔδωσε παιγνίδια που στοιχίζουν πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἕνα τάλληρο!...

— Ναι... μὰ ἀπὸ πονηρία ἴσως... Ἀπὸ μίαν πονηρία κάπως μοχθηρή... Δεν εἶναι πολὺ, πολὺ καλὸς ὁ πατέρας σου!...

Τί εἶπαν κατόπιν, ὁ πατέρας μας δὲν μᾶς τὸ εἶπε, μὰ ὑποθέτω ὅτι φιλονίκησαν λίγο.

Ἦρθε τέλος ἡ πρώτη Κυριακὴ τοῦ ἐπομένου μηνὸς καὶ πήγαμε μετὰ τοὺς γονεῖς μας στοῦ παπποῦ Ὁκτάβιου. Πρὶν καθῆσθαι στὸ τραπέζι, ἐνῶ ἐμεῖς τὰ παιδιά θρискόμαστε ἔξω στὴν αὐλὴ καὶ παίζαμε, ἡ μαμά ἀρχισε ἀμέσως τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ παπποῦ.

— Ἀκούστε, πατέρα, τοῦ εἶπε. Ὁ σύζυγός μου ἀπὸ δειλία, φαντάζομαι, δὲν θέλησε νὰ σὰς μὴσῃ γι' αὐτὸ που θὰ σὰς πῶ... Μὰ ἐγὼ νομίζω πὼς πρέπει νὰ λή κανεὶς πάντα ὅτι ἔχει μέσα στὴν καρδιά του... Τὶς ἄλλες, τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων σας, κάνατε μερικὰ δῶρα στὰ παιδιά, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τρία τάλληρα... Μὰ ἦσαν καὶ τὰ τρία μολυβένια... Πὼς, δὲν ἀναπηδάτε που τὸ ἀκούτε αὐτό;... Τὸ ξέρατε λοιπόν;...

Τότε γιατί τὸ κάνατε;...

— Ὁ παππούς Ὁκτάβιος χαμογέλασε μετὰ λεπτὴν εἰρωνείας κι' ἀπάντησε:

— Για ν' ἀντιληθῶ ἕνα πρᾶγμα, κόρη μου. Αὐτοὶ οἱ μικροί, οἱ ἔργοί μου, εἶναι πολὺ νέοι ἀκόμα κι' ἐγὼ εἰμαι πολὺ γέρος. Δὲν θὰ προφθάσω λοιπὸν νὰ τοὺς δῶ ὅταν γίνουν ἄνδρες. Καὶ θὰ ἤθελα νὰ μάθω τί εἶδους ἄνδρες θὰ γίνουν. Αὐτὸ θὰ ἦταν σὰν νὰ ζούσα περισσότερο!...

— Μοῦ ἦρθε τότε ἡ ιδέα νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πείραγμα. Καὶ καθὼς ἔβριζε τίποτε δὲν εἶναι πὺ ἀποκα' ὑπτικὸ τοῦ χαρακτῆρος ἀπὸ τὸ ρῆγμα... Εἶχα τὴν πεποίθησι ὅτι μαθαίνοντας τί θὰ ἔκανε καθένας ἀπ' τοὺς ἐγγόνους μου τὸ κιβόδιο τάλληρό του, θὰ μάθαινα τί θὰ μπορούσαν νὰ κά-

νουν ἀργότερα κι' οἱ τρεῖς τους στὴ ζωῇ.

— Γιατὶ τὸ Μαρσέλ ξέρω κιόλας. Αὐτὸς σὰς ἔκανε ἐνήμερος τῆς ιστορίας τῶν κιβόδιων τάλληρων, δὲν εἶν' ἔτσι. Σὲ μένα μοῦ ἔγραψε ἕνα γράμμα, τὸ ἔβριζε:

«Παππού, πρέπει νὰ μοῦ δώσης ἕνα ἄλλο τάλληρο, γιατί αὐτὸ που μοῦ δώσες τὶς ἄλλες ἦταν μολυβένια».

— Αὐτὸ ἔβριζε γιὰ νὰ μετὰ νὰ μαντέψω τὸ μέλλον του: Ὅθι γίνῃ ἕνας ἄντρας που δὲν θὰ ὑποχωρῇ μπροστὰ σὲ τίποτε... που δὲν θὰ κουράζεται ποτέ... που θὰ ἀποχτήσῃ χρήματα.

— Μένουν τώρα οἱ ἄλλοι δυό. Ἀς τοὺς καλέσουμε ξεχωριστὰ καὶ ἄς τοὺς ρωτήσουμε...

Καὶ κάλεσαν τὸν Γκαστόν. Ὁ Γκαστόν ὡμολόγησε, μετὰ κάποιου τρυπῆ μάλιστα, ὅτι, μετὰ τὴ συνενόχη τῆς μαγείρας σὰς μας, εἶχε περάσει τὸ κιβόδιο τάλληρο στὸν μπαμπᾶ.

— Καταλαβαίνω, εἶπε χαμογελώντας ὁ παππούς μου. Αὐτὸς θὰ γίνῃ πολιτικός...

— Ἐμένα ἐγὼ. Κι' ἐγὼ, κοκκινίζοντας, χλωμαίνοντας καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια μου, ἀναγκάσθηκα νὰ ἀπολογησῶ τί εἶχα κάνει τὸ τάλληρό μου: δὲν τὸ εἶχα κάνει τίποτε. Τὸ εἶχα θάλει ὁ ἕνας συρτάρι. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ πᾶρω μ' αὐτὸ χίλια δυό θαυμαστὰ πρᾶγματα καὶ ἔξεραι τώρα πὼς δὲν ἔβριζε τίποτε. Κάθε τόσο, ἀνοιγοὶ τὸ συρτάρι, τὸ κύτταζα, καὶ λυπόμουν βαθεῖά... Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

— Ὁ παππούς Ὁκτάβιος ἔβριζε τὸ γέρι του στὸ κεφάλι μου, ἀνασῆκωσε τὸ σκυφτὸ μέτωπό μου καὶ εἶπε (ἀκούω ἀκόμα τὸν τόνο τῆς φωνῆς του που εἶχε μετὰ ἀσυνήθιστη γλύκα καὶ οἰκτοῖ):

— Ἀ! αὐτὸς... Δυστυχισμένο παιδί!...

— Ὁ παππούς μου πέθανε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Μὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα που διέγινωσε τὸ μέλλον μας, ἔπαινε — εἰμαι πειὰ θέβαιος γι' αὐτὸ σῆμερα — ἔπαινε νὰ μιλάσῃ σὲ μᾶς, ὅπως μᾶς μιλοῦσε πρὶν. Δὲν εἰμαστε πειὰ γι' αὐτὸν ἕνας ἀσημάτιστος ὄμιλος, τὰ ἐγγόνια του... Ἐβλεπε σὲ μᾶς τοὺς ἄντρες που θὰ γινόμεσθε ἀργότερα καὶ μᾶς φερόταν ἀναλόγως: ἐανογόντα περισσότερο μετὰ τὸν Μαρσέλ, πὺ εἰρωνικός μετὰ τὸν Γκαστόν καὶ πὺ τρυφερός μετὰ μένα.

Καὶ πραγματικὰ, γίναμε ὅτι εἶχε μαντέψει: ὁ Μαρσέλ εἶναι σῆμερα ἕνας μεγάλος θιομήχανος που δὲν τὸν κουράζει που δὲν τὸν ἀπογοητεύει τίποτε... Ὁ Γκαστόν ἔγινε δικηγόρος καὶ δικυλευτής. Ἐξακολουθεῖ νὰ κυκλοφορῇ ψεύτικα νομίσματα μετὰ τὸ νὰ παρορυσιάζῃ τὸ ψέμα γι' ἀλήθεια. Κι' ἐγὼ...

Μετὰ μίαν κίνησι τοῦ κεφαλιού του, ὁ φίλος μου μοῦ ἔδειξε τὴ γυναῖκα του, που εἶχε τελειώσει τὸν χορὸ τῆς καὶ φριά Γκιζέλλα — καὶ πρόσθεσε:

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

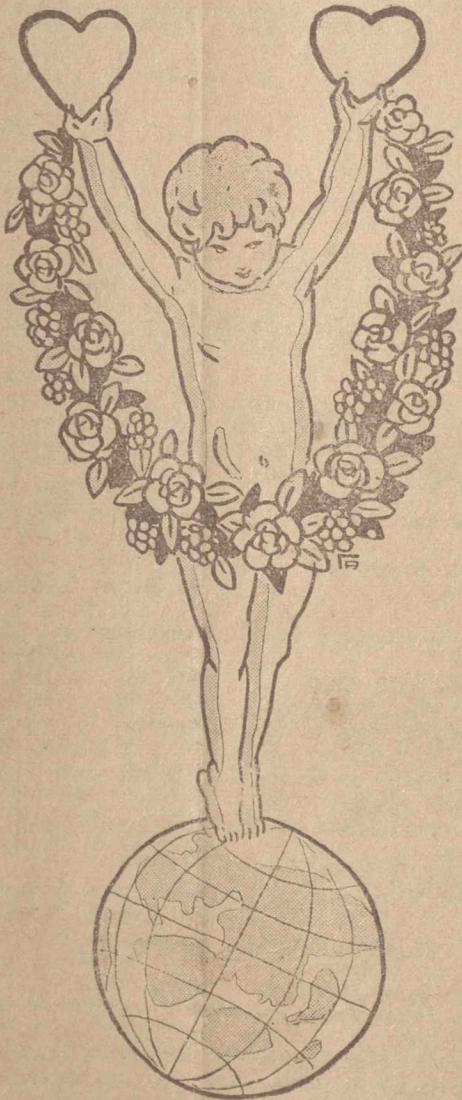
— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

— Ἐγὼ δταν μοῦ δίνουν ἕνα νόμισμα που τὸ νομίζω ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀνακαλύπτω ψεύτικο... δὲν μοῦ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό μου ἡ σκέψι νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, μὰ τὸ κρατῶ καὶ ὑποφέρω.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΙ ΤΟΥ ΕΛΕΙΠΕ...

Μεταξύ φίλων που φιλονικούν:
— Μονάχα τὰ κέρατα σου λείπουν γιὰ νὰ εἶσαι τέλειος γαῖδαρος.
— Μὰ ὁ γαῖδαρος δὲν ἔχει κέρατα...
— Ἐ, τότε, δὲν σου λείπει τίποτε...

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πολλοὶ θρῖσκονται ἀκόμα στὶς ἐξοχές. Εἶναι ἀπαραίτητο λοιπὸν μαζί μετὰ τὰ διάφορα ἄλλα πρᾶγματα νὰ ἔχετε καὶ ἕνα μικρὸ φαρμακεῖο γιὰ τὶς μικροαδυναθεῖς καὶ τὰ μικροατυχήματα που θὰ τύχουν καὶ που χρειάζονται μίαν πρώτη βοήθεια καὶ μίαν πρόχειρη ἀντισηψία. Τὸ φαρμακεῖο αὐτὸ θὰ εἶναι ἕνα ἐξώλινο κουτί, στὸ ὁποῖον μπορεῖτε μόνι σας νὰ κάνετε θήκες μετὰ μίαν λουρίδα ἀπὸ πανί ἢ ἀπὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον καρφώνετε ἀπὸ ἀπόστασι σὲ ἀπόστασι ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τοῦ κουτιοῦ ἢ τοῦ μπουκαλιού που πρόκειται νὰ περάσετε. Τὸ φαρμακεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ: Ἰδιὸν γιὰ τὶς μικροπληγῆς ἢ τὰ μικροχτυπήματα, Ἀμμωνία γιὰ τὰ τοιμητήματα τῶν μελισσῶν, ἕνα μπουκαλάκι κάστορ διὰ τὰ ἐκτετακτὰ μαγνησία. Κινίνο καὶ ἀσπιρίνη. Πικρὸν δξὺ γιὰ τὰ μικρὰ ἐγκαύματα, λαυολίνη ἢ ἀσβεστολιφὴ γιὰ μεγαλειτέρα ἐγκαύματα, σιναπόσπορο σὲ σκόνη, γιὰ τὶς μικροδλητηριάσεις, ὅταν πρόκειται νὰ προκαλέσετε ἐμετὸ, λιναρόσπορο γιὰ καταπλάσματα, λίγο λάδανον γιὰ κωλικούς.

Ἐπίσης χρειάζεσθε ἕνα ψαλιδάκι καὶ μίαν χειρουργικὴ λαβίδα, ἕνα πακέτο γάζες καὶ δυό - τρεῖς ἐπιδέσμονες, ἕνα φύλλο γουταπέρκα, ἕνα ρουλό ταψφετᾶ χειρουργικὸ.

Ἐχετε πάντα τὸ κουτί αὐτὸ κλειδωμένον καὶ μακριὰ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν παιδιῶν καὶ φροντίστε νὰ θρῖσκεται ἐπάνω σὲ κάθε κουτί καὶ σὲ κάθε μπουκαλί τοῦ φαρμακεῖου σας ἡ ἐτικέτα του. Θὰ μοῦ πῆτε: Γιατὶ δὲν αὐτὰ τὰ φάρμακα; Ἀγρίαιστα νᾶναι, κυρία μου, ἀλλὰ καμμιά φορὰ, ὅταν συμβῇ τὸ κακὸ εἶναι ἀπαραίτητα.

Θέλετε νὰ κανονίσετε τὰ μέτρα γιὰ ἕνα γλυκὸ καὶ δὲν ἔχετε πρόχειρη ζυγαρία. Ἰδοὺ μετὰ τί τρόπο θὰ λύσετε αὐτὸ τὸ μικρὸ πρόβλημα:

Μίαν κουταλιά τῆς σούπας παίρνει 3 δράμια θωύτυρο, 2 1/2 δραμ. ἀλεύρι, 8 δράμια ρύζι, 5 δράμια σιμιγδάλι. Ἐνα ποτήρι τοῦ νεροῦ παίρνει 75 δράμια, ἕνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ 30 δράμια, ἕνα ποτήρι τοῦ λικέρ 6 δράμια. Κι' ἐστὶ κανονίσετε τὶς ἀναλογίαις καὶ προβαίνετε ἀφόβως πρὸς τὸν ἀξίότιμον κ'. Τέτρερήν σας.

Τὸ μπάνιο δὲν τὸ παίρνει κανεὶς μόνον γιὰ λόγους καθαριότητος. Τὸ μπάνιο ξεκουράζει τοὺς κουρασμένους, ἀνακουφίζει τοὺς ἀρρώστους καὶ συντελεῖ στὴν καλλωπὴ τοῦ σώματος. Ἐκτὸς δμως ἀπὸ τὸ σκέτο μπάνιο μετὰ νερὸ καὶ μετὰ σαποῦνι, υπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα κατὰλληλα γιὰ διαφόρους χρήσεις ἀπὸ τὰ ὁποῖα θ' ἀναφέρουμε μερικὰ. Λοιπὸν πρῶτον γιὰ τὰ λασπὰ δερμάτα εἶναι λαμπρὸ τὸ ἔξῃς ἀλκαλικὸ μπάνιο: Προσθέστε μέσα στὸ νερὸ τοῦ μπανίου σας 400 γραμμάρια διανθρακικῆς σόδας. Ἀνακατέψτε το καὶ μείνετε ἕνα τέταρτο στὸ μπάνιο. Ἀν πάλι τὸ δέρμα σας εἶναι ἔρηρ, ρίξτε 200 γραμμάρια γλυκερίνης μέσα στὸ νερὸ τοῦ μπανίου που πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ ζεστὸ. Ὅσο σκασμένο κι' ἂν εἶναι τὸ δέρμα σας θὰ γίνῃ ἀπαλὸ σὰν ἀτλάζι.

Ἀπὸ τὰ πὺ δρυστικὰ μπάνια εἶναι τὸ πιτυροῦχο, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ εἶναι καὶ πολὺ φθινό. Μέσα σ' ἕνα σακκουλάκι ἀπὸ τουλπάνι βάλετε ἑκατὸ δράμια πττουρα καὶ βάλετε τὸ σακκουλάκι μέσα σὲ μίαν λεκάνη μετὰ 3 ὀκάδες πολὺ ζεστὸ νερὸ. Ἀφήστε τὸ ἐπὶ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ κατόπιν ἀδείαστε τὸ νερὸ αὐτὸ στὸ νερὸ τοῦ μπανίου σας.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 4 Σεπτεμβρίου, ἐτελέσθησαν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Σώστη, οἱ γάμοι τοῦ κ. Σεφάνου Σ. Αὐγεροπούλου μετὰ τῆς χαριτωμένης διδως Ἀγγελικῆς Ἀρ. Ἐξάρχου. Εἰς τὸ ταριαστὸν ζεῦγος εὐχομαι θίον εὐτυχίαν. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Καπέλλο τῆς τελευταίας μόδας ἀπὸ κατόνι θελοῦτε. Ὁ τεπὶς ἰολὺ μικρὸς ἀνοίγει ἔμπρος σὲ δυὸ χωνιά.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Δίδα ΛΙΤΣΑΝ, Πύργον. Ὅπως μοῦ περιγράφετε τὰ ἐξανθήματά σας εἶναι ὀρτικάρια καὶ καλλίτερο εἶναι νὰ πάτε στὸν γιαιτρὸ νὰ σὰς δρῶσῃ μίαν εἰδικὴ δίαιτα. Πρὸς τὸ παρὸν πίνετε πολλὰς λεμονάδες καὶ θρέχετε τὰ ὀρτικάρια μετὰ τὴν ἔξῃς λασίον:

Vinaigre aromatique	60 gr.
Alcoolé de menthe	40 gr.
Glycerine à 30%	50 gr.
Acide phenique	2 gr.

Καὶ πάλι δμως σὰς συνιστῶ νὰ πάτε στὸν γιαιτρὸ γιαιτὶ τὰ ὀρτικάρια ὀφείλονται ἀποκλειστικῶς στὸ στομάχι καὶ μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα ὀρισμένο εἶδος φαγητοῦ π. χ. τὰ αὐγά ἢ τὸ μέλι που νὰ σὰς πειράξῃ.

ΔΥΣΤΥΧΗ ΥΠΑΡΕΙΝ. Γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἡ τοῦλάχιστον νὰ περιορισθοῦν ἡ ρυτίδες σας πρέπει πρῶτα - πρῶτα νὰ ἐπιβληθῇ στὰ νεύρα σας ἐσεῖς ἡ ἴδια. Κάνετε τακτικὰ ντους στὸ πρόσωπό σας μετὰ βαποριζατέρ, θάζοντας μέσα στὸ μπουκαλί τὸ ἔξῃς μῆγμα σὲ ἀναλογία ἕνα ποτήρι ζεστὸ νερὸ, μίαν κουταλιά τῆς κομπόστας λασίον:

Eau de fleurs d' oranger	20 gr.
Teinture de guilayia	20 gr.
Vinaigre salicyté	20 gr.

Τὸ θράδυ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μετὰ τὴν ἔξῃς πολὺ μαλακτικὴ κρέμα γιὰ ξερὰ καὶ μαρμαμένα δερμάτα:

Huile d' amandes douces	15 gr.
Huile d' olive	15 gr.
Huile de ricin	15 gr.

Μὴν ἀμελεῖτε νὰ ἐπαλνεσθε συχνὰ μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι, νὰ κλεινετε τὰ μάτια σας καὶ νὰ μὴν σκέπτεσθε τίποτε. Ἀν μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε, τόσο τὸ καλλίτερο. Ὡς πούδρα χρησιμοποῖετε τὴν Μύστικον τοῦ Σέρκ σὲ χρῶμα ναυράλ III τώρα τὸ καλοκαίρι.

ΜΙΑΡΚΑΝ. Ἐνταῦθα. — Τὰ στοιχεῖα που μοῦ δίνετε εἶναι ἑλλιπῆ, ἀπ' ὅτι μοῦ γράφετε δμως βλέπω ὅτι πρέπει ν' ἀδυνατίσετε γενικὰ λιγάκι. Ἡ περιφέρειά σας κανονικῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι 90 ἐκ. μετὰ τὴν γιμναστικὴ δμως μόνον δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὴν μειώσετε ἀπολύτως. Στελεῖτε μοῦ λοιπὸν τὰ μέτρα σας καλγράμπε μοῦ ἂν ἡ ὀγεινὴ σας κατὰστάσι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εἶναι καλὴ γιαιτὶ σ' αὐτὴν τὴν ἡλικία εἶναι κάπως ἐπικίνδυνο ν' ἀρχίξῃ κανεὶς μονομιάς γυμναστικὴ. Γιὰ νὰ μὴν ἀποκτήσετε κρεμασμένα μάγουλα θὰ ἔπρεπε ν' ἀρχίσετε κάπως νωρίτερα, ἀλλὰ καὶ τώρα δὲν εἶναι ἀργά. Ἀλείψετε κάθε θράδυ τὸ πρόσωπό σας μετὰ τὴν ἔξῃς κρέμα:

Pommade de concombres	25 gr.
Sulfate d' alumine	1 gr. 25
Cold cream frais	40 gr.
Infusion d' écorce de saule	100 gr.
Eau de laurier cerise	100 gr.

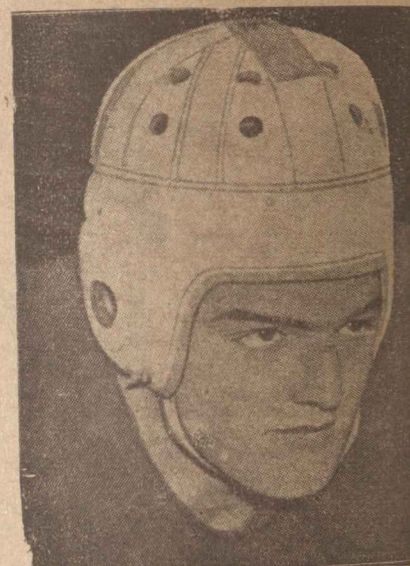
Κατόπιν ἀρχίσετε νὰ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ χτυπώντας μετὰ τῆς παλάμες τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ τὸ σάγνι δὲς τοὺς κροτάφους, πάντοτε ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ ποτὲ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὸ ὥσπου νὰ κοκκινίσῃ τὸ μάγουλο. Κατόπιν μετὰ τῆς παλάμες ἐπίσης περνάτε καὶ ἐν λαιμῷ σας. Μίαν φορὰ τὴν ἐβδομάδα θάζετε στὸ πρόσωπό σας μίαν μάσκα μετὰ ἕνα αὐγὸ χτυπημένον μετὰ λίγο λαμόνι καὶ λάδι. Ἀφήνετε δυὸ ὥρες καὶ κατόπιν ξεπλένετε.

Ὅπως δῆποτε ἂν τὰ μέτρα σας τὸ ἐπιτρέπουν ἔα σας συνεοῦλεται μίαν φορὰ τὴν ἐβδομάδα νὰ πηγαίνετε νὰ κάνετε μασσάζ σὲ εἰδικὸν. Θὰ σὰς στολγίξει 50 δραχ. ἡ φορὰ, ἀλλὰ τ' ἀποτελέσματα θὰ ἦταν καλλίτερα. Ἀν θέλετε γράψτε μοῦ.

Ὅσο γιὰ τὶς θλαρήριδες σας σὰς συνιστῶ νὰ τις ἀλείψετε μετὰ τὴν ἔξῃς πομμάδα:

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 gr.
Huile de ricin	4 gr.

Η ΟΙΛΗ ΣΑΣ

1) Μιά άγνωστη φωτογραφία της συζύγου του Βασιλέως της Αλβανίας, κομήσσης Αππονύ.
2) "Ένα πνευματιστικό πείραμα στην Αμερική. Σε μία των συνεδριάσεων — γράφουν τὰ άμερι κανικά φύλλα — κάποιο «πονηρό» πνεύμα έξεσφενδόνισε τὸ τραπέζι άπ' τὸ παράθυρο σ' άπόστα- σιν 100 μέτρων !... 3) Ένα νέο καπέλλο-κράνος γιὰ τὸς παίκτης τοῦ φουτ-μπῶλ, χρησιμποι- ούμενο ἤδη στὴν Αμερική. 4) Ἡ περίφημη Κινέζα Κάτ Φοϋγκ, ἡ ὁποία τρομοκρατεῖ σήμερα τὸς Ἰάπωνας ἐπὶ κεφαλῇς ἀτάκτων συμπατριωτῶν της.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΝΛΛ ΠΩΣ ΝΑ ΓΑΠΜΕΝ Η

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Στὸ στρίψιμο ἐ- νὸς μεγάλου δρό- μου άνοιγε ἕνα μικρὸ σοκκάκι, γεμάτο σκιές κι' ὄλας... Βλέπον- τας ὅτι δὲν τὴν ἔβλεπε κανεὶς,

τὴν πῶσε γρήγορα-γρήγορα μέσα σ' αὐτὸ, αφήνοντας τὸ κα- λάρι της στὸ δρόμο... Ὅταν ἔφτασε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σοκκακιού, κύτταξε νὰ δῇ μήπως τὴν καταδίωκαν. Ὅχι, ἡ φυγή της εἶχε περά- σει ἀπαρατήρητη.

Τότε ἔβγαλε θιαστικά, τὴ θλιθερή της στολή τοῦ φρενο- κομείου ποὺ τὴν ἐτύλιξε σὲ δάμα, κάτω άπ' τὸ μπράτσο της... Φόρεσε τὸ βρεττανικὸ σκούφο καὶ ξεκίνησε πάλι.

Ἐτρεξε ἔτσι ὡς ὅτου νύχτωσε κι' ἔφτασε στὴν ἐξοχή. Τὸ δάμα της τὴ στενωχάροῦσε κι' ἔξ ἄλλου μπορούσε νὰ τὴν προδώσει. Τὸ ἔχωσε στὸ θάθος ἐνὸς λάκκου γεμάτου λάσπης... Κατὰ τὰ χαράματα προσανατολίστηκε καὶ εἶδε ὅτι βρισκόταν στὴν ἐξοχὴ τῶν Ρεννῶν...

Εἶχε τὴν ιδέα της καὶ ἤξερε ποῦ πῆγαινε... Ναι, ἔτρα- βόισε πρὸς τὸ «Οἰκοτροφεῖο τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Σταυροῦ» ἐκεῖ ὅπου σπούδαζε ἡ Ρίτα της...

Σὲ λίγο τὸ ἀντίκρουσε μπροστὰ της... Μὰ ὅταν ἔφτασε μπρὸς στὴν πόρτα του, τραβήχτηκε πῶ- ῶ τρομαγμένη...

Τὴ πῆγαινε νὰ κἀνῃ... Τὴ νόμιζαν γιὰ νεκρή... καὶ εἶχε πεθάνει, κι' ἡ ντροπὴ μαζί της... Δὲν μπορούσε νὰ ξαναπα- ρουσιαστή, ν' ἀποκαλύψει τὴν καταραμένη της ὑπαρξί...

Μιά ὑπηρετρία ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρε- σίας τοῦ οἰκοτροφείου... Γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς ἦρθε νὰ τρέξῃ πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴ ρωτήσῃ... Μὰ ὄχι... Ἄν τὸ ἔκανε αὐ- τὸ, θὰ ἦταν τὸ ἴδιο σάν νὰ πρόδιδε τὸ μυστικὸ της, σάν νὰ κατέστρεφε τὴ Ρίτα της, ποῦ τὴν κρατοῦσαν ἐκεῖ ἀπὸ οἶκτο...

Ἡ Μαρινέτα, ὅταν μετὰ τὸ ἔγκλημα ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀπὸ πρῶτα πούλησε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της σ' ἕνα παλῆα- τῆ, εἶχε σκοπὸ νὰ πῇ νὰ πάρῃ τὴν κόρη της καὶ νὰ κρυ- φτῇ μαζί της σὰ θάβη τῆς Βρεττανίας, με ἄλλο ὄνομα, ἀ- πὸ τὸ δικὸ τους εἶχε ἀτιμασθῇ...

Ναι, μετὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ, εἶχε πάρει τὸ τραῖνο γιὰ τὴς Ρέν- νες... μὰ, ἔπειτ' ἀπ' αὐτὸ, δὲν θυμῶταν πειὰ τίποτε, ἀπολύ- τως τίποτε, γιὰτὶ δὲν εἶχε ἀνθέξει στὰ τόσα χτυπήματα τῆς μοίρας κι' εἶχε τρελλαθῇ...

Μὰ ἡ Ρίτα εἶχε προστάτες ἰσχυροὺς... Εἶχε φίλη μιὰ μι- κρὴ ἀργοντοπούλα, ἡ ὁποία τὴ λάτρευε... Ἴσως νὰ τὴν εἶ- χαν εὐσεπλαγχισθῇ...

Πῶς νὰ τὸ μάθῃ; Ἐξαφνα, χαρούμενες καμπάνες ἀντήχησαν καὶ γέμισαν τὴν ἐξοχή... Ἦταν Κυριακή.

Οἱ πύλες τοῦ Οἰκοτροφείου τοῦ Σταυροῦ ἄνοιξαν διά- πλατα καὶ, δυό-δυό, οἱ μαθήτριες θύγηκαν πρόσχαρα σάν μιὰ μακρὰ σειρά ἀπὸ νεράιδες, χαμογέλαστες...

Οἱ μικρὲς θάδαιζαν μπροστὰ κι' ἔπειτα ἐρχόντουσαν οἱ με- γάλες.

Ἡ Μαρινέτα ἐνοίωσε μιὰ γλυκειὰ συγκίνησι θλέποντας

τὴς χαριτωμένες αὐτὲς παιδοῦλες, μὰ τοῦ κάκου ἀναζήτησε μετὰ λαχτάρα ἀνάμεσά τους τὴς δυὸ ἀχώριστες φίλες: τὴ Ρί- τας καὶ τὴ Ζερμαῖν...

Καμιά ἀπὸ τὴς δυὸ δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ καρδιά της μπερδεύτηκε.

— Εἶμαι τρελλή, πραγματικά τρελλή, εἶπε σάν νάθελε νὰ καθουχάσῃ τὸν ἑαυτὸ της. Πέρασαν ἀπὸ τότε χρόνια... κι' ἡ κόρη μου μεγάλωσε... Γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἀναγνωρίζω πειά... Ὡ ! τί κακὴ μητέρα ποῦ εἶμαι... Δὲν ἀναγνωρίζω τὴν κόρη μου...

Κατόπιν ἐρχόταν τὸ προσωπικὸ, οἱ ἀδελφὲς καὶ ἡ διευ- ούντρια, ἡ κ. Λιονέλ ντὲ Μερκὺρ.

— Καὶ ὅμως αὐτὴ τὴν ἀναγνωρίζω... ψιθύρισε μετὰ τρόμο ἡ Μαρία Ἀρνόλντ. Ἀναγνωρίζω ἐπίσης καὶ τὸν ἱερέα τοῦ λυκείου, ὁ ὁποῖος γέρασε πολὺ καὶ σέρνεται, ἀκουμπιμέ- νος στὸ μπαστούνι του. Ὡ ! πρέπει νὰ μάθω...

Καὶ, σίγουρη τοῦλάχιστον γιὰ τὸ ἀπαραβίαστο τοῦ μυ- στικοῦ, πλησίασε τὸ γέρο ἱερέα ποῦ περπατοῦσε ἀργά, σκυμμένος πρὸς τὴ γῆ :

— Συγγνώμην, κύριε ἀθῶ... ψιθύρισε. Ἐχετε τὴν κα- λωσύνη νὰ μοῦ δώσετε μιὰ μικρὴ πληροφορία... γνῶρισα ἄλλοτε... ὅθ' ἤθελα νὰ μάθω...

Ἡ φωνὴ τῆς εἶπε... Μπέρδεψε τὰ λόγια της... Στεκό- ταν μπρὸς τὸν ἱερέα σαστισμένη...

Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε λίγο κουράγιο... Ἕνα γαλήνιό του χα- μόγελο... καὶ στάθηκε νὰ τὴν ἀκούσῃ, κυττάζοντάς τὴν πί- σω ἀπ' τὰ ματογυῶλιά του, λίγο σαστισμένος...

— Μιλήστε, τῆς εἶπε μετὰ καλωσύνης, θὰ εἶμαι εὐτυχὴς ἂν μπορέσω νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος... Θέλετε νὰ μάθετε ;

Ἡ Μαρία Ἀρνόλντ ξεθάρρψε καὶ εἶπε πολὺ γρήγορα σάν νὰ φοβῶταν ὅτι δὲν θὰ ἔφτανε ποτὲ στὸ τέλος τῆς φρά- σεώς της :

— Ναι, κύριε ἀθῶ, θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἂν ἡ δεσποινὴς Ζερμαῖν, ἡ κόρη τοῦ μαρκησίου ντὲ Μονφόρ-Κεραντέκ, ἔ- φυγε ἀπὸ τὸ λύκειο ;...

— Ἡ Ζερμαῖν ντὲ Μονφόρ-Κεραντέκ ;... Ἀλλοίμονο ! Ἐφυγε ἀπ' τὸ λύκειο... κι' ἀπ' τὸν κόσμο... πρὶν ἀπὸ και- ρό... Ἄν ἐγνωρίσατε αὐτὴ τὴν ὑπέροχη μικρούλα, μπορεῖτε στὸ ἔξῃ νὰ προσέχετε γι' αὐτή...

— Ἀ ! ἐρρόγγυσε ἡ Μαρία Ἀρνόλντ. — Πέθανε !... Ναι, εἰν' ἀλήθεια ! Προσκάλεσαν ἀπὸ τὸ Παρίσι θιαστικά τὴ Μαργαρίττα... τὴ μικρὴ τῆς φίλης Ρίτας.

— Γνωρίσατε λοιπὸν καὶ τὴ φίλη της, καθὼς βλέπω, κα- λὴ μου γυναῖκα...

— Ὡ ! πολὺ... ἄλλοτε... Γιὰ τὴν ἀγάπὴ τοῦ Θεοῦ, πείτε μοῦ τί ἀπέγινε αὐτὴ :

— Ἦσυχάστε, δὲν τῆς συνέβη τίποτε δυσάρεστο... Μόνο ποῦ ἔχασε τοὺς γονεῖς της... Μὰ ἡ ἀγαθὴ μαρκησία ντὲ Μονφόρ σιάνθηκε γι' αὐτὴν ἡ καλύτερη μητέρα.

— Πῶς ; ἡ μαρκησία τὴν ἐπῆρε λοιπὸν μαζί της...

— Βέβαια, ἡ Ρίτα ἀντικατέστησε τὴν πεθαμένη κόρη της.

— Ὡστε... ἐρίσκειται στὸν πύργο... τώρα ;

— Ναι. Τὴν εἶδα τελευταία ποῦ πῆγα νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν τῆς μαρκησίας γιὰ κάποιο φιλανθρωπικὸ σκοπό...

— Μεγάλε Θεέ !... Τὴ εὐτυχία γιὰ μένα... γι' αὐτὴν, ἡ- θελα νὰ πῶ !... Ἀ ! πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω γονα- τιστῇ, κύριε ἐφημέριε... Ἐσπλαδίσσατε τὴ ζωὴ, τὸ λογικὸ, τὴν ἐλπίδα... σὲ μιὰ μητέρα !...

Χωρὶς νὰ θέλῃ, ἡ Μαρία Ἀρνόλντ εἶχε προδοθῇ. Τὸ ἀν- τετλήφθῃ ἀμέσως καὶ φώναξε ξεσπελαμένη :

— Τί ἦταν αὐτὸ ποῦ εἶπα ;

— Τὸ ἀγνοῶ, ἀπάντησε ὁ ἱερεὺς... Ὁ Θεὸς μόνο τὰ ἄ-

κουσε.

Και, κάνοντας μία χειρονομία εulογίας, τη ρώτησε με τόνο αδιαφορίας :

— Αυτό μόνο θέλατε να με ρωτήσετε, τέκνον μου ;
— Ναί... ω ! ναί... αυτό μόνο... Εύχαριστώ !... Εύχαριστώ !...

Οι νεαρές μαθήτριες θρισκότουσαν μακριά. Ο γέρο ιερέυς ξανάρχισε το δρόμο του θαδίζοντας θιαστικά προς την εκκλησία, ενώ η Μαρινέτα έμενε εκεί... στο πεζοδρόμιο... αναρωτώντας τον εαυτό της μήπως θα γινόταν πάλι τρελλή... τρελλή από ευτυχία και χαρά τώρα...

Όταν έμαθε ότι η κόρη της ζούσε σ' ένα πύργο, κοντά σε μία υπέροχη μητέρα, η νεκραναστημένη, η δραπέτις αναρωτήθηκε αν δεν έπρεπε να μη πάλι στο φρενοκομείο... ή μέσα στον τάφο... Δεν μπορούσε πιά να κάνει τίποτε άλλο παρά να καταστρέψει το αγαπημένο της παιδί... ήταν φριχτό βέβαια αυτό, μα έτσι ήταν η αλήθεια.

Ο σύζυγός της είχε εξαφανιστεί με αυτό το θηλυκό τέρας, τη μαύρη Μαγκαλί. Το έγκλημά του τον είχε διαγράψει απ' τον κόσμο των ζωντανών. Αν είχε κατορθώσει να ξεφύγει απ' τις ανάζητήσεις της αστυνομίας, ήταν πάντοτε ένας φυγόδικος, ένας εκτός νόμου... Αν απειναντίας τον είχαν συλλάβει, δικάσει και καταδικάσει, θα ήταν στο κάτεργο: νεκρός για την κοινωνία.

Ήταν νεκρός επίσης και για την ίδια, αφού δεν την είχε λυτρώσει... αφού δεν είχε λυτρώσει το παιδί τους... πόσο οι άνδρες είναι ανανδροί!... Τίπαιτε παιδιά δεν τη συ... σάσε σ' αυτό τον κόσμο...

Όσ' ας, ήθελε να ξαναβρεί τη Μαργαρίτα της, που είχε γίνει «μια ώραία νέα»... Θα πήγαινε με τα πόδια, σαν σ' ένα μητρικό προσκύνημα ως το Μονφόρ-Κεραντέκ. Θα κρυβόταν στα περίχωρα του πύργου και θα παραμόνευε την έξοδο της μαρκήσιας και της Ρίτας...

Δεν υπήρχε κίνδυνος να την αναγνωρίσει κανείς, αφού ούτε η ίδια δεν μπορούσε πια ν' ανακαλύψει τον εαυτό της. «Α! δεν έμοιαζε πια με την ξανθή και δροσερή Μαρινέτα του παρελθόντος !... Η σελήνη του μέλιτός της είχε εσπύσει δεκατρία χρόνια... ο μοιραίος άρτιμός... ναί, δεκατρία παραδεισιακά χρόνια...» Επειτα είχε 'ρθή η τραγωδία... η τρέλλα, η κόλαση...

Τώρα, θάρχονταν το μπέν, έπειτ' από ένα κόσμο φιλημάτων για την κόρη της... «Ω ! θα της τάσταλε από μακριά... από πολύ μακριά...»

Η απόστασις από τις Ρένες ως το Μονφόρ-Κεραντέκ είναι άρκετή... η Μαρία Άρνολντ θάδισε χωρίς σχεδόν να στοματίζει, νύχτα και μέρα, σταματώντας μόνο μπρος στους πέτρινους σταυρούς των δρόμων για να προσευχηθεί, στις πηγές για να πιη, στις αγροικίες για να ζητήσει ψωμί...

Η σκέψις της είχε ξαναρθή, αδύνατη άκόμα και φευγαλέα κατά την έξοδό της απ' το άσυλο. Δυναμώσε πολύ όταν έμαθε τη μεγάλη ειδήσει... Μά, παρ' όλ' αυτά, διατηρούσε στο πρόσωπό της μι' ανήσυχη και βασανισμένη έκφραση... η τρέλλα είχε αφήσει σ' αυτό σαν μάσκα το άποτύπωμά της...

«Όχι, δεν θα την αναγνώριζαν... κι' αϊτός ο ήχος της φωνής της είχε αλλάξει οπότε της τύχαινε να μιλήσει με μερικές μονοσύλλαβες λέξεις.

Έτσι έφτασε επί τέλους στο Μονφόρ-Κεραντέκ. Προηγούμενος αγόρασε σ' ένα γεωτονικό χωριό ένα μεγάλο ψωμί πών δώδεκα λιτρών που της έφτανε για να ζήσει περισσότερο από ό'τι μέρες στα δάση, χωρίς ν' αναγκαστεί να κοιμηθεί σ' α' χώρος...

Και το εγκαταλείμμενο δάσος της χρησίμευε για καταφύγιο...

«Ω ! η μακαρία και σπαρτακτική μέθη της μητέρας ήταν είδε για πρώτη φορά τη Μαργαρίτα της ωλή, ωμορή, να κόβει τ' αναπνέον της λουλούδια στο πάρκο του πύργου. Την κοιτηρόνθιζε με τα μάτια ανάμεσα από τα έπιγυρσα κάγκελλα... και θυώνει με τα δάκρυά της που της έκρυσαν το αγαπημένο της παιδί κάτω απ' το πικρό τους κύμα... Μεγάλε Αέε ! Ποιός ήταν αϊτός ο ώραιος και ευγενής νέος που πλησίαζε αθόρυβα την κόρη της με μία ανθοδέσμη στο χέρι ;... Μήπως ήταν ο γιός των μαρκησιών ντε Μονφόρ ;

Η Μαρία Άρνολντ άκουσε τη Ρίτα να θυγάζει μία κραυγή εκπλήξεως και την είδε να ριχνεται στην άγκαλιά του,

σαν μνηστή του ή σαν αδελφή του...» Επειτα κατέθηκε η μαρκήσια ή ίδια, κρατώντας κι' αυτή μία ανθοδέσμη.

— «Ω ! αγαπημένο μου Ρενέ ! ξεφώνιζε ή Ρίτα. Μαμά Αιμέ !... Μοιά Αιμέ !...»

— Μα είναι ή γιορτή σου σήμερα, Μαργαρίτα ! της έλεγε ο κόμης Ρενέ.

— Ναί, Ρίτα μου, είν' ή γιορτή σου ! της ξανάλεγε ή καλή μαρκήσια.

Και ή Ρίτα έφευγε στην άγκαλιά της θετής της μητέρας, ενώ ή άλλη ή πραγματική μητέρα, πετούσε προς τους ούρανους νομίζοντας ότι βρίσκεται σε συναυλία άγγέλων...

«Ω ! ή γλυκειές φωνές !... Μα ή πιο γλυκειά ήταν της κόρης της. Τα δάκρυά της κυλούσαν σαν χειμαρρός... θα ήθελε να τρέξει εμπρός, να φωνάξει την υπέρτατη ευτυχία της, τη χαρά της που ζούσε, την ανάστασί της...»

Μά έμενε κορφωμένη εκεί... άκόμα δεσποτική, πίσω απ' αυτά τα κάγκελλα που δεν θ' άνοιγαν ποτέ γι' αυτή...

Και ή αν ή γιορτή του παιδιού της... Θέλησε τουλάχιστον να προσφέρει μερικά λουλούδια κι' αυτή... λουλούδια άγρια που είχε μαζέψει στους άγρους και τὰ δάση.

Κρυφά-κρυφά, σαν κλέφτρα, πήγε και κρέμασε την ανθοδέσμη της στην πύλη των τιμών του πύργου...

«Ω ! υπέρτατη κ' υπέροχη άνταμιούη !...»

«Επειτ' από μερικές στιγμές, ή Ρίτα της, καθώς περπατούσε με τη δεύτερη μητέρα της και τον κόμητα Ρενέ, είδε το φτωχικό μουκέτο.

— «Ω ! αυτά τα άγριολούλουδα ! φώναξε. Τα λουλούδια που άγαττώ !...» «Ω ! ποίος έκανε την ευγενική χειρονομία να μου τ' άφήση εκεί ; Ποίος ;...»

Και πολύ συγκινημένη ή Μαργαρίτα πήρε την ανθοδέσμη των άγριολούλουδων και τη φίλησε...

«Η μητέρα της κρυμμένη πίσω από ένα φράχτη, έσπευσε να φύγει τρέχοντας... πνιγώντας τους λυγμούς της... και συγκινώντας όλη της τη θέληση για να μην ούρλιαξη από την ευτυχία της και την άπελπισία της :

— Κόρη μου !... Ρίτα μου !... Παιδί μου !...»

«Επειτ' από την έκστασι αυτή της μητρικής λατρείας που συνέδεε το πασελθόν της με το παρόν, δεν μπορούσε να έπαρχει πια λόγος για τη Μαρία Άρνολντ να πεθάνη... Απειναντίας ήθελε τώρα να ζήσει, να ζήσει εκεί, κοντά στον πύργο, στον ίσκιό του παιδιού της...»

Και έρθηκε το υπέρτατο κι' άγριο θάρρος να θυσιαστεί, στον σκοτεινό ηρωισμό να εξαφανιστεί, να εκμηδυνιστεί, κι' έτσι ή ώραία Μαρινέτα, ή σύζυγος του Ζάν-Φρανσουά, ή δυστυχισμένη κ. Άρνολντ, ξανάγινε Μαρία—ή άπλη, ή γυναίκα χωρίς όνομα των σκοτεινών δασών του Κεραντέκ... ή τρελλή !

Τώρα άσφαλώς οι άναγνώσται μας θα καταλαβαίνουν γιατί ή δυστυχισμένη ζούσε σαν άγριμή, σαν λύκανα μέσα στο δάσος, γιατί απέφυγε την έπίσκεψη των κυριών του πύργου και φύλαξε τα δώρα τους σαν θησαυρό.

Τέλος θα καταλαβαίνουν το μούγκρισμα του πόνου που θύγαλε θλέποντας πως ή ΚΟΡΗ ΤΗΣ θρισκόταν σε κίνδυνο... και θα μαντεύουν ότι το θαύμα της σωτηρίας της Ρίτας το έκανε α' αυτή... α' αυτή μ' ο ν η...»

Ναί, σκυμμένη πάνω απ' τη γρομμή είχε δη το τραίνο, το καταγθόνιο τέρας που έ'ρε'ε προστά μούγκρίζοντας, σφυρίζοντας φοιχτά... και το είχε άποσπάσει τη λεία του, τη μικρούλα Ρίτα της καρδιάς της, ή οποία ξεφώνιζε με τρόμο...

Γλυκά, χαδιάρικα, υπηρικά, την είχε ξαπλώσει κατόπι στη γλόη, κλέβοντάς της χιλιάδες φιλήματα...

Και όταν οι άγαθοί φύλακες έτοεξαν, χάθηκε τρέχοντας ανάμεσα από τα δέντρα και τους θάμνους σαν να ήταν έγκληματίας.

Τώρα ο κίνδυνος για τη Μαργαρίτα δεν ήταν πια κίνδυνος... «Ω ! άπελπισία !... ήταν α' ή ή ίδια...

Γι' αυτό το λόγο έφυγε, ξαναγύρισε στο χωριό απ' τον πιο σύντομο δρόμο και πήγε και κάθισε σε μία πέτρα, σε μέρος φανερό... Μερικοί άντρες την είδαν απ' την ταβέρνα επάναντι... Θέλησαν να την πάρουν μέσα για να την προστατεύσουν από την κακοκαιρία, μα στάθηκε αδύνατον...

«Ετσι, ή Μαρινέτα, από την πέτρα που καθόταν, είδε τους υπηρέτες του πύργου που έτρεχαν αναζητώντας τη μικρή τους κυρία, είδε να περνά το άμάξι με τη μαρκήσια και το δόκτορα, και έπειτ' από λίγη ώρα, το είδε να ξανα...

περιήπ' πάλι, μεταφέροντας τη Ρίτα στον πύργο.

Τότε μόνον επέστρεψε στο δάσος, στο άσυλό της τραγουδώντας σχεδόν άπου την ευτυχία της.

ΛΝ :

Η ΥΣΤΑΤΗ ΠΑΛΗ

«Η δύναμις των πραγμάτων κ' ή άδυσωπη—τη λογική έκανε την μαρκήσια ντε Μονφόρ να θέπη την κρυφή, την σπαρτακτική, την χωρίς διεξοδο πάλι, που θα έσπουσε σε λίγο μέσα στο ίδιο σπίτι, μία πάλι, στην όποια μοιραώς εκείνη θα δεχόταν όλα τὰ χτυπήματα, χωρίς να μπορεί να υπερασπιστεί την αγαπή Ρίτα, που θα γινόταν ένα άντικείμενο διανοίας στο Μονφόρ - Κεραντέκ.

Ο μαρκήσιος Ζάν, ο άλύγιτος άρχων δεν ήθελε να ξαναβίη πια τη Μαργαρίτα. Και φυσικά, ποτέ δεν θα άσκατένευε στον γάμο, στον άναρμωστο γάμο, του μοναχογιου του, του κληρονόμου του ονόματός του και της ταπεινής κόρης των Άρνολντ...

Μά ο κόμης Ρενέ άγαπούσε παράφορα, λάτρευε ηλιότυπα την Ρίτα. Είχε μονομαχήσει γι' αυτήν. Την ζητούσε τώρα με δυνατές κραυγές. Και καθώς είχε τον άπολυταρχικό κι' άλύγιστο χαρακτήρα του πατέρα του, θ' άμνηρούσε τη θέλησί του και την κατάρα του.

Βλέποντας τον εαυτό της ανάμεσα σ' αυτές τις δυο ενάντιες θελήσεις, ή μαρκήσια έφτασε στο σημείο να έπικαλεσθί τη βοήθεια της Ρίτας. Την ικέτευσε μάλιστα...

— Παιδί μου, — της είπε καθώς έφθαναν στον πύργο — βλέπω ότι ξαναγυρίζεις στο Μονφόρ με δυσκολία... Ωστόσο ο κόμης Ρενέ σε ζητάει. Ο πυρετός και κάποιο άλλο αίσθημα ίσως έχουν ταραξει το λογικό του. Μα θα καταλαβαίνεις κι' εσύ ότι αυτό που ζητάει είναι αδύνατον, έ... Δεν μπορείς να γίνης γυναίκα του... Σας χωρίζουν ή κοινωνικές τάξεις, ή προλήψεις του κόσμου...

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε ή νέα που έτρεμε άκόμα απ' τη συγκίνησή της, καταλαβαίνω πολύ καλά και γι' αυτό θέλησα...

— Ναί, αγαπημένη μικρή τρελλή... γι' αυτό θέλησες να πεθάνης με κίνδυνο να παρασπας και τον δυστυχισμένο μου γιό σ' τον θάνατο... «Όχι, δεν μπορείς να γίνης συζύγου του, μα μπορείς να είσαι ο καλός του άγγελος, μπορείς να τον σώσεις, να τον θεραπεύσεις από το σκληρό του τραύμα, που το δέθηκε αίτίας σου και που είναι λιγώτερο έπικίνδυνο από τον άπραγματοποιητό έρωτά του... Θέλεις να θυσιαστής γι' αυτόν; Θα ήταν τόσο ώραίο...

«Ω ! κυρία... μα με την πρότασί σας αυτή μου προσφέρετε την ευτυχία... Τί πρέπει να κάνω ;... Πέστε τό μου γρήγορα...

— Άς μιλήσουμε με ελκικρινεία: ο Ρενέ σ' αγαπά...

— Άλλοίμονο ! μου τό είπε χθές για πρώτη φορά...

— Και σ' τί του άπάντησες ;

— Εε μου... δεν έξω πια... «Ημουν τόσο ευτυχισμένη, τόσο άνασταταμένη... Τά θέλω όλα δυνατά... Μου φαίνεται ότι του άπάντησα πως θα έκανα ό,τι θα μ' έλεγετε σεις...» Έφυγε άμέσως τρέχοντας για κάρθη να σ' έρθη... Φαίνεται πως στον δρόμο του συνάντησε αυτόν τον πόρβο Κλάρεν που τριγύριζε αδιάκοπα γύρω απ' το περιπτερό και όλες ή συμφορές ξέσπασαν τότε σε σ' έξ αίτίας μου...

— Όχι, Μαργαρίτα, έγω φταίω. Έγω εί-

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ",

θα εμφανισθί έν-
τελώς άνακκινι-
σμένο με

ΦΩΤΟΛ.ΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

έξωφυλλα, καλλι-
τεχνικά, μοναδικά
διά την Έλλάδα.
Είς τὰ έξωφυλλα
αυτά τό

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ",

θα παρουσιάσσει
ράν τών γνωστο-
τέρων άστέρων του
Κινηματογράφου.

Επίσης από του άυ-
του φύλλου θ' άρχισή το
περίφημο μυθιστόρημα
του ΑΛΛΕΝ ΧΑΡΒΕ'Υ

"ΑΝΤΟΝΙΟ ΑΝΤΒΕΡΣΟ",

Συγχρόνως θ' άρχισή
ή δημοσίευσις μιας μονα-
δικής σειράς διηγημάτων
3 — 4 σελίδων έκαστον,
τών διασημοτέρων συγ-
γραφέων του κόσμου.

Από του ίδιου φύλλου
έξαιρετικά ένδιαφέρου-
σες άθηναϊκές «άκτου-
αίλιτες», καθώς και θαν-
μάσιες έλληνικές ίστορι-
κές σελίδες.

μα ή αίτία όλων όλων συνέβησαν... Θα έπρεπε ν' αντίληφθώ ότι μεγάλωσες πια και να φροντίσω για τό μέλλον σου, να σε παντρώω μ' έναν καλό και τίμιο άντρα... Και υπάρχουν άσφαλώς πολλοί καλοί τέτοιοι...

— Α ! όχι... όχι... έλεος... Μή μου μιλάτε πια γι' αυτό... Προτιμώ τον θάνατο, τό μοναστήρι, όλα... παρά...

— Παρά να μην είσαι δική του τουλάχιστον με τη σέψι, δεν είν' έτσι; την συμπλήρωσε ή μαρκήσια. Μά τον αγαπάς λοιπόν ;...

— Αν τον αγαπώ; φώναξε ή Ρίτα σαν να άναιρεύοταν. Δεν ξέρω... ή εικόνα του είναι μπροστά σ'α μάτια μου πάντοτε... και δεν σκέφτομαι παρά αυτόν, άφού αυτόν μόνο θέλω... Είναι κακό, τό ξέρω... Μά... μά, κυρία, είναι άνώτερο απ' τις δυνάμεις μ'ε, από τη θέλησί μου... Ναί, πιστεύω, ότι μ'ε αγαπώ... ότι το μ'ε να τον αγαπώ... κ' είμαι σίγουρη τώρα ότι θα πέσ'αίνα εύχαρις για την άγάπη του... «Ω ! γι' αυτό είμαι άπολύτως βέβαιη...

Σκούπισε τα άφθονα δάκρυά της και ρώτησε με την άφελή της χαρά:

— Λοιπόν νομίζετε ότι μπορώ να θυσιαστώ γι' αυτόν;

— Ναί, Μαργαρίτα, είτε σοδάρ ή μαρκήσια. Πρέπει όχι άπότομα, σιγά-σιγά, να τώ ζωής να καταλάβη ότι ένας γάμος τόσο δυσανάλογος είναι τρέλλα, μία περιττή τρέλλα, γιατί — μ' άκούς;—δεν τον αγαπάς !

— Έγώ !... Έγώ !... «Ω ! μά τον λατρεύω... Θα μπορούσα να σκοτωθώ χίλιες φορές για τον κάτω ν' άποφύγ' έναν πόνο... μία θλίψη...

— Σώπα, δυστυχισμένη ! Έδώ ακριβώς είναι ή θυσία !... Πρέπει να πής ψέματα εν πρώτοις... και να προσπαθήσης κατόπιν να κάνης αυτό τό ψέμα μία αλήθεια. Με κατάλαβες; Τον αγαπάς σαν άδελφό, αυτό είν' όλο...

— Μάλιστα, κυρία... Θα ύπακούσω...

— Εύχαριστώ, Ρίτα... Εύχαριστώ, παιδί μου... Σου ξαναδίνω όλη την άγάπη μ'ε. Και ή άνταμιούή σου θα είναι στο ύψος της θυσίας σου... Η προίκα που προώριζα για τη Ζερμαίν...

Μά με μία περήφανη, πραγματικά ευγενική χειρονομία ή νεαρά κόρη διέκοψε τη μαρκήσια.

«Όχι, πρόφερε με τη γλυκειά και σταθερή φωνή της, θα κάνω ό,τι σ'άς ύποσχέθηκα. Η ευγνωμοσύνη μου για σ'ας και για όλους τους δικούς σας θα θυσιασθί όσο και ή ζωή μου... Μά σ'ας παρακαλώ να μου άποδώσετε την έλευθερία μου, μόλις ή θυσία θα συντελεσθί. Και θα φύγω απ' τον πύργο, όπως μ'ήκα σ' αυτόν, χωρίς τίποτε. Αυτό είναι όλο και αυτό είναι τό δικαίο...

— Μά πού θα πάς, Θεέ μου ;...

— Θα πάω όπου υπάρχει έργασία για μια φτωχή κόρη, όπως έγω...

— Κι' αν δεν έρθη ;

— Ε, τότε !... Θα πάω να μ'ε πη τό μυστικό της αυτή ή φτωχή γυναίκα που ζή κεί κάτω σ'α δάση... και που άρνείται να δεχθί έλεημοσύνη !...

Και με μία κίνησι έμπνευσμένη, ή Ρίτα έδειξε ένα φως μικρό φτωχό άστρο έλπίδας που έλαμπε μέσα στο δάσος, κρεμασμένο στην καλύβα της μητέρας της.

Η μαρκήσια Αιμέ δοκίμασε έναν καινούργιο σπαρταγμό. Της ήταν γραφό να χάσει τη Ρίτα... Έβλεπε κιόλας τον εαυτό της μόνο ανάμεσα στην διπλή και άσυμφιλώτη έχθροτητα του συζύγου της και του γιου της.

*Αδιάφορο...θα σήκωνε καρτερικά το σταυρό της !...

Ο Ρενέ ντε Μονφόρ είχε δυο υπέροχες νοσοκόμες. Η ζωή του κρατιώταν από μία κλωστή, σύμφωνα με τη γνώμη των γιατρών, μα αυτή η λεπτή, η άραχνινη κλωστή δεν έσπασε... Η σφαίρα του μοχθηρού Κλάρενς έβγηκε απ' την πληγή και η επιστήμη θριάμβευσε στο τέλος...

Η αούτηρή απαγόρευσις που του έπέβαλλε σιωπή τελείωσε. Αυτή ήταν η στιγμή που έτρεμαν οι δυο γυναίκες... Κατέφευγαν σ' ένα σωρό τεχνάσματα για ν' αναστάσουν αυτήν την καινούργια μονομαχία... τη θανάσιμη ίσως. Κάθε φορά που ο πληγωμένος άνοιγε το στόμα του τόν διέκοπταν ή εύρισκαν κάποια πρόφασι κι' έφευγαν...

Τέλος, αναγκάστηκαν να τον ακούσουν, να του απαντήσουν.

Μητέρα, είπε ο κόμης Ρενέ μία ωραία ημέρα, έχω να σάς μιλήσω για ένα πράγμα σοβαρό, πολύ σοβαρό, μα και πολύ γλυκό για την καρδιά μου...

Η Ρίτα, η δυστυχισμένη, σηκώθηκε κατάχλωμη για να θυγέξω.

Μα ο Ρενέ την συγκράτησε με μία ίκετευτική χειρονομία, μ' ένα βλέμμα τόσο γλυκό και τόσο γεμάτο αγάπη, που της σπάρανε την καρδιά...

Μείνε, Ρίτα, σέ παρακαλώ, — εξακολούθησε ο πληγωμένος. Πρέπει μπροστά σου να μιλήσω στη μητέρα μου, γιατί για σένα πρόκειται... Η μαρκησία άκουγε με τα μάτια μισόκλειστα, ατελειωμένη γι' αυτό που θα άκουγε, μα καρτερική, γενναία... Θά υπερασπίζε την τιμή του δόνατος που έφερε, θά υπερασπίζε το γιο της εναντίον του ίδιου του έαυτού του. Ήταν η δικαιοσύνη του μαρκησίου, η επιτακτική, η αναμφισβήτητη, η διαταγή του αρχηγού της οικογενείας, του απολύτου κυρίου. Θά υπάκουε με τόν θάνατο μέσα στην ψυχή, μα θά υπάκουε...

Ο κόμης Ρενέ άνασηκωμένος στο κρεβάτι του, πρόφερε άργά :

Μητέρα, πρόκειται για ένα πράγμα απλό...μα πολύ εύκολο, φοβάμαι, απή διατύπωσι του, μα όχι και στην πραγματοποίησί του... Σκέφτηκα πολύ από τότε που βρισκομαι στο κρεβάτι... Την επομένη του θανάτου της μικρής μας φτωχής Ζερμάν, είχε την ευγενική, τη θεία έμπνευσι να την αντικαταστήσει μέσα στο σπίτι μας με την αγαπημένη φίλη της καρδιάς της. Έτσι η Ρίτα έγινε μέλος της οικογενείας μας... Επί πολύ καιρό, την αγαπούσα ή μάλλον νόμιζα πως την αγαπούσα σαν αδελφή... Εύτυχως όμως γελιόμουνα, εύτυχως για την ευτυχία όλων μας... Άές...για την ευτυχία όλων μας ; ψιθύρισε η μαρκησία.

Μάλιστα, μητέρα, αγαπώ τη Ρίτα, με τόν πιο μεγάλο, τόν πιο παράφορο έρωτα. Η ζωή χωρίς αυτή θά ήταν για μένα ένα άτυχο μαρτύριο... Καί το μωρό να έπιζω, μητέρα μου, διτιθά γίνης συνήγορός μου, στο μαρκήσιο, το σεβαστό πατέρα μου, διτι θά τόν κάνης να καταλάβη... Αγαπάει τη Ρίτα σαν κόρη που...καί σύ, καλή μου μαμά, την αγαπάς περισσότερο ακόμα...την αγαπάς όσο και μένα ίσως... Καθώς θλέςπεις θά γίνουμε όλοι εύτυχισμένοι αν ο πατέρας δεχτή.

Ο πατέρας σου δεν άνέρρωσε ακόμα έντελώς από την άρρώστεια του... Περισσότερο από σένα, έχει ανάγκη άπολύτως πνευματικής και σωματικής αναπαύσεως... Δεν μπορείς ακόμα νάρθη στο δωμάτιό σου, παρ' όλη την επιθυμία του να σε σφίξη στην άγκαλιά του...

Φτωχέ πατέρα !... Αισθάνομαι τόν έαυτό μου γερό κ' εγώ θά τρέξω προς αυτόν όπως είνε το καθήκον μου...

Ας αφήσουμε τόν πατέρα σου... Κι' ες μιλήσουμε για την κυρίως ενδιαφερομένη, για τη Ρίτα, που μας άκούει και σωπαίνει. Τη ρώτησε αυτήν :

Αυτήν ! Εξώνισσε ο Ρενέ τρέμοντας όλος από έλπίδα και νεανικό ένθουσιασμό. Μα ο ώραιος ξανθός μας άγγελος με τα ολογάλανα μάτια δεν

έχει άλλη θέλησι από τη δική σου, μητέρα.

— Ίσως. Μα η Ρίτα δεν είναι κόρη μου... Είναι για μένα μία μικρή φίλη ελεύθερη να διαθέσι την καρδιά της, και μόνη κυρία του μέλλοντός της. Άοχίζει να είνε στην ηλικία που διευθύνει κανείς μόνος του τη ζωή του.

— Τότε λοιπόν — ξαναείπε ο νέος, του οποίου η φλογερή ψυχή έλαμπε μ' ένα βλέμμα εύτυχισμένης μέθης, — τότε λοιπόν, μικρούλα μου, χαριτωμένη μου αδελφούλα, θέλω να γίνης σύζυγός μου, έφ' όσον κ' οι γονείς μου το δέχονται αυτό κ' εγώ σε παρακαλώ...ναί, σε παρακαλώ γονατιστός, όπως μπροστά σε μία μαντίνα ;

Ο Ρενέ νόμισε ξαφνα πως ένα κενό απλώθηκε όλόγυρα, πως κατακυλούσε σε μία ίλιγγιώδη πτώσι. Η Ρίτα είχε κουνήσει άρνητικά το ώραιό χρυσοστεφανωμένο κεφάλι της, του έλεγε όχι !...

Ο νεαρός κόμης την κύτταζε τώρα με μία άπειρατη άπελπισία, με μία θανάσιμη άπογοήτευσί...

— Λοιπόν, Ρίτα — ρόγγασε ο δυστυχισμένος — είνε άλλη θεία ; Δεν θέλεις να γίνης γυναίκα μου ; Δεν μ' αγαπάς ; Η μάρτυς — ό ! ήταν τη στιγμή εκείνη μία ύπεροχη μάρτυς — η φτωχή Μαργαρίτα προσεπάθησε να θλαστήμνη σην έναντίον της ίδιας της καρδιάς της, η οποία έπαψε να χτυπά...

— Ξέρετε, κύριε κόμη, είπε, σκέφτηκα κ' εγώ από την ημέρα που μου άποκαλύψατε τα ευγενή και μεγάλα σας αισθήματα απέναντί μου... Όχι, είναι αδύνατον... δεν μπορώ...δεν πρέπει να δεχθώ την προσφορά σας, υπάρχουν πολλοί λόγοι... Καί στο τέλος... δέ ν θέλω !

— Δεν θέλεις...δεν θέλεις πια ;... Ω Ρίτα μου ! θυμήσου !... Έλεος !... Θυμήσου !...

Θά θυμάσαι πάντα τη φιλόξενη κατοικία της νεότητός μου... Δεν θά σάς ξεχάσω ποτέ, κύριε Ρενέ, μα πρέπει να φύγω... Έχω άλλα σχέδια... Σας παρακαλώ να μην επιμείνετε περισσότερο...θά με θασανίζατε του κάκου... Η κυρία μαρκησία με καταλαβαίνει...ξέρει... θά σάς πη...

Αν έμενε μία στιγμή ακόμα, η ταραχή της θά την έπρόδιε και θά διέμευσε παταγωδώς τα λόγια της...Βιάστηκε λοιπόν να κάνει μεταβολή και να θυγέξω, άλύγιστη, όπως άλύγιστη ήταν τη στιγμή εκείνη η θέλησίς της. Μα μόλις έφτασε στην κάμαρά της που ήταν κοντά στην κάμαρη του πληγωμένου σωριάστηκε στο κρεβάτι της, τραυλίζοντας πνιγμένους λυγμούς :

— Ω ! εγώ που τόν αγαπώ τόσο !... Έγώ που τόν αγαπώ τόσο !...

Η μαρκησία, η οποία πήγε κι' αυτή σε λίγο στην κάμαρη της Ρίτας, τη βρήκε σ' αυτή την κατάσταση. Την άνασκόωσε με γλυκύτητα, την έπηρε μέσα στην άγκαλιά της προσπαθώντας να την παρηγορήσι... — Έλα ! παιδί μου, κουράγιο !... Ο γιός μου θά έχη ζήρρος, μοι θά υποσέθηκε, μοι θά ώρκίσθηκε... Τό χτύπημα ήταν σκληρό, μα άνθεξε...Άλλοίμονο ! πρέπει ν' άποματελειώσης το έργο σου, να εξαφανιστής τώρα που εκείνος σάθηκε...

Καί καθώς η Ρίτα συγκάτευσε μ' ένα παράδοξο χαμόγελο, η μαρκησία ντε Μονφόρ-Κεραντέκ έσπευσε να προσθέσι :

— Φρόντισα κιόλας για σένα... Έγραψα στην καλή κ. ντε Μερκέρ. Οι άδελφές του Σταυρού έχουν έκτος από το οικοτροφείο, κι' ένα ίδρυμα, όπου μπορούν οι θασανισμένοι απ' τη ζωή γυναίκες να ζητούν εκεί τη γαλήνη, έχοντας όμως κάθε έλευθερία να θγαίνουν έξω...

Σού κράτησα ένα δωμάτιο εκεί... Είσαι πολύ νέα και άπειρη... Άγνοείς τις παγίδες της ζωής... Δέξου την προσφορά μου... Θά έρχομαι να σε θλώσυχνά... Η γκουβερνάντα σου, η κ. Ρενουάρ, θά σε συνοδεύη... Είνε μία κρύσις που θά περάση... Πρέπει !

— Δέχομαι, κυρία μαρκησία, μα δέ την ημέρα που θά μπορέσω να ζω μόνη από την εργασία μου...

— Φτωχό παιδί, είσαι θυμωμένο μαζύ μου, ε ;

— Ω, Θεέ μου, όχι !

— Καί θά έχης δικήν γιατί σου προσέφερα μία πολύ κακή ύπηρεσία, παρ' όντως σε στόν πυργο... Τέλος πάντων, τό καλό, ή τό κακό, είνε...

(Άκολουθεί)

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ...

Άγοράζουμε εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές, εις τιμές διπλάσιες τών βιβλιοπωλών, παλαιά βιβλία, έφημερίδες και περιοδικά, έστω και εις φύλλα, πρό του 1900. φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα, παλαιά έγγραφα, φωτογραφίας, εικόνες, παλαιά προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρωμή άμεσος, άπόλυτος έμενύθει.

Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου, γραφέα «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυθμόνος, 3-8 μ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΛΙΟΝΤΑΡΗΣ ΚΑΙ Η ΛΕΟΝΤΗ ΤΟΥ

Σας ξαναβάζω πάλι στη σκηνή τόν Άντρέα τόν δυσώνυμο, που τό παρατσούκλι του θύμιζε τό γνωστό κυκερινό δοχείο της κρεβάτοκάμαρας.

Βρισκόμαστε στο 1898. Είχα λάβει έντολή από τη Διεύθυνσι της «Άκροπόλεως» να παρακολουθήσω τό μακαρίτη τόν Κυριακούλη τόν Μαυρομυχάλη, που πήγαινε σην Κουτσούφλινη, κάπου κεί πιο πέρ' απ' την Καλαμπάκα, να μοιράση έράνους στους δυστυχισμένους τούς κατοίκους. Στόν πόλεμο του 1897, στίς επιχειρήσεις του ο έχθρος είχε κάνει τό χωριουδάκι τους σιπαράλια. Είχε γίνει λοιπόν μία μεγάλη έπιτροπή από Μητροπολίτη, Διοικήτη Έθνικής Τραπεζής και Σία με πρόεδρο τόν Μαυρομυχάλη και είχαν μαζέψει καμμία όγδονταριά χιλιάδες δραχμές γερές.

Ο μακαρίτης ο Μαυρομυχάλης, άληθινός Κροίσος, ζήτασε ήγεμονικότατα — Ένα βούμα που παρέθεσε κάποτε εις τόν άείμνηστο Γεώργιο Α', με χρυσά σερβίτσια κ. λ. π. είχε κοστίσει σαράντα χιλιάδες δραχμές, κάπου διστάδι ένα-ένάμισι έκατομμύριο — έταξίδευε και σαν έστεμμένος.

Είχε ναυλώσει, έξ ιδίων του, παρακαλώ, τόν «Πηνειό», έπηρε δέ μαζί του και μία μεγάλη παρέα φίλους του. Τό μακαρίτη τόν Γεωργάκη τόν Μαυρομυχάλη, τό μακαρίτη τόν Άσκη, βουλευτά, τό μακαρίτη τό Θόδωρο τόν Βελλιανίτη κι' έμένα. Πήρε μαζί του και τό μακαρίτη τό Βασιλάκη τό βέρο και τόν Γιάννη Μαρτάκη, ιδιαίτερους γραμματείς του.

Πλούσια γεύματα στο θαπύρι. Άστακοί μαγιονέζα, συνταγίδες, μπαρμπούνια με μουσάκι και χέλια, φάρσες τού βέργου για την άδηφαγία του. Φθάνει να σάς πω, ότι στόν καμαράτο μονάχα έδωκε για πουρμπουάρ ένα χιλιάρικο άτάρι, μισή πήχη. Άπάνω-κάτω είκοσιπέντε χιλιάδες σημερινές !

Αί, πήγαμε στην Καλαμπάκα με τό τραίνο τού Βόλου, από κεί με σουλάρια σην Κουτσούφλινη, μοιράσαμε τά χρηματα τών έράνων και γυρίσαμε πάλι στο Βόλο.

Έκεί έλαβα τηλεγραφική έντολή της «Άκροπόλεως» να μείνω και να κάνω μία έρευνα δημοσιογραφική για τά έπιπτώσια ζητήμασι.

Όπου μαθαίνο, ότι έπαίξε στο εκεί Δημοτ. θέατρο Ά. η. η. καρίτης ο Δημητράκης ο Κοτοπούλης, με όλο του τό κοτίσι, την πολυκλαυστη κυρία Έλένη. και τίς κόρες του, τη Βασιενίτσα, τη Χρυσούλα — πισορικάκια τότε — και τό Μαριάκι, τόν μακαρίτη τόν Νίκο τόν Μένγκουλα, τό Στεφανούλο κλπ.

Ήσαν πολύ συνδεδεμένοι με τη θεατρική αυτή δύναμεια Κοτοπούλη και ο μακαρίτης ο Δημητράκης με τη συμπαιδοτάτη μου κυρία Έλένη μου έκαναν έγκάρδια ύποδοχή.

Κάποια μέρα μάλιστα, που έκρουλόγησα, με περιποιήθηκε σαν μητέρα μου ή κοιμένη ή κυρία Έλένη και μοι παρεσκεύαζε, θυμούμαι, ή ίδια βέν σά. Μαύρο κρασί γλυκό με γαρύφαλλα, κανέλλα, μήλα φουρίκια κλπ. Τό βέν σά ήταν ή πανακεία της. Θεός σχωρέσ' την κι' εκείνην και τόν αγαπημένο μου τόν Δημητράκη.

Την ίδια μέρα που έβθασα στο Βόλο, γυρίζοντας απ' την Κουτσούφλινη, πήγα στίτι τους και μ' έκράτησαν στο πατριαρχικό τους τραπέζι.

— Έχετε, ξέρετε Δέμιο, μοι λέει ο Δημητράκης, κι' άλλο φρούτο απ' την Άθήνα.

Έπείμενα, φυσικά, να μοι πηγά κανέναν συνάδελφο. Σταμάτησα λοιπόν τό «μάσθημα» και τόν κύτταξα καλά-καλά.

- Τόν Άντρέα τόν Κ.
- Ποι έρέθηκε δώ ; ρωτώ περίεργος.
- Τόν έχομ' έπιστάτη στο Δημοτικό θέατρο.
- Διωρίστηκε ; ξαναρωτώ.
- Μπα ! Κάποιο βαπόρι τόν ξεφόρτωσε σην αποθάθρα

ένα πρωινό κ'άπ'έκει με τά μπουγαλάκια και τά συμπαγκαλά του ήλθε κι' έγκατεστάθη στο θέατρο, αυτοδιωρισμένος έπιστάτης, πάνω στίς σοφίτες, χωρίς μισθό.

Βρέ τό φουκαρά τόν Άντρέα ! Σαν έκατάλαβε πως δεν περνούσε πιά ή μογιά του σην Άθήνα, έπηρε τη λεοντή τού παληκαρά και τούδωκε για τό Βόλο.

Τό άπόγευμα της ίδιας ημέρας που πήγαμε στο θέατρο, μ' άνέβασε ο Δημητράκης στίς σοφίτες. Είχα μεγάλη περιέργεια να ιδώ τό άντρον τού ψευτοηρακλή.

Άνεβήκαμε κάπου ένενήντα σκαλιά. Ο σύγχρονος ήμίθεος έλείπε σε κάποιον, φαίνεται, αθλο.

Άνοίγουμε μία μονόφυλλη πόρτα : Άντίκρυ μου από τό πάτωμα χάσκει άπειλητική ή μπουκά ενός μικρού μπακιρένιου κανονιού, πλάι στο στρώμα του, νοικοκυρεμένο, περιποιημένο. Άπό τό άλλο πλάι μία λεκάνη, ήπληνη, γεμάτη από κάποια μαύρη σκόνη και δίπλα της μία φουφού με κάρβουνα.

Μπαρουτι και φωτιά για την έκατόμνη του' μοι έξηγεί ο Κοτοπούλης. Τάχει για τη μεγάλη στιγμή. Βούρ τά κάρβουνα στο μπαρουτι λέει ο Άντρέας και αποθανέτω ή ψυχή μου μετά τών άλλων «φίλων». Γιαί περιμεχθτώ σοι λέει.

Πλησιάζω στη λεκάνη, παίρνω μία νούφα... εκείνη σκόνη και διαπιστώνω, ότι ήταν...κάρβουνόσκονη. Όύτε με τό τσιγάρο έπαυρε φωτιά, ούτε με τό σπίρτο.

Κυττάζω τη φουφού, τά κάρβουνα ήταν κατάμαυρα και κρύα. Σβυστά.

Καί γύρω στους τοίχους κρεμασμένα κάπι σκουροπίστολα, σπασμένα, άλλα χωρίς σφύρα, άλλα με τσακμακόπετρα, άλλα χωρίς σκανδάλη, πέντε-έξη φειδία ψόφια, κρεμασμένα σαν λουκάκια και μία μπαλσαμωμένη κουκουβάγια ! Τέντα δέ τά τζάμια τού παραθύρου, χειμώνα καιρό.

Έκείνη τη στιγμή θυμήθηκα τόν άμοιρο ήρώα τού Θερβάντες.

— Έπαίξεις έδω, ρωτώ τόν Κοτοπούλη, Δόν Κιχώτο ;

— Μα δεν συγκρίνεται μ' αυτόν τούτος έδω' μοι κάνει Έκείνη τούλάχιστον τάβαζε με άνεμομύλων με λεοντάρια, που τού άπαντούσαν με τά νύχτα τους...Μά τούτος έδω' με ποιόν τάχει ;

Τότε μούρθε στο μυαλό μία φάρσα : Τό θέατρο έτελείωνε κάθε θράδυ στίς δώδεκα. Μεράνικτα. Η ώρα τών φαντασμάτων.

Τό έκμυστηρεύθηκα τού Δημητράκη την έμπνευσί μου, έστειλε στο σπίτι του και πήρε τρία σεντόνια και άφού τελείωσε ή παράστασις τών «φουρσαμπών», κουκουλωμένοι με τά σεντόνια ο Κοτοπούλης, ο Μένγκουλας κι' εγώ άνεβαίνουμε στη σοφίτα, κτυπώντας δυνατά στα ξύλινα σκαλοπάτια τά πόδια μας.

Όταν φθάσαμε στο πλατώκαλο σταθήκαμε λιγάκι να ξανασάνουμε. Άφούκρασθήκαμε λιγάκι, πιά ούτε ροχαλήτό άκούσαμε, ούτε τίποτ' άλλο. Ο Άράκος είχε ύπνησει. Έπρόχωρήσαμε, λοιπόν, κτυπώντας πάντα στην πόρτα τού διαδρόμου τά πόδια μας και σταθήκαμε στην πόρτα του απ' έξω.

Θέε και Κύριε ! Άκούσαμε από μέσα ένα τρίξιμο, που ανατρίχιασε. Άρμιοι, καραβιό έτρίζαν ; Τραίνο ;

— Τά δούλια του τρίζε' μοι κάνει ο Δημητράκης. Άπαντά στόν ήθρό.

Άνοίγω καμμία φορά την πόρτα και μπαίνουμε ο ένας πίσω απ' τόν άλλον με τά χέρια τεντωμένα μπροστά, θουβοί κι' έλλαλοι.

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Όλα τὰ εἶχεν ὁ Παπαχαράλαμπος γιὰ νὰ εἶναι ἕνας καλὸς θεωρητικὸς καὶ ἐπιθαλλόμενος παπᾶς.

*Ήταν ἕνας λεθηνόπαπας.

Τοῦ λυποῦσε τὴν καρδιά καὶ τοῦ φαρμάκωνεν ὅλη τὴ ζωὴ του.

Τώρα τελευταῖα τὸν ἀφήσανε τὰ μάτια του, δὲν διέκρινε καλὰ τοὺς ἐνορίτες του, δὲν εἶλετο καλὰ νὰ διαβάσῃ, δὲν ξεχώριζε τὰ γράμματα, δὲν ξεχώριζε καλὰ οὐτε τὰ πράγματα.

Τὸν Κώστα τὸν ἐπίτροπο τὸν περνοῦσε γιὰ τὸν καντηλιανάφη καὶ τὴν κυρά - Σιναιμική, πολλές φορές πού τὸν παρακαλοῦσε γιὰ καμμιὰ παράκλησι στὴν ἐκκλησία, τὴν ἐξελάμβανε γιὰ ἄλλη γυναῖκα τοῦ χωριοῦ καὶ ἄλλα ὀνόματα ἀνέφερε μὲ τὴ θρονώδη φωνή του, ζητώντας τὴν συγχώρησιν τοῦ οὐρανοῦ.

— Μπα, παπᾶ μου, διεμαρτύρετο αὐτὴ, δὲν εἶναι οἱ δικοὶ μου πεθαμένοι αὐτοί, λάθος ἔκανες καὶ ἀναφέρεις ἄλλους.

— Δὲν εἶσαι σὺ, κυρά, τοῦ Μάρκου τοῦ μπακάλη ἡ γυναῖκα;

— Ὁχι, εἰμαι ἡ κυρά - Σιναιμική, ἡ γυναῖκα τοῦ παρέδρου.

— Βρέ, εὐὸ 'σαι, κυρά - Σιναιμική !... Ὁχι, ἀνάθεμά τα γιὰ μάτια, τί μοῦ κάνουμε !...

Κι' ἄρχιζε ἄλλη ἀρμάρθα πεθαμένων.

Ἔτσι καὶ στὰ γράμματα τῆς ἐκκλησίας, ὅπου διαβάσκει. Οὐτε σελίδα πειά, οὐτε ἀριθμούς, οὐτε λέξεις ξεχώριζε. Καὶ ὅσα ἔλεγε μέσα στὸ ἱερό, κάπως τὰ κατὰφερνε καθὼς καὶ ὅσα ἤξερε ἀπ' ἑξῆς.

Μὰ ὅταν ἔβγαине νὰ πῇ τὸ Εὐαγγέλιο, ἐκεῖ ἦταν ἡ δυσκολία...

Ἔτσι, τί νὰ κάμῃ, ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ ἕνα ἀνηψιδάκι του, ἕνα διαβολόπαιδι ἐκεῖ, τῆς ἀδελφῆς του γιου, νὰ τοῦ κρατᾷ μιά λαμπάδα ἀναμμένη, τὴν ὥρα πού ἔλεγε τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ βλέπῃ νὰ διαβάσῃ.

Μὰ τὸ δαιμονόπαιδο ἐκεῖνο, εἶχε μέσα του ὀλοζώντανον τὸν Σατανᾶ καὶ ὅλο ἤθελε νὰ τὸν πειράξῃ.

Ἄλλοτε κρατοῦσε τὴ λαμπάδα μακριά, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ὁ παπᾶς τὰ γράμματα κι' ἄλλοτε τὴν πλησίαζε τόσο κοντὰ ὥστε νὰ ἤθελε ν' ἀνάψῃ μ' αὐτὴν τὰ φουντωτὰ τοῦ γένειο.

— Μπα, παιπούλι μου, τί ἔπαθες ; Αὐτοὶ δὲν εἶναι οἱ δικοὶ μου πεθαμένοι !

Μιά μέρα, τὸ λοιπὸν, ἡ μάλλον μιά χαρραγὴ, πού ἔβελνε

Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ πού ἦταν καὶ μὴ στριμμένη ἰδέα.

στὸν Ὀρθρο, τὸ ἐωθινὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν ἔβλεπε καλὰ, εἶπε τοῦ παιδιοῦ νὰ πάρῃ τὴ μεγάλη τὴ λαμπάδα νὰ τοῦ φέσῃ.

— Πάρε, βρέ Βαγγέλη, τὴ λαμπάδα ἀπὸ τὸ μανουάλι, καὶ ἔλα νὰ μοῦ φέσῃς, γιατί μὲ τὸ κεράκι πού κρατᾷς, δὲν ξεχωρίζω τὰ γράμματα διόλου.

Τὸ παιδί, σὺν πατρί, μὰ καὶ σὺν δάσκαλῳ, εἶπαμε, πού ἦτανε, ὅλο καὶ ζύγωνε, μὲ τρόπο, τὸ κεράκι, κοντὰ στὰ γένεια τοῦ παπᾶ.

Ἔβλεπε ὁ παπᾶς καὶ καταλάβαινε τοῦ παιδιοῦ τὴ διακολία, μὰ τί νὰ κάνῃ !

Ἡ ὥρα κ' ἡ στιγμή ἦτανε τέτοια, πού δὲν ἐπέτρεπε νὰ μαλλώσῃ τὸν Βαγγέλη, ἱερὴ στιγμή, γιατί ἐδιάβαζε τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν διάβαζε ἐφημερίδα !... Τί νὰ κάμῃ τὸ λοιπὸν ; Τραβιάτανε κι' ὅλο καὶ ἀποτραβιάτανε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ κακὸ.

Μὰ τὸ διαβολόπαιδο ἀπὸ κοντὰ. Πάντα τὴ λαμπάδα τὴν πλησίαζε στὰ γένεια του...

Ἀπὸ τὴν Ὁραία Πύλη ἀρχίσανε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ παρ' ὀλίγο καὶ οἱ δύο νὰ φτάσουνε κοντὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἀϊ - Γιάννη, πού ἦτανε ἀρτιστερὰ.

Δαιμονιζόταν ὁ καυμένος ὁ Παπαχαράλαμπος. Θύμωνε... Ἀγρίευε...

Μὰ τί νὰ κάνῃ ;

Ἦταν περίστασι αὐτὴ γιὰ νὰ τραβήξῃ τ' αὐτὰ τοῦ μικροῦ καὶ νὰ τοῦ τὰ ξεκολλήσῃ ;

Ἄς τελείωνε ἡ λειτουργία καὶ τὰ λέγανε.

Ἄς τελείωνε μοναχὰ ἡ λειτουργία... Καὶ βέβαιον ὅτι μικρὸς ξύλο τῆς χρονιάς του. Ξύλο ἀλύπητο !...

Τὴν ὥρα ἐκεῖνη, ὁ παπᾶς ἔφθανε στὴ φράσι, πού λέει γιὰ τὴν Μαρία τὴ Μαγδαληνή:

«...Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἀφ' ἧς ἐκθεσλήκει ἐπὶ δαιμόνια...»

Ὁ παπᾶς ἐδιάβαζε ὀκτώ κατὰ λάθος:

... ἀφ' ἧς ἐκθεσλήκει ὀκτὼ δαιμόνια...»

Ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος παρευρισκότανε καὶ αὐτὸς στὴ λειτουργία βοηθώντας λίγο καὶ τὸν ψάλτη καὶ πού ἦτανε μιά στριμμένη ἰδέα, θρῆκε εὐκαιρία νὰ διορθώσῃ τὸν παπᾶ, νὰ τὸν ἐκθέσῃ λίγο καὶ νὰ δείξῃ συγχρόνως καὶ τὴν δική του τὴ δασκαλικὴ σφύρα καὶ τοῦ φωνάζει δυνατὰ, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Ἐφτὰ δαιμόνια, παπᾶ !

Ἀναμμένος τότε, θυμωμένος ὁ παπᾶς, γυρίζει τὸν κυτταί καὶ τοῦ ἀπαντᾷ μὲ τὴ θρονωτὴ φωνή του, πού τὴν ἔκανε πιὸ δυνατὴ ἀκόμα ὁ θυμὸς:

— Ἐφτὰ δαιμόνια, βρέ ἔξιπες, ἀλλὰ τοῦτο πού ἔχω τώρα ἐδῶ κοντὰ, στὸ πλάι μου καὶ μοῦ κρατᾷ τὴ λαμπάδα, δὲν ἦτανε τότε ἐκεῖ !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Εκεῖνο τὸ διαβολόπαιδο, ὅλο καὶ τοῦ πληγώνει, κοντὰ στὰ γένεια, τὴ λαμπάδα.

Εἰμαι ἡ γυναῖκα τοῦ μπακάλη.

Ἦχηκε μὲ λυγμούς στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DE SAR-TARNSÉ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΦΤΕΡΑ

Πρὶν ἀπὸ μιά ἑβδομάδα, ὅταν ὅλη ἡ οἰκογένεια τῶν Ὁρμελῶν καθότανε στὸ τραπέζι γιὰ τὸ δείπνο ἔμεινε πάντα μιά θέσι ἀδειανή: ἡ θέσι τῆς πρωτότοκης κόρης, τῆς χαριτωμένης καὶ ὀνειροπόλας Μιρέγ. Καὶ κείνο τὸ θράδυ τοὺς ἔκανε πάλι ὅλους νὰ τὴν περιμένουνε, ὅπως τὸ συνηθίζε τὴν τελευταία.

Ἡ Μιρέγ ἀργῶσε νάρθῃ, κατὰ τὴν συνήθειά της παρατήρησε ἡ κ. Ὁρμέλ μ' ἕνα συγκαταβατικὸ χαμόγελο... καὶ ἔβλεπε τὸ γιατί...

Ὅλα τὰ παιδιά ἔσκασαν στὰ γέλια.

— Εὐτυχῶς δὲν τῆς μένει νὰ διαβάσῃ παρὰ μοναχὰ ἕνα βιβλίο ἀκόμα, τοῦ ἀγαπημένου της Ἀλμπερτίκ, εἶπε ὁ Λουδοβίκος Ὁρμέλ, ἕνας μαθητὴς δεκαπέντε χρονῶν πού κοροῖε αὐτὴν ἀπὸ τὴν μεγάλην του ἀδελφή.

— Μποροῦμε, λοιπὸν, νὰ ἐλπίσουμε, πὼς αὐριο θὰ εἶναι πὺ ἀκριθῆς, πρόσθεσε ἡ Λούση, ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Μιρέγ.

— Ἀὖ πὺ ἀκριθῆς! Νομίζεις πὼς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἀναδιαβάσῃ ἀκόμα ὅλα τὰ ἔργα τοῦ ἀγαπημένου της συγγραφέως, πρὶν ἀπὸ τὴ μεγάλη μέρα ! φώναξε ὁ Ζάν, τὸ μικρότερο ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά.

— Γιὰ ποιὰ μεγάλη μέρα πρόκειται ; ρώτησε ὁ κ. Ὁρμέλ, πού ἀπασχολημένος πάντα ἀπὸ τὶς δουλειές του, δὲν ἦταν καθόλου ἐνημέρος στὶς καθημερινὲς ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ, πού πολὺ λίγο τὸν ἐνδιαφέρονε.

— Ἀὖ ἀλήθεια, ὁ μπαμπᾶς δὲν ἔχει τίποτα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία, γιατί ἔλειπε στὴν ἐξοχὴ αὐτῆς τὶς τελευταῖες μέρες, εἶπε ὁ Λουδοβίκος.

Καὶ καθὼς ὁ ζωηρὸς μαθητὴς—ὁ λογάς τῆς οἰκογενείας— ζητοῦσε εὐκαιρία νὰ διηγηθῇ τὴν «ἱστορία», ἀρχισε αὐτὸς νὰ ἐξηγῇ στὸν πατέρα του, πὼς ἡ Μιρέγ ἦτανε κατενθουσιασμένη μ' ἕνα συγγραφέα, πού μὲ τ' ὄνομα

Ἀλμπερτίκ ντὲ Σορλέξ ἔγραφε ρομάντσα αἰσθηματικά γιὰ τὶς νέες κοπέλλες καὶ ὅτι ἀπὸ πολὺν καιρὸ, φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὸν συγγραφέα αὐτῶν τῶν τόσο συγκινητικῶν ἔργων.

Λοιπὸν μιά φιλὴ τῆς κ. Ὁρμέλ, ἡ γυναῖκα τοῦ στρατηγοῦ Ντρουθιγιέ, τὴν εἶχε καλέσει μαζί μὲ τὴν Μιρέγ, σὲ μιά φιλολογικὴ συγκέντρωσι ἀπὸ σπιτι τῆς, τὴ μεθεπομένη, ἀναγγέλλοντας πὼς ὁ Ἀλμπερτίκ ντὲ Σορλέξ θὰ ἦτανε παρὼν σὲ κείνη τὴ συγκέντρωσι.

Ἡ Μιρέγ δὲν κρατιῶτανε πειὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ της. Ἐξέλεπε ἐπὶ τέλους τὸν ἀγαπημένο της συγγραφέα καὶ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ μιλήσῃ. Μὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ, πὼς εἶχε διαβάσει ὅλα του τὰ ἔργα. Καίῃσαν ἀκόμα τρία ρομάντσα του, πού δὲν τὰ ἤξερε. Γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ διάβασμά τους, καθυστεροῦσε ἀκριβῶς καθὼς θράδυ, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, ἔχοντας μοναχὰ αὐτῆς τὶς ὥρες ἐλεύθερες ἀπὸ τὶς διαφορὲς ἐπισκέψεις πού ἔκανε μαζί μὲ τὴν μητέρα της καὶ ἀπὸ τὰ μαθήματά της, ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς, πού ἀπασχολοῦσαν ὅλο τὸν καιρὸ της.

— Εἶναι μιά ρομαντικὴ κοπέλλα, εἶπε γελώντας ὁ πατέρας τῆς Μιρέγ.

— Ἀὖ ναι, ἀσφαλῶς, εἶναι ὀλότελα γελοία! πρόσθεσε ὁ Λουδοβίκος.

— Ὡ! παιδί μου! Εἶναι κακὸ αὐτὸ πού λές, εἶπε ἡ κ. Ὁρμέλ. Δὲν εἶναι καὶ τόσο γελοῖο πράγμα, γὰρ καὶ καὶς λίγο αἰσθηματικὸς καὶ ρομαντικὸς. Ὅλος ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι θετικὸς, ὅπως εὐὸ.

Τὴ στιγμή πού ἡ κ. Ὁρμέλ τελείωνε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάστηκε ἡ μικροῦλα ρομαντικὴ: Ἦτανε μιά χαριτωμένη νέα, ξανθιά καὶ ροδοκόκκινη, μὲ μαῦρα ὀνειροπόλα μάτια, μὲ μιά γλυκεῖα ἔκφρασι. Μόλις

Είχε συμπληρώσει τα δεκαοχτώ χρόνια της. Κι' όμως είχε κρατήσει την αγνή και άθωα έκφραση της παιδικής της ηλικίας και μία συστολή, που την έκανε περισσότερο έλκυστική. Δεν είχε πάνω της κανένα χαρακτηριστικό των μοντέρνων κοριτσιών. Η μητέρα της την είχε αναθρέψει με πρότυπο τον εαυτό της. Είχε γίνει μία κοπέλλα, όπως ήταν άλλοτε τα κορίτσια και αίσθηματική όπως δεν είναι σήμερα πια. Όταν παρουσιαζόταν στον κόσμο, οι νέοι την κύτταζαν καταγοητευμένοι.

Μονάχα τ' αδέρφια της δεν εκτιμούσαν αυτή τη γλυκειά της χάρη.

— "Α! νά την, επί τέλους! φώναξαν, βλέποντάς την να μπαίνει.

— Τελειώσε τα «Χρυσά Φτερά»; ρώτησε ο Ζάν, με ειρωνικό ύφος. Φαίνεται πως αυτό το έργο, θάνατο το καλλίτερο απ' όλα!

— Στοιχηματίζω πως θάκλαψες διαβάζοντάς το! συνέχισε ο Λουδοβίκος. Τα μάτια σου είναι κόκκινα... Αυτό πρέπει να το πής στον Άλμπερκ ντε Σορλέζ.

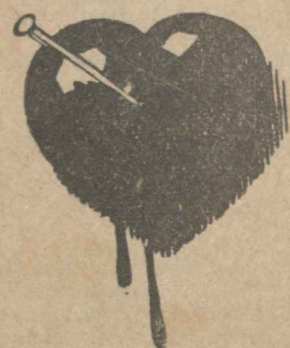
— Άνυπομονώ να μάθω πως είναι φτιαγμένος αυτός ο διάσημος άνθρωπος, είπε ο Ζάν. Φαντάζομαι ότι, για να γράφει τέτοιες παθητικές ιστορίες έρωτα, κάτω απ' το φως της σελήνης, κι' άλλες φαντασίες αυτού του είδους, θά είναι κανένας γεροντάκος, μισοξεκουτισμένος...

Απαξιωντας ν' απαντήσει σ' αυτές τις κοροϊδίες, η Μιρέν κούνησε σιωπηλή στη θέσι της, ξεδίπλωσε χωρίς διασύντη την πετσέτα της και άρχισε να τρώει ήσυχα. Ήταν ακόμη πολύ συγκινημένη από το συγκινητικό φινάλε του έργου, που μόλις είχε διαβάσει. Οί γονείς της την κύτταζαν κρυφά, καταλαβαίνοντας καλά πως άφηρημένη καθώς ήταν από τις όνειροπολήσεις της, δεν έδινε καιμιά προσοχή στις κοροϊδίες των αδελφών της. Έν τούτοις, η Μιρέν δεν σκεφτόταν μονάχα το ωραίο ρομάντο «Τα Χρυσά Φτερά», μά, πρό πάντων, τον Άλμπερκ ντε Σορλέζ. Δεν ήξερε τίποτα γι' αυτόν τον διάσημο συγγραφέα. Την είχαν βεβαιώσει μονάχα πως δεν ήταν παντρεμένος και από τα έργα του που μιλούσαν κατ' ευθείαν στην καρδιά της, ήταν εύκολο να μαντέψει παρ' όσα κι' αν έλεγε ο Ζάν, πως ήταν νέος.

«Θά είναι ένας γόης κι' ένας θαύς ψυχολόγος, σκεφτόταν, αφού ξέρει τόσο καλά την ψυχή των κοριτσιών! Τί ευχάριστο πράγμα που θάνα, να συνομιλήσ' μ' έναν τόσο πνευματώδη άνθρωπο! "Αν ο Άλμπερκ ντε Σορλέζ είναι πραγματικά τέτοιος, όπως μου τόν παρασταίνουν, θά ένοιαζα να τον γνώριζα...»

Και η Μιρέν φανταζόταν τον θαυμαστό μυθιστοριογράφο, έναν άντρα λεπτό, κομψό, με πλατύ μέτωπο, με ματιά λαμπερά, γεμάτα έξυπνάδα και με θερμή φωνή. Τί ευτυχία, αν μπορούσε να τον συγκινήσει... Τί ωραία που θα μπορούσε να γίνει το μαγεμένο βασιλόπουλο των ονείρων της...

Και η Μιρέν δεν έπαψε να τρέφει αυτήν την ελπίδα, ως την τόσο πολυπόθητη ώρα, που έτοιμάστηκε για να πάει, μαζί με την μητέρα της, στη φιλολογική συγκέντρωση στο σπίτι της κ. Ντρουβιγιέ.

«Όταν ή κ. Ντρουβιγιέ και η κόρη της έκαναν την εμφάνισή τους, υπήρχαν κιόλας μερικά πρόσωπα μέσα στο σαλόνι της κ. Ντρουβιγιέ, και η Μιρέν δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στην επιθυμία να ρωτήσει την οικοδέσποινα, αν ο Άλμπερκ ντε Σορλέζ θρυσκόταν ανάμεσά τους. Στην καταφατική απάντησή της κ. Ντρουβιγιέ, η νέα αναζήτηση

αμέσως με τη ματιά της εκείνον, που άπασχολούσε τόσο πολύ τη σκέψη της. Μά δεν είδε κανένα πρόσωπο, που θα μπορούσε ν' ανταποκριθί με την εικόνα που είχε φαντασθεί, από πριν, για τον αγαπημένο της συγγραφέα.

Άρχισε τότε ν' ανησυχί, γιατί επί τέλους, ένας μυθιστοριογράφος τόσο λεπτός, όπως ο Άλμπερκ ντε Σορλέζ, δεν μπορούσε νάναί εκείνος ο χοντρός κύριος με τα μικροσκοπικά ματάκια, που μιλούσε με ζωηρότητα για την πολιτική, στην γωνιά του παραθύρου, ούτε ο συνομιλητής του, ένας γέρος κύριος, με γενειάδα, που μοιάζε με τον Ποσειδών.

Ήσαν έξι κόμα μέσ' στο σαλόνι τρεις νέοι με έντελως κοινή φυσιογνωμία, που μιλούσαν μεταξύ τους για σπόρ και που η εμφάνισή τους δεν ανταποκρινόταν καθόλου με το ιδεώδες της Μιρέν.

Μαντεύοντας την άνυπομονή της νέας, η καλή κ. Ντρουβιγιέ που ήταν άπασχολημένη λίγες στιγμές από την άφιξη μερικών καινούργιων καλεσμένων, μόλις έμεινε ελεύθερη, πήγε και πήρε φιλικά την Μιρέν, από το μπράτσο και την ωδήγησε σ' ένα μικρό σαλονάκι, πλάι στο μεγάλο σαλόνι της υποδοχής. Πολλά πρόσωπα ήταν συγκεντρωμένα εκεί.

— Σας ζητώ την άδεια να παραχωρήσετε μία μικρή ιδιαιτέρη συνέντευξη σ' αυτήν τη νέα, με τον διάσημο συγγραφέα μας Άλμπερκ ντε Σορλέζ, είπε τότε χαριολογώντας η οικοδέσποινα, δείχνοντας την Μιρέν, που έτρεμε κιόλας από ευτυχία.

«Αμέσως», όλοι απόσπρθηκαν διακριτικά. Ήταν εκεί κι' ένας ψηλός νέος, που τράβηξε αμέσως την προσοχή της Μιρέν. Χωρίς να είναι ακριβώς ένας άρατος νέος, είχε μία συμπληρωτική φυσιογνωμία και μία εμφάνιση πολύ άριστοκρατική... Αυτός θά ήταν, άσφαλώς ο Άλμπερκ ντε Σορλέζ... Μά ενώθηκε με τους

άλλους, που απόμακρυνόντουσαν κι' έφυγε κι' αυτός επισης από το σαλονάκι, όπου δεν έμεινε πια παρά μία ηλικιωμένη γυναίκα, κομψή και χαριτωμένη, ντυμένη σοφά μ' ένα μαύρο φόρεμα. Το ωραίο της πρόσωπο, με την έξυπνη και γεμάτη καλωσύνη έκφραση, φωτίστηκε στα πρώτα λόγια της οίκαδέσποινας, που άπλώνοντας το χέρι της στην Μιρέν, είπε:

— Σας παρουσιάζω τη μικρούλα μου φίλη Μιρέν Όρμελ, μία από τις μεγαλύτερες θαυμάστριές σας. Μιρέν, νά ο αγαπημένος σας συγγραφέας Άλμπερκ ντε Σορλέζ, με το αληθινό του όνομα, δεσποινίς Άλεξ ντε Σορλέ.

Μία γυναίκα!... Ο Άλμπερκ ντε Σορλέζ ήτανε μία γυναίκα, που κρυβότανε κάτω απ' αυτό το ανδρικό ψευδώνυμο!...

Η άμοιρη μικρούλα ρομαντική, νόμισε πως τα πάντα γκρεμιζόντουσαν όλογυρά της! Άκουε χωρίς να καταλαβαίνει τίποτα. Κύτταζε δίχως να βλέπει.

— Λοιπόν, ξέρετε τα έργα μου; Σας άρρουν; Διαβάσατε τουλάχιστον τα «Χρυσά Φτερά»; ρώτησε η δεσποινίς ντε Σορλέ. Είναι ένα από τα καλλίτερα ρομάντζα μου.

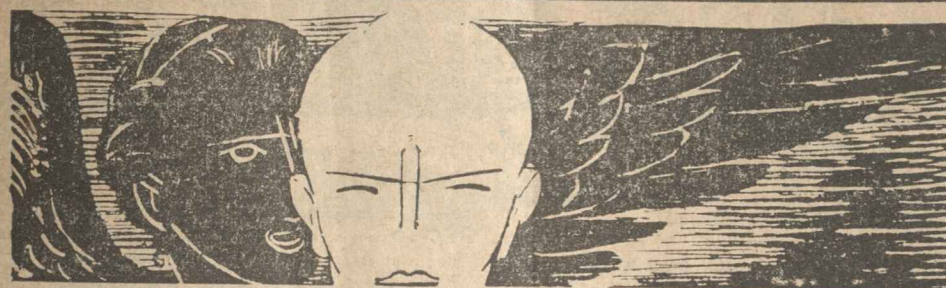
Η Μιρέν, με τα μεγάλα της μάτια κατάπληκτα και θλοσυρά, γουρλωμένα υπέρμετρα και καρφωμένα στον Άλμπερκ ντε Σορλέζ, έμοιαζε σαν χαμένη. Σέ μία στιγμή είχε ξεχάσει όλα, όσα είχε έτοιμάσει για να πη στον διάσημο μυθιστοριογράφο, δεν θυμότανε πια ούτε καν τους τίτλους των έργων του, που την είχανε τόσο πολύ συγκινήσει.

— Διαβάσατε τη «Μικρούλα Γκιζέλα»; Διαβάσατε το «Φως»... και, πρό πάντων, έχετε διαβάσει τα «Χρυσά Φτερά»; ρώτησε πάλι η δις ντε Σορλέ.

— Μάλιστα... τ'ά... τ'ά... τ'άχω διαβάσει όλα... τραύισε τέλος η

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

«Ενα πουλί των

Ινδιάν — το Μπά για — όπως το λέτε, συνηθίζει να κολλά στη φωλιά του με τη λάσπη που τη χτίζει, πυγολαμπίες.

Επειδή δέ η πυγολαμπίες των Ινδιάν είναι πολύ μεγαλύτερες από τις Ευρωπαϊκές, η φωλιά του Μπάγια τις νύχτες παρουσιάζει ένα φαντασμαγορικό θέαμα σαν να είναι στολισμένος με άπειρα μικροσκοπικά ηλεκτρικά λαμπιόνια.

Ο φυσιοδίφης Λεύναχ παρατήρησε κι' έμέτρησε, με τη βοήθεια του μικροσκοπίου, στο ματι της μέλισσας 14.000 έθρες!

Ο ίδιος φυσιοδίφης εξακρίβωσε ότι ο Ισός μιας μικρής άρανης είναι τόσο λεπτός, ώστε να χρειάζονται 4.000 νήματα από τον ιστό αυτόν για ν' αποτελεσση μία κλωστή πάχους συνηθισμένης γυναικείας τρίχας.

Ενα καταπληκτικό ρεκόρ ύπνοθασίας έσημειώθη στην Ινδική πόλη Φερεζέπυρ.

Ο Ινδός Ραμρακα έπεσε να κοιμηθί μία Κυριακή, θράου και το πρωί της Δευτέρας ξύπνησε στον σιδηροδρομικό σταθμό της πόλεως Καςζούρ, η οποία απέχει από τον τόπο της κατακλισέως του 16 χιλιόμετρα.

Το πιο περίεργο είναι ότι την απόστασι αυτή την διήνυσε ο Ινδός έν ύπνοθασία διατελών βαθίζοντας πάνω στη σιδηροδρομική γραμμή, χωρίς να πατήση στο έδαφος καθόλου!...

Υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι διαφεύδουν τις θεωρίες και τις στατιστικές.

Ο Πώλ Πιρνελ, κάτοικος της αγγλικής πόλεως 'Υ-Μπέρν,

Και τί λέτε για τα «Χρυσά Φτερά»;

«Ω, τα «Χρυσά Φτερά» ψιθύρισε η Μιρέν... αναθυμώμενη όλες τις σκέψεις που είχε κάνει, όταν τα διάβαζε, για τον συγγραφέα τους...

Και άντικαν να συγκρατήσει περισσότερη ώρα τα νεύρα της, έξοπασε σέ λυγμούς.

«Αγαπημένη μου, χρυσή μου μικρούλα! Πόσο είμαι συγκινημένη! Φώναξε η συγγραφέας, που η ψυχολογική της ικανότητα έπεφτε για πρώτη φορά έξω, παρεξηγώντας ολότελα την αληθινή αίτια αυτής της συγκινήσεως.

— Δεν θ' άγνοητε, θέβαια, πρόσθεσε πως ο Λαμαρτίνος έγραψε ότι:

«Όποιος ξέρει να συγκινή, ξέρει τα πάντα...»

Τα δάκρυά σας, είναι για μένα μία από τις ωραιότερες επιτυχίες της φιλολογικής μου σταδιοδρομίας. Ξέρω τώρα πως μπορώ να συγκινήσω μία εύαισθητη ψυχή, ως το σημείο να χύση δάκρυα...

Και τραδώντας την Μιρέν στην άγκαλιά της, η συγγραφέας κώλησε τα χείλη της στο μέτωπο της νέας, που έγινε κατακόκκινη. Μά δεν ήταν καθόλου από χαρά, ούτε από περηφάνεια, αλλά από αγανάκτησι. Τώρα, η Μιρέν έθελε καθαρά μέσα στην καρδιά της: χωρίς άμφιβολία, είχε άγαπήσει πολύ περισσότερο τον συγγραφέα, από τα χάρες κι' όλα τα προσόντα που επιθυμούσε να έχη ο άντρας που θα διάλεγε. Καταλάβαινε επί τέλους τί κινδύνους μπορούσε να κρύβουν η αυταπάτες... Και η απογοήτευσις της ήτανε σκληρή και θλιβερή...

Τα χρυσά φτερά του δνείρου της, είχανε τσακιστή! Κι' όταν γύρισε σπίτι της ρίχτηκε με λυγμούς στην άγκαλιά του πατέρα της.

H. DE SAR - TARNES

ορκοσά'ρ χρόνια έπ γαλόνια... ήν ημέρα πέθανε — γαπάτε — κία 80 χ... γιατί ένα έπτε πολύ... λα!

Είκοσι μάς όμε νοι γ... και έξη νο... μες έλασαν τελ... ταία, μέρος ο... μία έγχειρησι σ... ένα έπαρχιακό ιο... σοκομείο της 'Αγ... γλίας.

— Έπιόκειτο περί ξιός ανθρώπου, τον όποιο είχε δαγκώσει στο πόδι ένα κανάλι.

— Ήταν όμως τόσο σοβαρό το δάγκωμα, ώστε οι γιατροί είδαν κι' έπαθαν για νά το ράψουν.

Σ' ένα ηλεκτρικό εργαστήριο της Μινεσόττας, ένας νεαρός μηχανικός έφευρε μία ηλεκτρική λάμπα δυνάμews 165.000 κηρίων. Το καταπληκτικό αυτό φώς είναι σχεδόν ίδιο με το φώς της ημέρας.

Ενας έφευρετικός διομήχανος κατώρθωσε χάρις σέ μία χημική ουσία νά μεταβάλη το άχρηστο πριονίδι σέ πρώτης ποιότητος συμπαγές ξύλο.

Ο έφευρέτης παρουσίασε την έφευρεσί του στά μέλη του Τεχνικού Έπιμελητηρίου της Γλασκώθης, άποδείξας συγχρόνως ότι το ξύλο του πριονιδιού είναι πιο γερό και από το ξύλο της καρυδιάς, γιατί άποτελείται άκριβώς από έντελώς άνεξάρτητα μόρια ξύλου.

Στο Μπουρνιάουθ της Άγγλίας ένας ταύρος διέφυγε από τα σφαγεία την ώρα της σφαγής του κι' εξαγριώμενος εισέβαλε σέ μία εκκλησία την ώρα της λειτουργίας.

Τό άποτέλεσμα ήταν νά πανικοβληθί το εκκλησιασμά και νά τραυματισθούν άρκετοί.

Στο τέλος ο ταύρος συνελήφθη έντός του ιεροθ, το όποιο είχε μεταβάλει σέ... γή Μαοιάμ!...

Η κυρία Έλλεν Μάινερ, η όποία επί τρία χρόνια ήταν καθαρίστρια στην Δημοτική Βιβλιοθήκη της αγγλικής πόλεως Μάλντεν έκέρδισε το πρώτο θραβείο της ψυχολογίας του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ.

Η Έλλεν Μάινερ, η όποία είναι σύζυγος ενός άνέργου έλαιοχρωματιστοθ, όφείλει το θραβείο της σέ μία έμβριθή μελέτη που έγραψε με τον τίτλο «Ο γάμος και η οικογένεια».

Η σοφή καθαρίστρια, — όπως μαντεύετε φυσικά — δανειζόταν διάφορα βιβλία από την βιβλιοθήκη και τα μελετούσε.

Πόρισμα των τριετών μελετών της είναι το θραβευθέν έργον της.

Η Μεσόγειος Θάλασσα περιέχει 3,8 τοίς εκατόν άλάτι. Ο Ατλαντικός 3,6 τοίς εκατόν. Άπασθ ή Μεσόγειος είναι κατά τί άλμυρότερη από τον Ατλαντικό.

Η Βαλτική Θάλασσα, αντίθετος περιέχει μόνον 0,5 τοίς εκατόν άλάτι. Η μικρή αυτή περιεκτικότης σέ άλάτι όφείλεται ίσως στο γεγονός ότι ή θάλασσα αυτή δέχεται μεγάλες ποσότητες νεροθ από τις θόρειες θάλασσες, τα όποία νερά πρόδερχονται από λυωμένα χιόνια.

Η άλμυρότερη θάλασσα της 'Υδροχείου είναι ή Νεκρά Θάλασσα. Το νερό της περιέχει 22 τοίς εκατό άλάτι.

Η Βίβλος έχει 3.566.480 γράμματα, που σχηματίζουν 713.746 λέξεις και 31.173 στίχους.

Αί παράγραφοι άνέρχονται σέ 1189.

Όλο αυτό το μέτρημα το έκαμε τελευταία ένας όπομονετικός Άγγλος, χωρίς μάλιστα νά πάθη... πονοκέφαλο...

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ταξιδιά στην Ελλάδα

{Πώς είδαν την Ελλάδα κατά τα έτη 1791 και 1793 οι Μανιάτες της Κορσικής Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπουλις}

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Στρατηγέ, δέχομαι την πρότασί σας, απάντησε ο Δήμος Στεφανόπουλις στον Βοναπάρτη.

Και ανεβάζαν την οριστική τους συνομιλία για την άλλη μέρα.

Την ωρισμένη ώρα της άλλης ημέρας, ο Δήμος ξαναπήγε στον Βοναπάρτη, ο οποίος του εκανε διαφορες ερωτήσεις, όχι μόνον για την συγχρονη κατάσταση της Ελλάδας, αλλά και για τις γνώσεις του της γλώσσας του ελληνικού λαού.

— Μιλάμε αυτήν την γλώσσα πολύ καθαρά έχω κι' οι τρεις άνεψιοι μου, απάντησε ο Δήμος. Μοναχά ο Ικαλλόνι την άγνοει.

— Ο Ικαλλόνι, απάντησε ο Βοναπάρτης θά μείνι κοντά μου. Θά χρησιμοποιήσω διαφορετικά τις ικανότητές του. Όσο για σένα σκοπεύω να σου αναθέσω μία αποστολή στην Ελλάδα.

Ο Δήμος του διαδήλωσε και πάλι την επιθυμία του να τον εξυπηρετήσει και να του φανή όσο το δυνατόν πιο χρήσιμος.

— Μά, επρόσθεσε, θά μου επιτρέψετε, στρατηγέ, να σας κάνω μία σπουδαία παρατήρηση. Είναι ταχα αλήθεια, όπως κυκλοφορεί μία φήμη, ότι παραχωρείτε τη Δαλματία στον αυτοκράτορα της Αυστρίας ;

— Σου κάνει εντύπωση αυτό ;

— Μεγάλη. Συγχωρήστε με για την ελλικρινεία μου, μά οι φωνές μου συνιστούν τις γνώσεις μου από τη χώρα αυτή, στην οποία έχω πάει πολλές φορές. "Αμα γινη κύριος της Δαλματίας, ο Αυτοκράτωρ της Αυστρίας θά κατακτήσει, αν θέλη την Αλβανία και την Ελλάδα. Στα σύνορα της Δαλματίας βρίσκονται δυο λαοί ολιγάριθμοι θέβαια, μα εξαιρετικά πολεμικοί: οι Σκλαβόνοι των ακτών του Κατάρου και οι κάτοικοι του Μαυροβουνίου. Αμα ένωσουν τις δυνάμεις τους, μπορούν να συγκεντρώσουν τριανταπέντε χιλιάδες στρατού. Αυτοί οι δυο λαοί μαζί με τους Αλβανούς, που είναι σχεδόν χριστιανοί, θα υποδεχτούν τον αυτοκράτορα της Αυστρίας μ' ανοιχτή αγκαλιά. Ιότε ποιος σας έγγουται ότι ο Αυτοκράτωρ, βλέποντας τον στρατό του να ενισχύεται τόσο, δεν θα θελήσει να επεκτείνη τις κατακτήσεις του ως την Κωνσταντινούπολη ;

— Όχι, απάντησε ο Βοναπάρτης με τη φωνή του ελαφρά αλλοιωμένη, ο Αυτοκράτωρ δεν θά θελήσει να υπερβή τα σύνορά του.

Όσο θέλησε άμέσως να βεβαιωθεί μόνος του για την ακρίβεια των πληροφοριών αυτών. Πήρε λοιπόν μερικούς γεωγραφικούς χάρτες και άρχισε να εξετάζει προσεκτικά τις ακτές του Κατάρου και του Μαυροβουνίου, καθώς και τας Ιονίους Νήσους και όλη την Ελλάδα.

Αφού τους κύτταξε καλά, έμεινε σιωπηλός, πράγμα που έδειχνε ότι εύρισκε τώρα τις παρατηρήσεις του Δήμου πολύ λογικές.

Πριν χωρίσουν, ο στρατηγός εξέδωσε μία επιταγή 5,000 για να την εισπράξει από το στρατιωτικό ταμείο του Μιλάνου. Μά το κάκου έπηγε ο Δήμος σ' αυτό το ταμείο: δεν υπήρχαν διαθέσιμα χρήματα.

Το ανέφερε αυτό στον Βοναπάρτη, ο οποίος του έστειλε τότε τα χρήματα μαζί με δυο πακέττα επιστολών και με την ακόλουθη οδηγία:

«Εν τῷ στρατηγείῳ τοῦ Μιλάνου, τῇ 12 τοῦ μηνος Σεπτεμβρίου 500 τουτος της μιάς και αδιαίρετου Δημοκρατίας,

Ο ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ, αρχιστράτηγος της Στρατιάς της Ιταλίας προς τον πολίτην ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΙΝ.

Θά μεταβείτε, Πολίτα, διά ταχυδρομικής αμάξης, εις Αγκώνα. Εκείθεν, θά επιβιβασθίτε εις την κορβέτταν, η οποία θά φθάσῃ ἐκ Κερκύρας καί την ὁποία διατάσσω ν' αναχωρήσῃ ἀμέσως.

Όταν φθάσετε εις Κέρκυραν, θά συναντήσετε τὸν στρατηγὸν-διοικητὴν Τζεντολί. Θ' αναζητήσετε θαλάσσια φυτά, ὅπως ἦτο ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἐκ Παρισίων.

Θά μεταβίητε κατόπιν εις Αλβανίαν καί θά μείνιτε ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας διά νά συγκεντρώσετε πληροφορίας ἐπὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας καί τῶν πνευμάτων τοῦ πληθυσμοῦ τῆς.

Ἐξ Αλβανίας θ' ἀναχωρήσετε, μετὰ τοῦ πολίτου Ἀρνά, διὰ Μήνην, τῆς ὁποίας τὸν Μπένν θά συναντήσετε. Θά τὸν χαιρετήσετε ἐκ μέρους μου καί θά τοῦ παραδώσετε τὴν ἐπισυναπτομένη ἐπιστολήν μου, τὴν ὁποίαν θά τοῦ μεταφράσετε, ἂν παραστή ἀνάγκη.

Θά μοῦ ἀναφέρετε πρὸ τῆς ἐκ Κερκύρας ἀναχωρήσεώς σας, ὅλας τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας θά συγκεντρώσετε εις τὴν νῆσον αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος.

ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ

Μετὰ τὴν λήψιν τῆς διαταγῆς αὐτῆς, ὁ Στεφανόπουλις διατάχθηκε νά φυγῇ ἀμέσως.

Ἐφυγε πράγματι τὴν ἰοία νύχτα μετὰ τὴν ἀκολουθία του. Πριν ζημερώσῃ, οἱ ταξιδιώτες ἔρριχνόντουσαν κιολας μακριά ἀπὸ τὸ Μιλάνο καί τὴν τετάρτην μέρα τὸ πρωί, ἐφθάναν στὴν Αγκώνα. Ἐκεῖ παρέδωσαν σὶόν στρατηγὸ Νταλεμάνι, τὸ ἑνα δέμα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Βοναπάρτη καί ἐπειδὴ δὲν ἔβριχαν τὴν κορβέτταν πού θά τοὺς παρελαμβάνε, ἐπιβιβάσθηκαν σ' ἑνα ἄλλο καραβί, στίς 18 τοῦ Σεπτεμβρίου καί στίς 23 τοῦ ἰδίου μηνός, ἐφθάναν στὴν Κέρκυρα.

Ο διοικητής της νήσου στρατηγός Τζεντόλι έλειπε. Είχε πάει νά επισκεφθῇ τ' ἄλλα νησιά τοῦ Ἰονίου πού εἶχαν προσαρτηθῇ τελευταία στή Γαλλικὴ Δημοκρατία.

Ο Δήμος παρέδωσε σὶόν ἀρχηγὸ τοῦ Ἐπιτελείου Νταμπούα τὸ δεύτερο δέμα τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Βοναπάρτη, ὁ πού μετὰ τὸν ἄλλον, ἔρριχνόνταν καί ἡ διαταγή νά ἐξευρεθῇ ἑνα πλοῖο γιὰ τοὺς ἀπεσταλμένους του.

Παρά τὴ διαταγὴ ὅμως καί τίς φροντίδες τοῦ ἐπιτελάρχου, στάθηκε ἀδύνατον νά πάρουν ἑνα πλοῖο ἀπὸ τὸν ναύαρχο Μοριέ. Τότε κι' αὐτοὶ ἀναγκάστηκαν νά ναυλώσουν ἑνα πλοῖο μετὰ δικὰ τους ἐξοδα.

Σύμφωνα μετὰ τίς διαταγές τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτη, ὁ Δήμος, κατὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπ' τὴν Αλβανία, ἐπείπε νά πάρῃ μαζί του καί τὸν Ἀρνά, ὡς σύντροφό του σὲ τὰξιδι τῆς Μάνης. Μά ἀκριβῶς ἐκείνες τίς ἡμέρες ὁ Ἀρνά εἶχε φύγει γιὰ τὴν Νεάπολιν.

* *

Ο Δήμος ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, συνοδευόμενος μόνον ἀπὸ τὸν Νικόλα Στεφανόπουλι, γιὰ τὸν ἄλλους δυὸ ἀνεψίους του τοὺς ἄφησε τὴ νῆσο.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰξιδι πέντε ἡμερῶν ἐφθασαν στὴν Κεφαλληνία καί ἀποβιβάσθηκαν σὲ Ληξούρι πού βρίσκεται στὴν εἰσοδὸ ἐνὸς ὑπερόχου κόλπου.

Μόλις οἱ πρόκριτοι τῆς πόλεως ἔμαθαν τὴν ἀφίξιν τοῦ ἔσπευσαν νά τοὺς ἐπισκεφθοῦν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχαν ἐγκατασταθῇ σ' ἑνα φτωχικὸ σπιτάκι, θέλησαν νά τοὺς πάρουν ἀπὸ ἐκεῖ καί νά τοὺς δώσουν γιὰ κατοικία ἑνα παλάτι.

Τὸ πῶς ὥραϊο παλάτι γιὰ μένα, ἀποκρίθηκε ὁ Δήμος εἰναι ἡ κατοικία τοῦ καλοῦ.

— Πόσο οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀγαποῦν τὴν ἰσότητα, εἶπε πότε ἑνας ἱερέυς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ κόλπου βρίσκεται τὸ Ἀργατόλι, ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου πού ὀνομάστηκε ἐτοί, ἐπειδὴ προσήγγισαν ἐκεῖ τὰ πλοῖα τῶν Ἀργοναυτῶν.

Ο Δήμος κι' ὁ ἀνεψίος του παρακολούθησαν σὲ Ληξούρι τὴν ἐξορτὴ τοῦ στρατάρχου τὸ βένδρου τῆς ἐλευθερίας κι' ἐτοί τὸς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά σφυγμομετρήσουν τὰ πνεύματα τῶν κατοίκων. Γύρω ἀπ' τὸ δένδρο διάβαζε κανεὶς ἐπιγραφές, ὅπως ἡ ἀκόλουθη.

«Στοὺς Γάλλους ἐκδικητὰς τῆς Ἀνθρωπότητος, ἡ Κεφαλληνία εὐγνωμονώντας».

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΠΕΡΙΝΤΕ ΤΖΕΛΛΑ

ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

Εἶχα ἐκνευρισθῇ ἐξαιρετικὰ περιμένοντας τὸ τραῖνο, πού ὅπως συνήθως καθυστεροῦσε. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκνευριστικότερο πράγμα ἀπὸ τοῦ νά περιμένῃ κανεὶς ἑνα τραῖνο πού καθυστερεῖ. Προσθέστε πάνω σ' αὐτὸ καί τὸ ὅτι μόλις εἶχα ἀφήσει τὸ πλοῖο, κατάκοπη καί ἀνδρεχτὴ ἀπ' τὸ ταξίδι σὲ μίαν τρικυμιωμένη θάλασσα καί θά ἔχετε πλὴρὴ τὴν εἰκόνα τῆς ψυχικῆς μου καταστάσεως.

Σάν νά μὴν ἐφθάναν αὐτά, τὴν κατάστασί μου ἐπεδεινώναν καί μερικὰ θέαματα, κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστα. Ὁ σταθμὸς ἦταν γεμάτος κόσμον πού περίμενε μετὰ ἀγωνία τὸ τραῖνο, ὑπαλλήλους πού ἔτρεχαν δεξιὰ καί ἀριστερά, ἐμπορικά τραῖνα πού ἀφῆναν ἢ ἐπαιρναν θαγόνια, ἀτμομηχανές πού ἔκαναν διαρκῶς μονοῦθρες, θορυβώντας καί σφυρίζοντας διαμνηστικῶς, χαμάλιδες ἀπ' ἐδῶ, λοδστροὶ ἀπ' ἐκεῖ πού συναγωνίζοντουσαν σὲ θαρσιές θλαστήμιες καί ἀπρεπεῖς χειρωνακίες, προκαλώντας τὴν ἀηδία καί τὴν ἀγανάκτησι τοῦ κόσμου. Πιὸ πέρα μίαν ὁμάδα ἐργάτες τῆς γραμμῆς, καθισμένοι στὴ σκιά τοῦ σταθμοῦ ροκανίζανε τὸ μαύρο ψωμί τους, ἐνῶ ἀνάμεσα σὶόν κόσμον συνωστίζονταν μερικὰ στυπαρὰ παιδιά καί κουρελιασμένοι γέροι πού ἐνώχλοσαν τοὺς ταξιδιώτες ζητώντας τοὺς ἐλεημοσύνη.

Σκηνὲς φρίκης καί οἰκτου, ἀηδίας καί ἀγανακτήσεως διαβέγονταν ἡ μίαν τὴν ἄλλη, δημιουργώντας μίαν πνιγρὴ ἀπώσφαιρα, πού τὴν ἔκαινε ἀκόμα πιὸ πνιγρὴ ἡ ἐκνευριστικὴ ἀναμονὴ τοῦ καθυστεροῦντος τραίνου καί ἡ κἀμα τοῦ ἰαλιανοῦ ἡλιου...

Καὶ σάν νά μὴν ἐφθάναν ὅλα αὐτά, διαφορὲς εἰκόνας κολλημένες σὶόν τοίχους προκαλοῦσαν μίαν θαθεῖα ἀποστροφή καί ἀηδία, ἀνάμικτη μ' ἑνα αἶσθημα οἰκτου γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Ἡ εἰκόνας αὐτὲς παρίσταναν ἀνθρώπους μετὰ πληγὴν σὲ πρόσωπο, μετὰ πρησμένη κοιλιά, μετὰ γυναιὰ καί ἀποστεωμένα πόδια καί παιδιά καχεκτικά, ὠχρά, ἀδύναμα, μετὰ γεροντιστικὴ μορφή. Κάτω ἀπ' τίς εἰκόνας αὐτὲς φηγοῦρίζαν διαφορὲς λεζάντες μετὰ χοντρά καί μεγάλα γράμματα, πού συνιστοῦσαν σὶόν κόσμον νά προφυλάγεται ἀπ' τὴν ἐλονοσία καί τίς μεταδοτικὲς ἀσθένειες...

Τὸ τραῖνο ὠστόσο ἐξακολουθοῦσε νά καθυστερεῖ. Σ' ὅταν τὴν ὅψι ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀδμονία καί ὅλοι ἐξέφραζαν μεγαλοφώνως τὴν ἀγανάκτησιν τοὺς γιὰ τὴν καθυστέρησιν. Ὁ ἥλιος ὅσο ἀνέβαινε σὶόν οὐρανὸν, τόσο περισσότερο ἔκαιγε καί ὁ ἴσως εἶχε ἔτρεχε ποτάμι.

Ἐπὶ τέλους κάποτε ἐφθασε τὸ τραῖνο. Εὐτυχῶς, γιὰ τὴν ἐξάντλησιν τέλει ἡ ἀντοχή μου καί ἑνας ὁραγνὰς πῆξε τὸ στήθι μου σὲ σημειό, πού νόμιζα ὅτι θά λιποθυμοῦσα ἀπὸ τὴ μίαν στιγμὴ στὴν ἄλλη. Ἀφῆκα ἑνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, νομίζοντας πῶς τὰ θάσάνά μου εἶχαν τελειώσει.

Χρειάστηκε νά γυρίσω ὅλα τὰ θαγόνια, γιὰ νά θρῶ, μετὰ ὅλα θάσνα, μίαν θέσι. Στὸ διαμέρισμα αὐτὸ ἦσαν, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, ἄλλοι πέντε. Ἐνας στρατιωτικὸς γιατρός, ὅπως φανόταν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν καί τοὺς τρόπους του, καί μίαν πολὺ λουστὰ ξανθιά κυρία μετὰ ροδοκόκκινα, μετὰ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ ροῦζ-Μισελὲν, μάγουλα καί μετὰ μεγάλα κρε-

μαστὰ σκουλαρίκια. Αὐτοὶ καθόντουσαν ἀπέναντί μας. Στὴν πλευρὰ τῆς δικῆς μας, ἐκτὸς ἀπὸ μένα ἦσαν μίαν γρηὰ ξερακιανὴ μετὰ μύτη πού θύμιζε τὸ ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος καί ἑνας χοντρός μεσόκοπος κοιλαρᾶς, πού μόλις ἐκίνησε τὸ τραῖνο, ἀρχίσε κιάλας νά τὸν παίρνῃ γλυκὸν καί ροχαλητὸν !...

Εἶχα θγάλει τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρο καί ἀγνάντευα τὴ θάλασσα. Τὸ θέαμα ἦταν μεγαλόπρεπον καί φαντασμαγορικόν, καθὼς περνοῦσαμε μετὰ τὴν ταχὺτητα τὴν δαντελλωτὴ ἀκτὴ. Ἐξαφνα, ἐνωίωσα τὴν παρουσίαν σὲ διαμέρισμά μας κάποιον ξένου προσώπου καί γύρισα ὡτομα τὸ κεφάλι μου. Πραγματικὰ στεκόταν σὲ ἀνοιγμά τῆς πόρτας μίαν γυναῖκα. Ἦταν νέα, μελαχροινὴ, μετὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ καμάματα μάτια καί μετὰ ὀρεκτικώτατα χεῖλη. Κρατοῦσε καί στὰ δυὸ τῆς χέρια θαλίτσες καί καλαθάκια καί κυττάζοντας τὰ δειχτωτά, μὰς ἔριχνε ἱκευτικά βλέμματα, γιὰ νά τῆς ἐπιτρέψουμε νά καθήσῃ. Ἡ τρεῖς γυναῖκες, εἴτε μετὰ τὴν σκέψιν νά μὴν στενοχωρηθοῦμε, εἴτε ἀπὸ γυναικείαν ἀντίληψιν, τοιτώσαμε τὰ φρύδια καί τῆς κόψαμε τὸν θῆλα. Ἀντίθετα, οἱ ἄντρες φάνηκαν πρόθυμοι. Ἀκόμα καί ὁ κοιλαρᾶς, πού ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα κοιμώταν μακαρίως, εἶχε ἐξηγήσει καί τὰ νυστάλα μάτια του εἶχαν πάρει μίαν ζωντάνια, πού δὲν τὴν ὑποπτεῖσθε ἐκείνη τὴν στιγμὴ. Ὁ στρατιωτικὸς γιατρός σήκωσε τὸ κεφάλι μετὰ φιλαρέσκεια, ρίχνοντας βλέμματα πόθου στὴν ὡμορφὴ μελαχροινὴ. Ὅσο γιὰ τὸν φοιτητὴ, ἡ ὅψι του εἶχε πάρει γαρούμενη ἔκφρασι καί στὰ χεῖλη του εἶχε ἀνθίσει ἑνα προκλητικὸ χαμόγελο.

Ἡ νεοφερμένη εἶχε θεαροῦρσει. Ἐτοιμαζόταν νά θάλλῃ τίς θαλίτσες τῆς πάνω σὲ δίχτυ. Ἡ ξερακιανὴ γρηὰ πού καθόταν δίπλα μου, ἔκανε μίαν τελευταίαν προσπάθεια, λέγοντας:

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ θέσις, κόρη μου !
Ἐκείνη ἔρριψε μίαν ματιά σὲ μένα σάν νά ζητοῦσε τὴ βοήθειά μου. Ἐγὼ ἔμεινα ἀδιάφορη ἀπ' τὸ ἱκευτικὸ βλέμμα τῆς, γιὰ τὴν ἀνάγκη της, θά ἀναγκαζόμουν νά σφικτῶ κοντὰ στὴν ξερακιανὴ γρηὰ, πού ἀνάδινε μίαν ἀνυπόφορη ἀποφασὴ ἰδρώτος. Ἡ γυναῖκα, ἀφοῦ δὲν ἔβριχε ἔλεος καί καλωσύνη ἀπὸ μὰς, γύρισε τὸ ἱκευτικὸ τῆς βλέμμα σὶόν ἄντρες, λέγοντας συγχρόνως:

— Δὲν ξέρω τί νά κάνω ! Τὰ ἄλλα διαμερίσματα εἶνε γεμάτα τόσο, πού οἱ ἄνθρωποι καθόνται ὡς ἑνας πάνω σὶόν ἄλλο...

Ὁ στρατιωτικὸς γιατρός καί ὁ φοιτητὴς, ἀδιαφορώντας τότε γιὰ τὸ μωρμουροῦν τῆς διπλανῆς τῶν θαμμένων ξανθιάς, ἀνοίξανε τόπο γιὰ τὴν νεοφερμένη. Ἐκείνη, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τοὺς ὑποχρεωτικούς κυρίους κι' ἐτοπ. θέτησε τίς θαλίτσες τῆς σὲ δίχτυ, ἐκάθησε. Δὲν ἀργῆσε μάλιστα νά πιάσῃ μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας στενὴ φίλια μετὰ τοὺς τρεῖς ἄντρες.

Πριν ἔρθῃ ἐκείνη, δὲν εἶχαμε μάθει ὁ ἑνας τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου. Καθένας μας εἶχε παραδοθῇ σὶόν ρεμβασμὸς του, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν διπλανό του. Ἡ σφίξις ὅμως τῆς μελαχροινῆς εἶχε διώξει τὴν σιωπὴ καί τὴν ἡρεμία πού ἐπικρατοῦσε σὲ διαμέρισμά μας. Μετὰ τὴν ὡμορφίαν τῆς, τὴν χάριν τῆς καί τὴν εὐχάριστη φλυαρία τῆς, εἶχε ἐπιβληθῇ

ο' όλους μας. Δηγήθηκε την ζωή της και με την συζήτηση π' άνοιξε μάθαμε και τους συνομιλητές της.

Ωστόσο το φέροίμο της και η ελευθεροστομία της πείραζαν τα νεύρα μου. Κατά τα άλλα ήταν αξιολύπητη γυναίκα, αν άληθευε πώς ενός χρονού παντρεμένη την είχε αφήσει ο άντρας της, ακολουθώντας μιά άλλη. Όσο για τους άντρες, που η πληροφορία ότι ήταν μιά ζωντοχήρα είχε κεντήσει την όρεξί τους, μάθαμε ότι ο στρατιωτικός γιατρός ήταν εργένης και γύριζε στην υπηρεσία του, ο φοιτητής ήταν πρωτοετής της νομικής και γύριζε στην επάρχια του για να περάσει τις διακοπές, ενώ ο χοντρός κουλάρας ήταν έμπορος και έκανε ταξίδι άναψυχής.

Και οι τέσσερες φαινόντουσαν πώς είχαν ξεχάσει την παρουσία μας, πράγμα που είχε προκαλέσει την αγανάκτηση των δυο άλλων γυναικών. Έγώ ήμουν ευχαριστημένη που δεν μάς έδιναν σημασία. Ο κουλάρας, που καθόταν στη σειρά τη δική μας, κάθε τόσο έσκυβε στην αντίκρυνή μελαχροινή, σπρώχνοντας με τα χοντρά μπουτσία του την ξερακιανή γρηά με την σαν το άκρωτήριο της Καλής 'Ελπίδος μύτη, η οποία διαρκώς μουρμούριζε μέσα απ' τα δόντια της, προκαλώντας τα πλατεία γέλια του έμπορου.

Κατά το απόγευμα οι τρεις άνδρες συνώδευσαν την μελαχροινή νέα στο κοριντό, όπου περπάτησαν άρκετη ώρα, χαριεντιζόμενοι και χαχανίζοντας νιά κοινό σκάνδαλο.

Στο διαμέρισμα είχαμε μείνει η τρεις γυναίκες. Η ξερακιανή γρηά φύσξε ξεφύσηξε, έμυγκρισε σαν πληγωμένο θηρίο και άράδιασε μερικές κατάρες και άφορισμούς στις τέτοιες γυναίκες, που ξεμυαλίζουν τους άντρες, ενώ η θαυμένη ξανθιά με τα κρεμαστά σκουλαρίκια μουρμούριζε:

— Άντρες δεν είναι; Όλοι τους να χαθούν! Μόλις θρεθούν κοντά σε μιά τέτοια θρώμα, ξεχνούν και τις οικογένειές τους και τ' η ν' αξιοπρέπεία τους!

Χαμογέλασα άθελά μου, την άφέλεια των δυο γυναικών. Η ξανθιά παρεξήγησε το χαμόγελό μου και πρόσθεσε:

— Άχ! κυρία μου, να ξέρετε! Κι' ο δικός μου άντρας έτοι ξεμυαλίστηκε με μιά και μ' άφησε στους πέντε δρόμους! Άντρες δεν είναι; Να χαθούν όλοι τους!

Ευτυχώς γύρισαν οι άλλοι κι' έτοι άναγκάστηκε να σιωπήσει. Τώρα η σχέση τους είχαν γίνει πιό οικείες με την μελαχροινή, χωρίς ωστόσο, εκείνη να δείχνει ιδιαίτερη προτίμηση για κα-

*Ήταν μελαχροινή με μεγάλα κατάμαυρα έκφραστικά μάτια.

νέναν από τους τρεις.

*Όταν θράδυσσε, η μελαχροινή θρήκε την εύκαιρία να θυγή για λίγη ώρα έξω με τον νεαρό φοιτητή, πράγμα που εξώργισε τους άλλους δυο, οι οποίοι, ωστόσο, όταν γύρισε, την υποδέχτηκαν με χαμόγελα και τσακίσματα, αναλογιζόμενοι ίσως ότι σε λίγο θα έρχόταν κ' η σειρά τους να την συνοδεύσουν. Από την συμπεριφορά τους φαινόταν καθαρά ότι είχαν νευριάσει και διαζόντουσαν να την ξεμυαλιάσουν στο κοριντό.

Άλλά η εξέλιξη των πραγμάτων που έπληκλούθησε ραγδαία, ήταν πολύ διαφορετική. Δεν πέρασαν πολλά λεπτά και συνέβη ένα περίεργο επεισόδιο: Ξαφνικά στην πόρτα του διαμερίσματος μας παρουσιάστηκε ένας άντρας ψηλός, γεμάτος με άθλητικούς ώμους, που έπιανε όλο το άνοιγμα της πόρτας. Φαινόταν εξαργιωμένος. Μόλις τον είδε η μελαχροινή, χλώμιασε και ζάρωσε στη θέση της, σαν τον ποντικό μπροστά στην γάτα. Εκείνος με ύφος χυδαίου κατακτητού και με θρονιάδη φωνή της είπε:

— Ζάρωσες; Σήκω γρήγορα!... Μπρός, θά κατεβούμε...

Ο γίγας μόλις είπε αυτά χάθηκε στον διάδρομο. Η γυναίκα τρέμοντας τινάχτηκε από την θέση της. Ταραγμένη όπως ήταν άρπαξε τις θαλίτσες της ανατρέποντας τις δικές μας και μουρμουρίζοντας συγχρόνως σαν για να δικαιολογηθεί:

— Είναι ο άδελφός μου! Θεέ μου, τί έχω να πάθω τώρα! *Ηρθε να με πάρει... *Ω! τί έχω να πάθω τώρα πού...

Δεν συμπλήρωσε την φράση της. Σήκωσε τις θαλίτσες της και μουρμουρίζοντας μιά καληνύχτα, έφυγε σαν κυνηγημένη...

Το τραίνο, είχε σταματήσει. Οι άνδρες είχαν σκύψει απ' το παράθυρο και παρακολουθούσαν την γυναίκα που στο μεταξύ είχε μπη μαζί με τον γίγαντα σ' ένα αυτοκίνητο του σταθμού και χανόταν μέσα στο νυχτερινό σκοτάδι...

*Όταν ξεκίνησε το τραίνο, άρχισαν τα σχόλια:

— Είχε άδερφό, που την συνώδεε και δεν μάς είπε τίποτε είπε ο γιατρός.

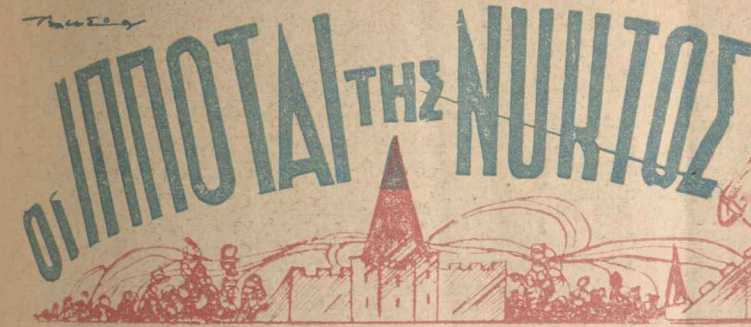
— Άμφιβάλλω αν είναι άδελφός της. Μάλλον πιστεύω ότι πρόκειται για τον έρωμένο της, έπρόσθεσε ο φοιτητής.

— Μπορεί και να έχω δίκιο ή κοπέλα, συμπλήρωσε και ο κουλάρας έμπορος.

Και η συζήτηση συνεχίστηκε άρκετη ώρα. Είχαν περάσει περίπου δυο ώρες από την ώρα, (Συνέχεια σελ. 55)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΟΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο λαός που είχε καταδυναστευθεί επί τόσα χρόνια, μπορούσε τέλος, σύμφωνα με την έπιθυμία του βασιλέως του, ο οποίος είναι πατέρας του να τρώει κοτόπουλο κάθε Κυριακή.

Την έπομένη της εισόδου του στο Παρίσι, ο Έρρίκος Δ' είχε θεωρήσει καλό να προσκαλέσει όλους τους ευγενείς του βασιλείου του σε μιά μεγάλη έορτη στο Λούβρο.

*Οι οι χθεσίοι έπαναστάται που είχαν γίνει τώρα, πιστοί του ήπιοι, από τον δούκα της Μαγιέννης ως τον δούκα ντ' Επερνόν, ήταν εκεί μαζί με τις ωραιότερες κυρίες της Γαλλίας.

Στους έξωστες των άνακτόρων φαινόντουσαν ντυμένοι στα μεταξωτά και τα βελούδα οι αλικοί οι όποιοι χαιρετούσαν τον Παρισινό λαό που είχε τρέξει κάτω από τα τείχη του Λούβρου για να χαιρετήσει μ' ένθουσιασμό τον βασιλέα του.

Όσοο ευγενείς και λαός, του κάκου προσπαθούσαν να δούν πούθενά την σύζυγο του βασιλέως, την ωραία Μαργαρίτα, η όποια έπρεπε να είναι τώρα η βασίλισσα της Γαλλίας.

Η Μαργαρίτα δεν ήταν στο Λούβρο.

Δεν είχε μπη άκόμα σαν κυρίαρχος στο άνάκτορο των προγόνων της κι' ο βασιλεύς, παίρνοντάς την από το χέρι, δεν της είχε πη: «Έλάτε, φίλη μου, και καθήστε κοντά μας στον θρόνο των προγόνων σας!»

*Άλλοίμονο!

Ενώ η μοναρχία εγκαθίστατο πάλι στην πρωτεύουσα, αυτή, η βασίλισσα κατέβαινε από τον θρόνο για να παραγώγη σε μιά ξένη την υπέρτατη εκείνη θέση, η όποια της άνηκε διπλά και λόγω της καταγωγής της και λόγω του γάμου της.

Ο Έρρίκος Δ' είχε χωρίσει την Μαργαρίτα των Βαλουά κι' έτοιμαζόταν να παντρευτεί τη Μαρία των Μεδίκων, την εξαδέλφη του.

Η πολιτική είχε ένώσει άλλοτε την άδελφή των τελευταίων Βαλουά με τον άρχηγό του οίκου των Βουρβόνων και τώρα, μετά είκοσι χρόνια, η πολιτική άνάγκη τους χωρίζει.

Ο Έρρίκος Δ' δεν είχε άποκτήσει με την Μαργαρίτα παιδιά. Τη χωρίζει λοιπόν και ξαναπαντρεύεται για να γίνει πατέρας και να μην εκλείψει ο οίκος των Βουρβόνων στο πρόσωπό του.

Πριν από δυο μήνες, η βασίλισσα Μαργαρίτα είχε ξαναγυρίσει επί Γαλλία με τον τίτλο της δούκισσας της Ναβάρρας. Η ευγενική κι' άγαπημένη εκείνη πριγκίπισσα είχε άποσπρη από τον θρόνο χωρίς θλίψη και πικρία. Είχε άποδεχθεί την σκληρή εκείνη άπόφαση με το μέτωπο ψηλά, με το χαμόγελο στα χείλη, ευχέθηκε στον βασιλέα μακριά κι' ευτυχισμένη βασίλισσα και δεν είχε ζητήσει για τον έαυτό της παρά τη μοναξιά, τη γαλήνη και τη λήθη.

Τώρα που είχε πάψει να είναι βασίλισσα, έμενε η καλλιτέχνης, η γυναίκα με την άπέραντη μόρφωση, με την ιδιοφυία.

Ενώ ο βασιλεύς πολεμούσε άκόμα για ν' άποσπάσει από τους έπαναστάτες τα τελευταία τμήματα του βασιλείου του, η Μαργαρίτα είχε άποτραβηχτεί στον πύργο του Κουαράς μαζί με μερικούς πιστούς ως το τέλος, φίλους της: την Νανού, την Πέπα, τον γρηάδο καρδινάλο των Βουρβόνων, ο όποιος είχε πάψει να κάνει δυνερα βασιλέας κι' ένιωθε πάλι πατρική στοργή για την άγαπημέ-

νη του άνεψιά και τον κ. ντέ Γκογκλάς, τον όποιο είχε διορίσει φρούραρχο του Κουαράς, και γραμματέα της.

Η νέα δούκισσα είχε πάρει πάλι τα πινέλλα της, είχε ξαναγυρίσει στα όνειροπολήματά της, διάβαζε κάθε θράδυ με τη Νανού τους Έλληνες και Λατίνους ποιητές και είχε θρή στην τέχνη, τη δεύτερη πατρίδα των έξοριστων, την καλλίτερη παρηγορία.

*Ανάμεσα στους αλικούς του βασιλέως Έρρίκου, όπληρχαν τώρα και τρεις άνδρες της ίδιας περιπού ηλικίας που έμοιαζαν ο ένας με τον άλλο και που φορούσαν όμοιομορφη γκριζα στολή.

*Ήσαν οι τρεις ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ, ο δόν Παέθ, ο Γαετάνο και ο Γκοντράν.

Ο τέταρτος Πεννόν, ο Έκτωρ, κυριευμένος πάντα από την γλυκειά του τρέλλα, δεν είχε εγκαταλείψει την κοιλάδα, όπου ζούσε ευτυχισμένος με την Τρέλμπυ, την όποια εξακολουθούσε να νομίζει ως την Μαρία Στουαρτ.

Οι τρεις αύτοί άνδρες, οι όποιοι είχαν παραιτηθεί διαδοχικά από τα δικαιώματά τους στον θρόνο της Βρετάνης για ν' άποταχθούν στον βασιλέα της Γαλλίας φαινόντουσαν ξαναανειωμένοι χάρις στον ευγενικό εκείνο ένθοςιασμό που λέγεται άγάπη.

Ο Γκοντράν, ο όποιος δεν άγαπούσε παρά μόνο τον Μπαθολέ, ο Γαετάνο, ο είρων και επιτήδειος πρέσβυς και στρατηγός της Ισπανίας, ο δόν Παέθ, ο περήφανος και φιλόδοξος, είχαν μεταμορφωθεί.

Η ρυτίδες που χαράχτηκαν στο μέτωπό τους έπειτα από είκοσι χρόνων άγώνες είχαν σβύσει, το βλέμμα τους δεν είχε πεία την άγρια εκείνη λάμψη που τους προκαλούσε ο φανατισμός της ράτσας τους και οι τρεις άνδρες αύτοι, οι όποιοι είχαν όνειροπολήσει στέμματα για τον έαυτό τους κι' είχαν υποχωρήσει για να γίνουν άπλοϊ ευγενείς, δεν ένιωθαν την ύποταγή τους να τους θαραίνει.

Μόνος ο Μπαθολέ έλειπε από την νύορτη αύτη του Λούβρου και όλοι εξαφνιάζοντουσαν γι' αυτό.

*Άλλά πού ήταν ο Μπαθολέ; Καί αυτός άκόμα ο βασιλεύς το άγνοούσε. Καί όταν ο Μπαθολέ έλειπε, ο Έρρίκος Δ' ήταν ο πιό δυστυχισμένος των θνητών.

Πολλές φορές, κατά την ώρα του χορού, τριγυρίζοντας από αίθουσα σε αίθουσα και ζητώντας τον νέο με το βλέμμα του, ρωτούσε άλλοτε τον Μπινόν και άλλοτε τον ντ' Επερνόν.

— Ποι είναι ο άκόλουθός μου;

Ο βασιλεύς έχνουσε ότι ο Μπαθολέ ήταν είκοσι τριών χρόνων, τέλειος άνδρας πεία, ότι δεν ήταν πεία άκόλουθός του και ότι του είχε άναθέσει καθήκοντα πρέσβους.

Κεέννας δεν μπορούσε να πληροφορήσει τον βασιλέα που ήταν ο νέος και ο άγαθός μονάρχης δεν ήξερε τί να υποθέσει.

Τέλος, κατά τις δυο το πρωί φάνηκε ο Μπαθολέ.

*Ήταν χλωμός και σκυθρωπός μέσα στην γενική ευθυμία και το χωρίς στολίδια άμπεχινό του φαινόταν σαν πένθιμο φόρεμα.

Ο βασιλεύς, βλέποντάς τον, του έγνεψε κι' ο Μπαθολέ πλησίασε.

Το πλήθος των αλικών περικύκλωνε εκείνη τη στιγμή

τόν βασιλέα.

Οί χοροί είχαν σταματήσει για να ξεκουραστούν λίγο οι χορευτές και η καθαρή φωνή του 'Ερρίκου Δ' μπορούσε να ακουστεί απ' όλους.

— Πλησιάζετε, άρχων ντε Πεννόν, δούξ ντε Ντρέ, είπε τότε προς τον Μπαθολέ.

Ο νέος ζύγωσε χωρίς να θιάζεται, με το κεφάλι σκυφτό, πολύ μελαγχολικός.

— Κύριε, είπε τότε ο βασιλεύς, ή Α. Μ. ή βασιλισσα της Άγγλίας 'Ελισάβετ μου έστειλε με τον λόρδο Ράλεϋ, τον πρέσβη της, το παράσημο του βασιλικού τάγματος της Περικνημίδος, Γονάτισε, δούξ! 'Εν όνόματι της βασιλίσσης 'Ελισάβετ, σάς ονομάζω 'Ιππότη του Τάγματος της Περικνημίδος!

Ενώ ο Μπαθολέ έκλινε το γόνο, ο βασιλεύς που ήταν κι' ο ίδιος 'Ιππότης του Τάγματος, έβουσε τον φιδόχο που είχε στη δεξιά του κνήμη και τον έδωσε στην κνήμη του Μπαθολέ.

Ο Μπαθολέ σηκώθηκε όχι λιγώτερο χλωμός και κατηφής από πριν.

— Δούξ, εξακολούθησε ο 'Ερρίκος Δ', έγώ ο βασιλεύς, αναγνωρίζοντας τις λαμπρές και πολύτιμες υπηρεσίες σας, σάς ονομάζω 'Ιππότη του βασιλικού τάγματος του 'Αγίου Μιχαήλ, του οποίου είμαι ο άρχηγός: Γονάτισε, δούξ!

Ο Μπαθολέ γονάτισε και πάλι κι' ο βασιλεύς του πέρασε στον λαμό τη μεγάλη ταινία του τάγματος του 'Αγίου Μιχαήλ. Μά ή χλωμάδα και ή κατήφεια του Μπαθολέ δεν εξαλείφθηκαν.

— Άρχων ντε Πεννόν, δούξ ντε Ντρέ, εξακολούθησε ο βασιλεύς, ξαφνιασμένος για τη χλωμάδα του άγαπημένου του ακόλουθου, είσθε ο νόμιμος κληρονόμος των δουκών της Βρετάνης. Είχατε το δικαίωμα να επαναστατήσετε και να διεκδικήσετε την κληρονομία τους και να προβάλετε αξιώσεις που θα μπορούσαν να παρατείνουν έπ' αόριστον τον εμφύλιο πόλεμο στον βασιλέα.

— Δεν το κάνατε αυτό και μείνατε πάντα πιστός σέ μένα. 'Επί πλέον ξαναφέρατε κοντά μου τα μέλη της οικογένειάς σας που είχαν σηκώσει όπλα μουτά εναντίον μου. 'Η πράξις σας αυτή ήταν ευγενική κι' ώραία.

— Κατάγεστε από άρχαία και μεγάλη οικογένεια, δούξ, και θέλω να το αποδείξω σ' όλον τον κόσμο.

Ο βασιλεύς στάθηκε.

Οι μεγιστάνες κι' οι ευγενείς που θρискόντουσαν γύρω του αναρωτιώντουσαν ποιά άρα γε καινούργια τιμή θα γινόταν σ' αυτόν τον νέο των εισιτεσσάρων χρόνων.

— Την εποχή που η Βρετάνη ήταν ανεξάρτητο δουκάτο, είπε ο βασιλεύς, οι πρόγονοί σου ήγεμόνευαν σ' αυτή. Τώρα η Βρετάνη αποτελεί άναπόσπαστο τμήμα του βασιλείου της Γαλλίας. 'Εγώ όμως θέλω να την διοικούν οι παλαιοί της κύριοι.

— Δούξ ντε Ντρέ, σάς διορίζω κυβερνήτη της Βρετάνης. Ψιθυρί κι' έπιδιοκμασίες εξακολούθησαν τα λόγια αυτά του βασιλέως. Μεγαλύτερη τιμή δεν θα μπορούσε να γίνει στον Μπαθολέ.

Μά ο νέος, σοβαρός πάντοτε, άπάντησε:

— 'Ικετεύω την Μεγαλειότητά σας να εύαρεστηθί ν' άπονεύμη την τιμή αυτή, την όποιαν προώριζε για μένα στον θεό μου 'Ιωάννη ντε Πεννόν, τον καλούμενο δόν Παέθ.

— Σ' αυτόν, είπε ο βασιλεύς, θα δώσουμε άλλη θέσι.

— Δεν μπορώ να δεχθώ, Μεγαλειότητάς.

— Και γιατί, δούξ;

— Γιατί αυτήν ακριβώς την στιγμή έρχομαι ν' άποχαίρετσω την Μεγαλειότητά σας και να την παρακαλέσω να μου αποδώσετε την έλευθερία μου.

Αυτή τη φορά χλώμιασε ο βασιλεύς.

— Μεγαλειότητάς, εξακολούθησε ο Μπαθολέ με σταθερότητα, επί δέκα χρόνια άγνοούσα το αληθινό μου όνομα. Παίδι της τύχης φαινομενικά, άγάπησα με μεγάλη και θαθειά άγάπη τον άνθρωπο που μου χρησίμευσε για πατέρα, δηλαδή την Μεγαλειότητά σας. Άλλά στο πλευρό σας ήταν και μία γυναίκα, που στάθηκε σέ ό,τι ευγενικό κι' ώραίο παρήγαγε το ανθρώπινο πνεύμα. 'Η γυναίκα αυτή ήταν βασιλίσσά μου όπως σεις είσατε βασιλείς μου.

Ο 'Ερρίκος Δ' ακούγοντας τα λόγια αυτά, σκίρτησε ζωηρά.

— Μεγαλειότητάς, συνέχισε ο Μπαθολέ με φωνή που έπαλλε από συγκίνηση, λίγο έλειψε να πεθάνω για σας στη μάχη του 'Αρκ και στη μάχη του 'Ιθρύ, δεν έλειψα ούτε στιγμή από το πλευρό σας. Όσο ή Μεγαλειότητάς σας έρωγε το μαύρο ψωμί του πεδίου των μαχών και ύπεφερε τις

κακουχίες του πολέμου, θεωρούσα τον έαυτό μου εύτυχο, μένο και περήφανο να συμμερίζωμν τη ζωή αυτή του βασιλέως μου.

— Σήμερα έγινε ειρήνη και ή Μεγαλειότητάς σας θρίσκει στο Λούβρο, βασιλεύς ολόκληρης της Γαλλίας.

— 'Η Μεγαλειότητάς σας δεν έχει πειά την άναγκη του Μπαθολέ, του ακόλουθου της βασιλίσσης της Ναβάρρας, ο όποιος γονατιστικός σάς ικετεύει να του αποδώσετε την έλευθερία του.

— Άλλά, φώναξε ο βασιλεύς συγκινημένος μέχρι δακρύων, δεν θα μ' άφήση ποτέ! Είναι αδύνατον!... Είσα το παιδί μου!...

— Μεγαλειότητάς, άπάντησε ο ευγενής νέος, γιατί θέλετε ν' άρνηθήτε στη χωρίς στέμμα πειά βασιλίσσα την άγάπη του τελευταίου της υπηκόου;

— Μεγαλειότητάς, σάς ικετεύω, επιτρέψατέ μου να πάω στο Κοαράς, στη βασιλίσσα Μαργαρίτα και να μείνω κοντά της ως την ημέρα που ο βασιλεύς μου θα ξιφουλκήση και πάλι και θα χρειαστή τον Μπαθολέ.

— Νά γιατί, Μεγαλειότητάς, είμαι χλωμός και κατηφής, να γιατί έχω το άλογό μου έτοιμο κάτω στην αυλή, να γιατί φεύγω!...

Με τα λόγια αυτά, ή συγκίνησι του Μπαθολέ ξεχείλισε και ξεχνώντας την έθιμοτυπία, ρίχτηκε στην άγκαλιά που του είχε άνοιξει ο βασιλεύς.

— Πήγαινε του είπε τότε έκείνος με σιγανή φωνή, πήγαινε, γενναίε νέε, και γίνου εύτυχιόμένος, γιατί εκείνη που άγαπάς δεν είναι πειά βασιλίσσα της Γαλλίας!...

Β'

Ο Μπαθολέ διάνυσε την άπόστασι που χωρίζει το Παρίσι απ' το Κοαράς, σέ έξη μέρες.

Το πρωί της έκτης μέρας τέλος έφθασε στο Νεράκ, όπου ώρθωνόταν ο παλαιός πύργος, στον όποιο είχε περάσει τα παιδικά του χρόνια.

Το λιθόστρωτο άνηχούσε κάτω απ' τα πόδια του καθώς έτρεξε προς τον πύργο, έχοντας μέσα στην καρδιά του την κρυφή έλπίδα ότι ή Μαργαρίτα θρискόταν εκεί.

Μά γελιόταν γιατί ή άγαπημένη του δεν είχε αφήσει το Κοαράς.

Στον πύργο του Νεράκ θρискόταν μόνο ο κ. ντε Γκογκλάς, ο όποιος είχε 'ρθή την προηγουμένη μέρα κι' έτοιμαζόταν να φύγη πάλι, όταν μήκη μέσα ο Μπαθολέ.

— 'Η έκπληξι του γηραιού εύπατρίδου ήταν μεγάλη όταν είδε τον Μπαθολέ και στην έκπληξι αυτή υπήρχε και κάποια άνάμνησις της μνησικακίας του, από την εποχή που ο Μπαθολέ του σκάρωνε άσχημες φάρσες.

Ο φόβος του ώστόσο διαλύθηκε, όταν είδε πόσο σοβαρός και μελαγχολικός φαινόταν ο Μπαθολέ.

Ο κ. ντε Γκογκλάς είχε να δη τον Μπαθολέ ένα χρόνο τώρα από την ημέρα της μάχης του 'Ιθρύ.

Ο νεαρός δούξ — μπορούμε να χρησιμοποιούμε πειά τον τίτλο αυτόν άφου τον είχε αναγνωρίσει ο βασιλεύς — ο νεαρός δούξ έτρεξε κι' άγκάλιασε τον κ. ντε Γκογκλάς, όπως άγκαλιάζει κανείς ένα παλιό φίλο, έπειτα από μακροχρόνιο χωρισμό.

— Άγαπημένε μου κύριε ντε Γκογκλάς, τον ρώτησε ζωηρά, πέστε μου που θρίσκει ή βασιλίσσα, στο Κοαράς ή στο Νεράκ;

— Βρίσκεται στο Κοαράς! 'Εκεί μένουμε άλλως τε δλοι μας, και ζούμε πολύ θλιμμένα.

— Μονάχα ή βασιλίσσα δεν είναι μελαγχολική. 'Εμείς οι άλλοι είμαστε καταλυπημένοι για το άτύχημά της κι' έκείνη γελάει κι' αυτό!... Πολλές φορές μάς λέει — έπρόσθεσε ο κ. ντε Γκογκλάς με άφέλεια και χωρίς να καταλαβαίνει τη σημασία των λόγων του — πολλές φορές μάς λέει: "Αν ο κ. Μπαθολέ ήταν εδώ θα είμαστε οι πιο εύτυχιόμενοι άνθρωποι της γης".

Μόλις είπε τα λόγια αυτά ο κ. ντε Γκογκλάς, ο Μπαθολέ χλώμιασε και συγκινήθηκε τόσο, ώστε ο πρώτος τον ρώτησε:

— Μά τί έχετε; Θεέ μου!

— Είμαι κουρασμένος από το ταξίδι, άπάντησε ο Μπαθολέ.

— Τότε να μείνετε σήμερα εδώ για να ξεκουραστήτε. 'Εγώ θα έπιστρέψω στο Κοαράς. Θ' αναγγείλω την άφιξή σας κι' αύριο το πρωί θάρθουμε όλοι εδώ για να σας προ-υπανήσομε!...

— Όχι! Όχι! φώναξε ο Μπαθολέ. 'Η κόραξί μου έέν είναι και τόσο μεγάλη. Παραχωρήστε μου μία ώρα και θάρθω μαζί σας!...

— Έστω! άπάντησε ο γηραιός εύπατρίδης. Πρό δλίγου γεμάτσια και περίσσεψαν αρκετά τρόφιμα: κυνήγι, κρέας, τυρί, ψωμί και κρασί της 'Ισπανίας, πρεσβύτερό μου στην ηλικία!... 'Ελάτε μαζί μου!...

Ο κ. ντε Γκογκλάς ώδηγησε τον Μπαθολέ στην τραπεζαρία του πύργου, όπου όλοι οι παλαιοί υπηρέτες του ακόλουθου εκείνου της Ναβάρρας παρουσιάστηκαν για να τον χαϊρεθούν με δάκρυα στα μάτια.

Μετά μία ώρα, ο Μπαθολέ, έφιππος στο πλευρό του κ. ντε Γκογκλάς, διευθυνόταν προς το Κοαράς.

Από την στιγμή που ξεκίνησαν, ο γηραιός εύπατρίδης φαινόταν πολύ σκεπτικός.

— Τι έχετε; τον ρώτησε σέ κάποια στιγμή ο νέος.

— 'Εγώ!... Τιποτε! Τιποτε! Σας όρκίζομαι!...

— Σας ζητώ συγγνώμη, αλλά μου φαίνεται πως κάποια έννοια σας άπασχολεί!...

— Α, μά την πίστι μου! φώναξε ο κ. ντε Γκογκλάς, θα σας πω τα πάντα!...

— Λέγετε λοιπόν!... Σας ακούω!...

— 'Ιδού περί τίνος πρόκειται. Ξέρετε ότι άλλοτε... είχαμε μερικές!... διαφωνίες!...

Ο Μπαθολέ χαμογέλασε και είπε:

— Θέλετε να πείτε ότι άλλοτε ήμουν άταχτο και κακό παιδί και σάς φέρθηκα πολλές φορές με άσέβεια!...

— Είναι αλήθεια, παρατήρησε ο γέρος!...

— Άλλά πρέπει να ξέρετε, ότι έχω μετανοήσει τόσο άπότε τότε, ώστε μόνο ή συγγνώμη σας θα με κάνει να μην έγω τύψεις.

— 'Η συγγνώμη μου!... Μά από καιρό σάς έχω συγχωρεί, κύριε Μπαθολέ!...

— Αλήθεια; Όστε δεν μνησικακείτε εναντίον μου;

— Α! φώναξε ο κ. ντε Γκογκλάς. Καί μπορείτε ν' άμφάλλετε ότι δεν μνησικακώ πειά;

— Όχι. Άλλά τότε για ποιόν λόγο ν' άνησυχήτε;

— 'Επειδή φοβόμουν ότι... στο έξης!... άφου θα μείνετε όριστικά στο Κοαράς!...

— Λοιπόν, μη φοβάστε!... Σας όρκίζομαι στην τιμή μου ως εύπατρίδου, ότι στο έξης δεν θα έχετε φίλο πιο πιστό από μένα!...

Στο άκουσμα της διαβεβαίωσης αυτής, διαλύθηκαν κι' οι τελευταίοι φόβοι του κ. ντε Γκογκλάς, ο όποιος, δίνοντας το χέρι του στον Μπαθολέ, του είπε:

— Είσθε μία άνδρεϊα κι' εύγενική καρδιά. 'Ας είμαστε λοιπόν στο έξης καλοί φίλοι, και άς μη γίνη πειά λόγος για το παρελθόν.

— 'Επειτα από δύο ώρες 'Ιππασίας, οι δύο άνδρες άπείχαν πειά μόλις πέντ' έξη λεύγας από το Κοαράς.

Όσο ο Μπαθολέ έβλεπε να διαγράφονται καθαρώτερα ή χιονοσκεπαστες κορυφές των Πυρηνών, κοντά στις όποιες είχε περάσει την πρώτη του νεότητα, τόσο πιο πολλές γινόντουσαν ή άνάμνησις του και τόσο πιο δυνατά χτυπούσε ή καρδιά του.

— Έδώ κάποτε είχε σκοτώσει μιάν άκούδα μπρος στον βασιλέα, εκεί ή βασιλίσσα Μαργαρίτα είχε καθήσει στη ρίζα ενός δένδρου, κάποιο μεσημέρι με τη ζέση και τον είχε παρακαλέσει να της διαβάση μερικές σελίδες από το βιβλίο του άδελφ Μπαρραντόμ, λίγο πιο πέρα ή Νανού, κοπέλλα μόλις δώδεκα χρόνων, είχε φωνηκλήσει μαζί του έξ ατί-ας κάποιας φωνής πουλιών.

Ο κ. ντε Γκογκλάς σεβάστηκε επί δύο ώρες τις σιωπηλές όνειροπολήσεις του νε-

αρού συνοδοιπόρου του, αλλά ο άγαθός εύπατρίδης άγαπούσε τις κουθέντες και ή παρατεταμένη αυτή σιωπή τον έθάραινε.

— 'Επρεπε λοιπόν να θρή με κάθε θυσία μιá άφορμή για κουθέντα.

— Α! είπε έξαφνα, έχω να σας άναγγείλω ένα νέο, κύριε Μπαθολέ.

— Σέ μένα;

— Ναι!... Είχαμε γάμο στο Κοαράς.

— Καί ποιός παντρεύθηκε;

— 'Η χαριτωμένη Πέπα, ξέρετε, ή μελαχροινή θαλαμηπόλος!...

— Α! είπε ο Μπαθολέ χαρούμενος με τη σκέψι, ότι ή Πέπα τον είχε ξεχάσει! Καί ποιόν έπηρε;...

— Τον κ. 'Ιππότη ντε Μπικ!...

— Ωραία!... σκέφθηκε ο Μπαθολέ. Καί όμως λένε ότι ο έρως των γυναικών είναι αιώσιος!...

— Στο Κοαράς, εξακολούθησε ο κ. ντε Γκογκλάς, γίνε-ται λόγος και για έναν άλλο γάμο.

— Για άλλον γάμο;

— Μάλιστα.

— Τίνος;

— Ο κ. ντε Γκογκλάς πήρε μυστηριώδες ύφος.

— Της Νανού, άπάντησε.

Καί λέγοντας τα λόγια αυτά μισόκλεισε με σημασία το μάτι του, πράγμα που ο Μπαθολέ δεν το άντελήφθη.

— Όστε, είπε ο νέος, ή Νανού παντρεύεται;

— Όχι ακόμα, αλλά πολύ γρήγορα.

Καί ο κ. ντε Γκογκλάς χαμογέλασε πονηρά.

— Λένε ακόμα!... έπρόσθεσε.

— Τι!...

— Λένε ακόμα ότι καλλίτερα από κάθε άλλον ξέρετε σεις!...

— 'Εγώ!... Τι!...

— Θυμάστε τις όχτώ μέρες που περάσαμε στο 'Ιθρύ;

— Βέβαια!

— Λοιπόν!... φλυάρησαν εις θάρος έμού και της Νανού!...

Είπαν δηλαδή ότι ή Νανού κι' έγώ μέναμε στο ίδιο δωμάτιο!... κι' έτσι τώρα είμαι ύποχρεωμένος ν' άποκαταστήσω την τιμή της κάνοντάς την σύζυγό μου.

— Θαυμάσια! είπε ο Μπαθολέ.

— Έκείνη τη στιγμή φάτηκαν τα γκρίζα τείχη του Κοαράς.

— Θα προηγηθώ, είπε ο κ. ντε Γκογκλάς, για να τους προαναγγείλω την άφιξή σας.

Καί άφου κέντρισε το άλογό του, τράβηξε μπροστά.

Ο Μπαθολέ μετρίασε τότε τον καλπασμό του άλόγου του γιατί ήθελε να νικήση την συγκίνησί του.

Ήταν τέλος Σεπτεμβρίου. Το βράδυ άπλωνόταν κι' ή φύσις γύρω ήταν γλυκεία κι' ώραία.

Μερικά δώμα- λούλουδα άνθιζαν ακόμα στον δρόμο και τα κλήματα ήσαν φορτωμένα σταφύλια.

— 'Η αύρα ήταν χλωρή και γεμάτη άρώματα κι' ό ήλιος που βάλλεψε χρωμάτιζε τον ορίζοντα με ύπεροχα χρώματα.

Ήταν ή έπίσημη ώρα που ο έρωας μιλάει στις καρδιές πηγαίνοντας σ' αυτές απ' όλους τους μυστηριώδεις, δρόμους της φύσεως κι' ο Μπαθολέ έθυμώθηκε τα τελευταία λόγια του βασιλέως!

— Έκείνη που άγαπάς δεν είναι πειά βασιλίσσα της Γαλλίας!...

(Στο προσέχες το τέλος)

ΣΤΟ ΜΕΤΑ-
ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",
ΓΔ άριστοέργημα του "Άγγλου συγγρα-
φέως HERVEY ALLEN

"ANTONIO ANTBERSO",
("ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ")

Το περίφημο μυθιστόρημα που πούλη-
θηκε σ' εκατομμύρια αντίτυπων κι' από
το όποιο βγήκε ή όμώνυμη κινηματογρα-
φική ταινία, ή όποια σημείωσε θριαμ-
φευτική έπιτυχία σ' όλο τον κόσμο.

ΠΙ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ
ΤΟΝ "ANTONIO ANTBERSO":

"Ο 'Αντόνιο 'Αντέροσ" είναι ένα μυ-
θιστόρημα καταπληκτικό!...

RAMON FERNANDEZ, «Μαριάννα».

"Ο 'Αντόνιο 'Αντέροσ" με άνέπνευσε
τόσο, ώστε δύο νύχτες δεν κοιμήθηκα κα-
λύω για να τον διαβάσω ολόκληρον.

ANTRE ΜΠΕΛΕΣΣΟΡ, «Καντίνα».

Εδώ κάποτε είχε σκοτώσει
μιάν άκούδα μπρος στον βα-
σιλέα, εκεί ή βασιλίσσα Μαργαρίτα
είχε καθήσει στη ρίζα
ενός δένδρου, κάποιο μεση-
μέρι με τη ζέση και τον είχε
παρακαλέσει να της διαβάση
μερικές σελίδες από το βιβλίο
του άδελφ Μπαρραντόμ, λίγο
πιο πέρα ή Νανού, κοπέλλα
μόλις δώδεκα χρόνων, είχε
φωνηκλήσει μαζί του έξ ατί-
ας κάποιας φωνής πουλιών.

Ο κ. ντε Γκογκλάς σεβά-
στηκε επί δύο ώρες τις σιω-
πηλές όνειροπολήσεις του νε-

— Έκείνη που άγαπάς δεν
είναι πειά βασιλίσσα της Γαλ-
λίας!...

(Στο προσέχες το τέλος)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΤΗΣ ΜΟΥΖΕΖΖ ΚΑΠΤΑΝΟΓΛΟΥ

«Αγαπητή μου Νεβί,

Δυό ολόκληρα χρόνια είχα να σε δω. Πόσες φορές στο διάστημα αυτό δεν επεθύμησα την γλυκειά σου συντροφιά, πόσες φορές δεν ζήτησα να σε δω, χωρίς να μπορέσω να μάθω ούτε την διεύθυνσί σου! Και ξαφνικά, τι χαρά! πήρα το γράμμα σου.

«Ακουσε τώρα τι μου συνέβη στο διάστημα αυτό, πώς πέρασα τα δυό αυτά χρόνια:

«Όταν έφυγες απ' εδώ, μετακομίσαμε και μείς στο 'Ερνίκιο για να παραθερίσουμε.

Θυμάσαι την Μελαχά, την παλιά μας συμμαθήτριά; Την θρήκα και κείνην εκεί. Τα σπίτια μας ήταν κοντά. Μιλήσαμε πολλή ώρα, φλυαρήσαμε χαρούμενα για διάφορα ζητήματα και την ώρα που με αποχαιρετούσε μου ζήτησε να θλεπωμεθα συχνά, πράγμα που της το υποσέθηκα.

Πέρασαν ωστόσο δεκαπέντε μέρες, χωρίς ούτε μία φορά να πάω να την δω. 'Η μέρες μου περνούσαν μονότονες. 'Όσος καιρός μου περίσσευε απ' το φαγι και τον ύπνο, τον διέθετα ολόκληρον στη μουσική. Θυμάσαι πώς ανέκαθεν ή μουσική ήταν ή αδυναμία μου και ή πιό ευχάριστη απασχόλησί μου. 'Αγαπούσα ανέκαθεν μέχρι μανίας την μουσική.

Θα θυμάσαι στο οικότροφείο τις νύχτες, που ενώ όλες κοιμώντουσαν, εγώ κατέβαινα αθόρυβα στην αίθουσα και καθόμουν στο πιάνο. Πόσες νύχτες δεν ξημερωνόμουν πάνω στο πιάνο, το όποιον τα πλήχτρα άγγιζαν δειλά τα δάχτυλά μου, για να μην ξυπνήσω την διευθύντρια και τις καθηγήτριες!

Αυτό λοιπόν έπαιξε τον δλέθριο ρόλο του στο δράμα της ζωής μου που θα σου διηγηθώ. 'Ενα δράμα που πλήγωσε ανεπούλωτα την καρδιά μου, που προξένησε ένα τραύμα που δυό χρόνια τώρα αντί να κλείσει, αιμορραγεί περισσότερο και που ποτέ δεν θα γιατρευτή!...

Στά εικοσιπέντε μου τα χρόνια, μονάχα εκείνο το θράδυ ένοιωσα τον εαυτό μου ευτυχισμένο, τόσο ευτυχισμένο, όσο δυστυχισμένη είμαι πάντοτε. Είνε ή νύχτα που γνώρισα τον Φαρούκ!...

Την ίδια νύχτα που τον γνώρισα, γνώρισα και ένοιωσα την μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής μου. 'Ήταν ή νύχτα του γάμου του άδελφού της Μελαχά. 'Η τζάζ σκορπούσε τους ήχους της στον κήκο και στην πίστα τα ζευγάρια έχορεύαν. 'Η ερυθμία και το κέφι είχαν φτάσει στο ζενίθ.

«Όταν έπαψε ή τζάζ, με πλησίασε ή Μελαχά.

— 'Αγαπητή μου Νουράν, μου είπε, Σε παρακαλούμε κι' εγώ και οι φίλοι μας, να μιάς κάνης την χάρι να μιάς παίξης κανένα κομμάτι στο πιάνο...

«'Ημουν επιφυλακτική, γιατί πρώτη φορά μου συνέβαινε να παίξω μέσα σε τόσοον κόσμο. Στο τέλος ωστόσο ύποχώρησα στις επίμονες παρακλήσεις τους.

Μόλις άρχισαν τα δάχτυλά μου να τρέχουν πάνω στα πλήχτρα, στην αίθουσα απλώθηκε θρησκευτική σιω-

πή 'Ο θόρυβος, ή συζητήσεις και ή χαρούμενες αναφωνήσεις κόπηκαν μονομιάς. Είχα διαλέξει ένα παθητικό ταγκο και τό έπαιζα μ' όλη μου την καρδιά. Είχα θέλει όλα μου τα δυνατό. «Όταν τελείωσε το κομμάτι, ένα γενικό χειροκρότημα με αποθέωσε. Προτού άκουα σηκωθώ απ' το πιάνο, ή Φαρούκ σφίγγοντας το χέρι μου, μου είπε:

— Δεν έτυχε ποτέ στη ζωή μου να άκούσω να παίζεται ένα ταγκό με τέτοια ευαισθησία και τόσο πάθος. 'Επιτρέψτε μου να σας συχαρώ μ' όλη μου την καρδιά!

«'Η θερμές εκδηλώσεις και τα συγχαρητήρια των καλεσμένων μου προκαλούσαν αίσθημα υπερφανείας και ικανοποίησεως. 'Ωστόσο κάτι μου έσφιγγε την ψυχή. 'Ισως ή πελκοσομία, ίσως ή έπιτυχία μου και ή κολακευτικές κρισεις του έκλεκτου κόσμου, να συνετέλεσαν σ' αυτό.

«'Ημουν έτοιμη να φύγω για το σπίτι μου, χωρίς να πω σε κανέναν τίποτε, όταν άκουσα δίπλα μου τη φωνή του Φαρούκ, τον όποιον δεν είχα αντίληφθ ή:

— Δεσποινίς Νουράν, θα μπορούσα να σας παρακαλέσω να μου παραχωρήσετε αυτό το θάλας:

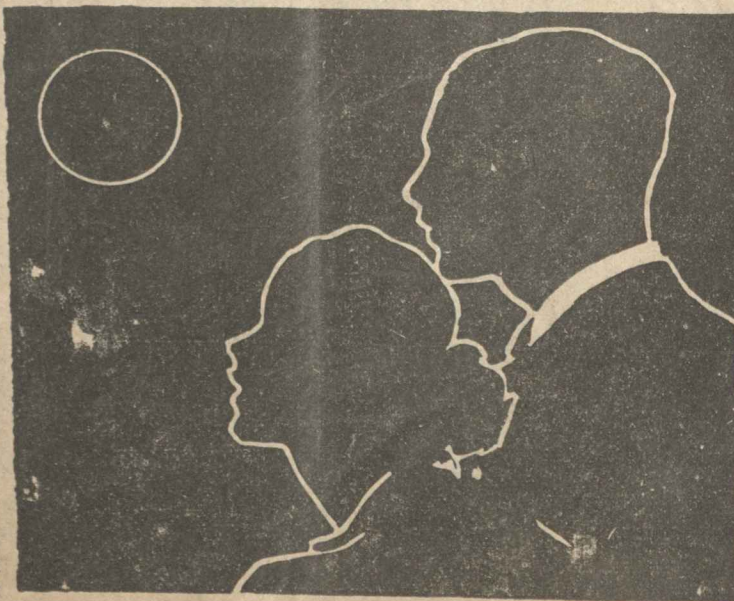
Δεν ξέρω, Νεβί μου, το λυπημένο ύφος αυτού του νέου μου έκοψε τόσην έντύπωσι, ώστε, χωρίς να τοιμήσω να του άρνηθώ, θρίσκοντας μιά πρόφασι, του άπλωσα τα χέρια μου σαν ένα παιδάκι και άφέθηκα ευχαριστημένη, σχεδόν ευτυχισμένη, να με παρασύρη στην πίστα!...

Δεν θυμάμαι άν χορέψαμε. Θυμάμαι μονάχα ότι δεν πέρασαν πολλά λεπτά της ώρας και θρίσκόμεστε καθισμένοι δίπλα-δίπλα, σχεδόν άγκαλιαστά, σ' έναν πάγκο κάτω από ένα πυκνό φύλλωμα μιάς άγριοκαστανιάς. 'Ο Φαρούκ κρατώντας τα χέρια μου μέσα στα δικά του και θαπεύοντας τα απαλά-απαλά, μου έλεγε:

— Τόσα χρόνια γύρευα το ταίρι μου... «Όπως κάθε νέος. 'Ετσι κι' εγώ από μικρός είχα όνειρευτή, είχα πλάσει με την φαντασία μου τον τύπο της γυναίκας που θα μου γινόταν ή παρήγορη συντροφιά μου, ώστε δεν δυσκολεύτηκα να την άναγνωρίσω, μόλις την είδα μπροστά μου... Ναι, Νουράν! 'Είστε ακριβώς ή γυναίκα που πόθησα, που όνειρευτηκα τόσον καιρό, που έξημιούργησε ή φαντασία μου και που την περίμενα τόσα χρόνια!... Ζούσα με την νοσταλγία της γυναίκας αυτής, την όποιαν είχα άγαπήσει πολλά χρόνια προτού την γνωρίσω και στα πόδια της όποιας είμαι έτοιμος να άποθέσω την καρδιά μου και την άπέραντη λατρεία μου!...

«Εγώ, Νεβί μου, σιωπούσα. Κι' άν ήθελα να μιλήσω δεν θα είχα την δύναμι να το κάνω. «'Ημουν τόσο συγκινημένη, τόσο συνεπαρμένη, ώστε είχα δεθ ή γλώσσ μου και σαν μαθήτριά στην ρογύριζα τα δάχτυλά μου 'έ νευρικότητα... 'Εκείνος συνέχισε:

— 'Εξαρτάται από σας, από μιά σας λέξι, να γίνω άφάνταστα ευτυχισμένος, σαν άνθρωπος που πραγματωποίησε το ιδανικό του!... Νουράν, χρόνια ολόκληρα σας όνειρευόμουν... Στη φαντασία μου είχα πλάσει ακριβώς εσάς... 'Η λυγρή κορμιοστασιά σας, τα καστανόξανθα, με χρυσούς κυματισμούς μαλλιά σας, τα ά-

ραία, υπέροχα, άμυγδαλωτά, μάτια σας, τα κερασένια χείλη σας, χρόνια ολόκληρα άποτελούσαν το ιδεάδες μου... 'Η γλυκεία μορφή σας χρόνια ολόκληρα θασάνιζε και νοήτευε συγχρόνως τη φαντασία μου, ώστε δεν χρειάστηκε καν να σκεφτώ άν είστε σεις εκείνη που ζητούσα... 'Μόλις σας είδα σας γνώρισα...

«Ανοιξα τα μισοκλεισμένα μάτια μου.

«'Η λεπτή και άριστοκρατική σιλουέττα του φάνταζε μέσα στο μισοκόταδο. Τόν άκούγα μαγεμένη. Νόμιζα πώς δεν ζούσα, πώς δεν ήταν πραγματικότητα! Είχα την ψευδαίσθησι πώς ζούσα σε κόσμο φανταστικό και πώς εκείνος που μου μιλούσε δεν ήταν άνθρωπος με σάρκα και όστά, αλλά πώς μιά άγγελική, μιά θεϊκή φωνή μου ψιθύριζε στ' αυτιά αυτά τα γλυκόλογα!...

Σήκωσα τα μάτια μου και κύτταξα την μορφή του. Τα γλυκά καστανόμαυρα μάτια του έλαμπαν τόσο, ώστε θαρρεύεις πώς καίγανε. «'Ενοιώσα έναν δυνατό κλονισμό και το σώμα μου διέτρεξε ένα ρίγος. Τα λόγια του, με τόση τέχνη, με είχαν γοητεύσει, με είχαν ναρκώσει, με είχαν παραιλώσει. «'Ενοιώσα τόν εαυτό μου τόσο ευτυχισμένο, ώστε έγεια πάνω στ ή στήθος του, τυλίγοντας τα γυμνά μου μπράτσα γύρω απ' τον λαιμό του και προσφέροντάς του τα χείλη μου!...

Τι φίλι ήταν εκείνο Θεέ μου! Αισθανόμουν ότι ήμουν τρελά έρωτευμένη μαζί του. Με είχαν καταμαγέψει οι λεπτοί τρόποι του, το βλέμμα του και με είχε συγκινήσει μέχρι δακρύων ή φωνή του που έτρεμε ελαφρά καθώς με θεβαίονε για την άγάπη του, την λατρεία του, τον έρωτά του... Δεν μιλήσα. Τι άνταξη είλε άπ' τα λόγια μου; Δεν μιλούσαν τα μάτια μου πιό εύλογα από καν ή έξομολόγησι; Δεν ήταν τάχα άρκετή άπόδειξι ή προσφορά των χειλιών μου, χωρίς καν να τα ζητήση;

Κοιτολογήσ, Νεβί μου, άρκει σήκαμε άμοιβαίως αιώνια άγάπη και πώς ποτέ πειά ότι ήσπότε και άν συνέβαινε δέν θα χαρίζαμε και δέν θα ξεχνούσα με ό ένας πόν άλλο...

Την άλλη μέρα ή Φαρούκ έφυγε για την 'Αγκυρα από όπου θα γύριζε σε καμμία εικοσαριά μέρες. Πήγα στον σταθμό του Καϊνάρ —

Πασά και τόν κατευόδωσα. Και οι δυό μας είμαστε θλιμμένοι υπερβολικά απ' τον χωρισμό, πού, ωστόσο, δεν θα διαρκούσε πολύ... «Ός την ώρα που ξεκίνησε το τραίνο ή Φαρούκ κρατούσε τα χέρια μου μέσα στα δικά του και τα γεμάτα έρωτα και λατρεία βλέμματά του τα είχε καρφωμένα στα μάτια μου.

— Φαρούκ, του είπα, λατρεμένο μου Φαρούκ, κύτταξε να μην άργήσης και γράφε μου συχνά... Είκοσι μέρες! 'Αλλά, Θεέ μου! πώς θα άνθέξω;...

— Θα σου γράφω κάθε μέρα, λατρεία μου, μ' άπάντησε με θολωμένα απ' την συγκίνηση-ματια. Θα προσπαθήσω να γυρίσω όσο γρηγορώτερα μπορώ... 'Ελπίζω να τελειώσουν ή υποθέσεις μου νωρίς... Εύχόσου το και σύ. Μόλις γυρίσω θα έτοιμαστούμε και σε κανένα μήνα, ένωμένοι σε μιά ψυχή και σ' ένα σώμα, θα φύγουμε. Θα θρούμε ένα άπόμερο και ήσυχο καταφύγιο, όπου θα κρυφτούμε, για να απολαύσουμε άνενόλητοι και μακριά απ' την τύρδη του κόσμου την άγάπη μας!...

Γύρισα, άγαπητή μου Νεβί, στο σπίτι μου περισσότερο έρωτευμένη και άρχισα να μετρώ τις ώρες και τις ήμέρες...

Δεν είχαν περάσει δέκα μέρες από τότε που έφυγε ή Φαρούκ, όταν ξαφνικά τα πράγματα πήραν άλλη τροπή.

Ντρέπομαι, Νεβί, ντρέπομαι που σου τό γράφω. Δεν θα τοιμούσα ποτέ να σου τά πω ποροφικά. Πιστεμέ με είμαι μιά άθλια, μιά προδότρα! Κι' ωστόσο άγαπούσα με πάθος τόν Φαρούκ και έξακολουθώ να τόν άγαπώ το ίδιο πάντα. 'Αλλά τι τά θέλεις; Τό θέβαιο έίνε ότι είμαι ανάσας της μεγάλης του άγάπης. Δεν είχα, λοιπόν, περάσει δέκα μέρες, όταν μιά μέρα θλέπω από σπύλι μας τόν Χικμέτ, τόν γιο του πλούσιου δισηχάνου Νάζιμ Γκενέκ, ο όποιος, όπως θα θυμάσαι μ' άγαπούσε από τότε που άποφοίτησα απ' το λύκειο. Ξέρεις, ότι δεν του είχα δώσει ποτέ σημασία. Κι' ωστόσο όταν οι γονείς μου με ρώτησαν άν τόν ήθελα για άντρα, δεν είχα τη δύναμι να άρνηθώ!... Κι' έτσι ένώ ήταν νωπή άκομα ή μελάνη της άπάντησεως που είχα ταχυδρομήσει στον Φαρούκ, δέχτηκα... να παντρευτώ τόν Χικμέτ!... 'Αλλοί μονο Νεβί! Είμαστε άδύνατα (Συνέχεια στη σελίδα 58)

Τι φίλι ήταν εκείνο, Θεέ μου!

(Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΠΕΛΕΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΚΑΛΑ...

Τώρα το καλοκαίρι, στις διακοπές σας, θα γνωρίσετε στην άκρογιαλιά ή στο θουνο ένα σωρό πρόσωπα. Μά θα προσέξτε ασφαλώς ότι στην έξοχή, όπως και στο πλυσί ή στον σιδηρόδρομο είναι πολύ δύσκολο να καταλάβετε κανείς με ποιους ανθρώπους έχει να κάνει ο Αμερικανός, για το ζήτημα αυτό έχουν μια χαρακτηριστική ιστορία: Ένας νέος που περνάει το καλοκαίρι του στην άκρογιαλιά σχετίζεται με μια όμορφη νέα που νομίζει ότι είναι κι εκείνη φτωχή σαν κι αυτόν. Κατόπιν, στην πόλη, όταν πηγαίνει να τη δει για πρώτη φορά, ύστερ' από τις διακοπές, μένει κατάπληκτος μπροστά στο πολυτελές μέγαρό της.

Αυτή η ιστορία είναι έξοχη! Κανείς, μά την αλήθεια, δεν μπορεί να καταλάβει τον άλλον στην έξοχή. Ύπάρχουν νέοι που θαμπώνουν τα κορίτσια με τις ιστορίες τους για τη ζωή τους και τις σχέσεις τους για την οικογένειά τους και την περιουσία τους. Πώς λοιπόν θα μπορούσε μια γυναίκα να καταλάβει αν ένας τέτοιος άνδρας μπλοφάρει ή λέει την αλήθεια; Με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να καταλάβει τον «μπλοφατζή»; Υπάρχει κανένα μέσον; Και βέβαια υπάρχει, είναι δε απλούστατο:

«Αν ο κύριος που περιγράφει τα παραπάνω είναι περισσότερο από κάθε άλλον για την κουζίνα του ξενοδοχείου και την υπηρεσία κι' αν σ'ας λέει δέκα φορές την ημέρα τους λόγους που τον ανάγκασαν να μην πάει καθήκον σ' ένα «παλάς», να εισάγετε βέβαια ότι πρόκειται για ένα μπλοφατζή.

Θυμάμαι ότι εδώ και λίγα χρόνια πέρασα το καλοκαίρι μου σ' ένα μικρό πανδοχείο στις ακτές της Βρετανίας. Η ζωή εκεί πέρα έστοιχζε είκοσι φράγκα την ημέρα για το κάθε άτομο. Για να διαλέξω τώρα αυτό το πανδοχείο είχα ένα σοβαρό λόγο: εκείνον τον καιρό ήμουν απέναντη! Είχα πολύ λίγα χρήματα. Μά το περίεργο είναι πως μόνο εγώ το έλεγα. Όλοι οι άλλοι που ήταν εκεί πέρα εύρισκαν ένα σωρό δικαιολογίες. «Άλλοι είχαν πάει εκεί γιατί το φρέσκο θούτυρο ήταν εξαιρετικό κι' έκανε πολύ καλό στο λεπτό στομάχι τους κι' άλλοι για την έρημια και την ήσυχία του εξοχικού εκείνου μέρους της Βρετανίας. Όταν τους άκουγε κανείς να μιλούσαν για τη ζωή τους, πίστευε ότι όλοι τους ήταν τουλάχιστον εκατομμυριούχοι. Μια κυρία μάλιστα, που καθόταν δίπλα μου στο τραπέζι, μιλούσε διαρκώς για το αυτοκίνητό της και τον σωφύ της. Αργότερα όμως, έμαθα κατά τύχη ότι το αυτοκίνητό της ήταν ένα καμιόν κι' ότι ο σωφύ της ήταν ο άνδρας της που δούλευε ως οδηγός σ' αυτό το φορτηγό αυτοκίνητο και κέρδιζε με τον πιο έντιμο τρόπο τη ζωή του.

«Οι αυτά τα πράγματα ωστόσο δεν έχουν και τόσο μεγάλη σημασία. Κατά την γνώμη μου, υπάρχουν δυο κατηγορίες ανθρώπων στον κόσμο: εκείνοι που πλένονται από το κεφάλι ως τα πόδια κάθε ημέρα, με όποιοδήποτε τρόπο κι' εκείνοι που δεν πλέ-

νονται έτσι. "Ε, λοιπόν, κορίτσια, μπορείτε να παντρευθείτε με απόλυτη ασφάλεια τον κύριο που πλένεται κάθε ημέρα, γιατί θα πετύχει δίχως άλλο στη ζωή του.

Μά δεν πρέπει επίσης να πέφτετε θύματα εκείνων που παίνευσουν. Προσπαθήστε να εισάγετε ψυχολόγοι και να βλέπετε καθαρά την αλήθεια, ανάμεσα από τα φανταχτερά και έντυπωσιακά λόγια του συνομιλητού σας. Με την προσεκτική παρατήρησή, μπορείτε να καταλάβετε ποιός είναι ο πραγματικός χαρακτήρας του και τι είδους είναι η ανατροφή του. Θα ξέρετε ασφαλώς το ανέκδοτο με το ροδάκινο: Μια γυναίκα, για να δει τι άνθρωπος ήταν καποιος που της έκανε επίμονο κόρτε και για τον οποίο δεν ήξερε τίποτε, πήρε την απόφαση να τον υποβάλει σε μια δοκιμασία: να τον κάνει να φάει μπροστά της ένα ροδάκινο. Από τον τρόπο με τον οποίο το κρατούσε το τηρούδι και το μαχαίρι κι' από τον τρόπο με τον οποίο θα καθάριζε το ροδάκινο, θα καταλάβαινε αν είχε να κάνει μ' έναν άνθρωπο καλής ανατροφής. Η δοκιμασία αυτή είναι εύκολη και μπορείτε να την χρησιμοποιήσετε κι' εσείς.

Βάλτε τον να φάει ένα ροδάκινο.

«Άλλ' υπάρχουν κι' άλλοι τρόποι για να καταλάβετε κανείς τον χαρακτήρα των ανθρώπων. Ένας από αυτούς, παραλείψατος χάρη, είναι η χειρονομία. Εκείνοι που κουνάνε τα χέρια τους προς τα δεξιά είναι γενναίοι, εκείνοι που κάνουν χειρονομίες προς τα αριστερά είναι αυταρχικοί και κάνουν σκλάβους τους τις γυναίκες. Όταν τώρα η χειρονομία γίνεται προς τα πάνω, προδίδουν έναν εξαιρετικό άνθρωπο. Γέλιοι άνθρωποι δεν τα χάνουν στη ζωή, μά παρασύρουν καμιά φορά τους άλλους σ' επικίνδυνες περιπέτειες. Οι χειρονομίες προς τα κάτω δείχνουν άνθρωπο με μεγάλη θέληση, φιλόδοξο και πεισματάρη. Επίσης και άνθρωποι που θέλουν να κερδίσουν χρήματα.

Επίσης, με τον τρόπο που κινούνται οι άνδρες το τσιγάρο τους προδίδουν τον χαρακτήρα τους και τις φροντίδες που τους βασανίζουν. Ο ευθυμικός νέος που σ'ας διασκεδάζει με το κέφι του και που σ'ας φαίνεται ότι είναι ένας τόσο θαυμάσιος σύντροφος, αν αποτραβιέται σε μια ήσυχη γωνιά για να καπνίσει σιωπηλός, το τσιγάρο του, και φαίνεται άεσφα ότι αδιαφορεί για όλα, είναι ένας «ήθοποιος». Όλο το κέφι του και το «μπρίο» του είναι ψεύτικα. Αν τον παντρευθείτε, θα υποφέρετε συχνά από τη μοναξιά.

Έχει παρατηρηθεί εξ' άλλου, ότι οι άνθρωποι της δράσεως φυσάνε τον καπνό προς τα δεξιά, ότι οι ενδοιαστές φυσάνε προς τα αριστερά και ότι οι πεισματάρηδες φυσάνε τον καπνό προς τα κάτω. Όσο για τους καλλιτέχνες, κάνουν «στεφάνια» προς τα επάνω, προς τον ουρανό.

Επίσης, δεν πρέπει να έχετε καμιά εμπιστοσύνη στον άνδρα που περπατάει σαν να γλιστράει σκύβοντας, «ως άμευς» του. Είναι ένας υποκρίτης, ένας κολάκας.

Επίσης δεν πρέπει να έχετε εμπιστοσύνη και σ' εκείνον που σ'ας «παιγνίζει» με τα δυο δάχτυλα. Όχι μόνο δεν έχει καλή ανατροφή, αλλά είναι και άρρωστος: νευρασθενής.

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Το αυτοκίνητό της ήταν ένα καμιόνι!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— Η Σελίνα θέ με βοηθήσει, εξακολούθησε η Δέα. Θα περιποιώμαστε οι δυο μας με φροντίδα τον τάφο κι' όταν

θα γυρίσει θα τον θρής ποικιλία όμορφο. — Ω! Δέα, αν ήξερες πόσο λυπάμαι που θα φύγω... Αγαπώ θέβαια πολύ τον κ. και την κ. Ένομπορτ. Αλλά πόσο λυπάμαι που θα σ' αφήσω, που θ' αφήσω εδώ ολόμυνη τη θεία μου... Όχι! Δεν θέλω να φύγω! Δεν θέλω να φύγω!

— Όχι, Φίλιππε, πρέπει να φύγεις, αφού ο κ. και η κ. Ένομπορτ θέλουν να σε πάρουν μαζί τους... Η Σελίνα λέει ότι αυτό θα είναι για το καλό σου. Κι' εγώ, θέβαια λυπάμαι πολύ που δεν θα σ' έχω πια κοντά μου... Αλλά διάφορο! Πρέπει να φύγεις... Φτάνει μόνο να επιστρέψεις όταν θάρη ο πάτερ - Γωσήφ. Τώρα που φυτεύτηκαν όλα τα λουλούδια — έπρόσθεσε — πάμε στη μικρή εκκλησία να κάνουμε μαζί μια προσευχή.

Και διευθύνθηκαν μαζί προς την μικρή εκκλησία, την σκεπασμένη από κισσούς που ύψωνόταν στη μέση του νεκροταφείου. Εκεί, πιασμένοι από το χέρι, γονάτισαν μ' ελπίδα.

Ενώ η Δέα, με τα μάτια της έκστατα ύψωμένα προς τον ουρανό, ψιθύριζε την προσευχή της, μια αχτίνα φωτός, μπαίνοντας από τα πολύχρωμα τζάμια του ναού, σχημάτιζε γύρω απ' τα ξαπθιά μαλλιά της μικρούλας ένα χρυσό φωτοστέφανο και την έκανε όμοια με τις εικόνες που ήταν δώδεκα.

Στην ίδια αυτή στάση, τυλιγμένη από το χρυσό εκείνο φως, θα την θυμάταν στο εξής ο Φίλιππος, όταν θα θύσταν μακριά της, πολύ μακριά της.

ΙΣΤ'

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

«Ολα ήταν πια έτοιμα για την αναχώρησή. "Ολα είχαν κανονιστεί, όλες η δυσκολίες είχαν παρακαμφθεί. Μια απ' αυτές ήταν και η επιμονή με την οποία ο Φίλιππος αρνιόταν ν' αποχωρήσει τα ζωα της. Αντωνίας, δηλαδή τη γάτα τον σκύλο και τα κοττόπουλα που είχε φέρει ο Λίλιμπελ στο άτελιέ.

Όσο στο τέλος κατώρθε ο κ. Ένομπορτ να τον πείσει να εμπιστευθεί τη φύλαξη τους στη Δέα.

Έτσι ο Λίλιμπελ ανέλαβε να τα μετακομίσει και πάλι. Η μικρούλα, τα πήρε με χαρά κι' υποσχέθηκε στον Φίλιππο της να τα περιποιήται όσο και τον Χόμο.

Η λύση αυτή ικανοποίησε όλους. Ο Φίλιππος έχαιρε γιατί είχε εμπιστευθεί τ' αγαπημένα του ζωα στη Δέα κι' η Δέα ήταν ευτυχής γιατί μπορούσε να κάνει κάτι για τον Φίλιππο. Αυτό θα έσφιγγε ακόμα περισσότερο τους φιλικούς των δεσμούς, — φτάνει μόνο να συμφωνούσε

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

κι' ο Χόμος και να δειχνόταν φιλικά προς τα ζωα της Αντωνίας και πρό πάντων στη γάτα και στο σκύλο.

— Καμιά φορά ζηλεύει, είπε η Δέα στον Φίλιππο. Αυτή τη φορά όμως έλπιζω ότι θα φανή φρόνιμος κι' ευγενής. Ξέρει ότι η γάτα κι' ο σκύλος είναι δικά σου κι' επειδή σ' αγαπάει, φαντάζομαι ότι δεν θα θελήσει να τα πειράξει.

«Όσο για τα ρούχα που ο Φίλιππος είχε επίσης μετακομίσει από το σπίτι της θείας του, η κ. Ένομπορτ του έδωσε να καταλάβει χωρίς να πληρώσει την ευαισθησία του, ότι τα ρούχα αυτά, τα οποία φορούσε ως τώρα, δεν μπορούσαν να του χρησιμεύσουν πια, ότι ήταν πολύ ελαφριά για το κλίμα της πόλεως, όπου θα πήγαιναν κι' όπου θα έμεναν πολλούς μήνες, ότι θα μίκραιναν και δεν θα μπορούσε να τα φορέσει, όταν θα γύριζαν κι' ότι το καλύτερο που είχε να κάνει θα ήταν να τα δώσει από τώρα στον Λίλιμπελ.

Ο Φίλιππος δεν δυσκολεύτηκε να πεισθεί. Ήξερε ότι το δώρο αυτό θα ευχαριστούσε τη Σελίνα προς την οποία είχε τόσες και τόσες υποχρεώσεις. Έπειτα, παρ' όλα τα ελαττώματα, αγαπούσε τον Λίλιμπελ. Έτσι το δέμα με τα ρούχα παραδόθηκε στον άρπαάκο, ο οποίος το έβαλε στο κεφάλι του και το πήρε με τη χαρά και την περηφάνεια, με την οποία θάπαιρνε ένας νικητής τα όπλα του σκοτωμένου εχθρού του.

Τώρα οι ταξιδιώτες ήταν συγκεντρωμένοι στο άτελιέ, που γυμνό πια απ' όλα του τα έπιπλα, είχε χάσει την ξεχωριστή εκείνη χάρι κι' όμορφιά του. Έμοιάζαν με προσκυνητές που έτοιμάζονται ν' αφήσουν τις δυσκολίες ενός μεγάλου κι' επίπονου ταξιδιού.

Ο κ. Ένομπορτ ηγαυοβόρχταντα ταραγμένος. Η κ. Ένομπορτ φαινόταν κουρασμένη, καταβεβλημένη. Τόσο η προετοιμασίες του ταξιδιού, όσο κι' η συγκινήσεις των τελευταίων ημερών, τις οποίες είχε προκαλέσει η απόφασή τους για τον Φίλιππο την είχαν εξαντλήσει.

Ο Φίλιππος με τα καινούργια του ρούχα, ασυγκρίτως πιο πλούσια και κομψά απ' αυτά που φορούσε, άλλοτε αισθανόταν κάποια στενοχώρια, γιατί δεν τα είχε σμηνθεί ακόμα. Που τα παλιά ρούχα του, τ' ανάλαφρα και εύχρωμα, μέσα στάβποιαν ήταν τόσο ευκίνητα και ζωηρά. Κ' η Δέα ήταν εκεί, γιατί την είχε προσκαλέσει η κ. Ένομπορτ να μείνι ως την τελευταία στιγμή και μάλιστα να πάει μαζί τους με το άμαξι ως τον σιδηροδρομικό σταθμό. Η μικρούλα είχε δεχτεί με πρόθυμια. Ήταν κι' αυτό ένας τρόπος να μείνι μερικές στιγμές ακόμα κοντά στον Φίλιππο. Λυπόταν παραπολύ γιατί θα τον ξεχωρίζονταν και η καρδιά της ήταν βαρύνει από τα δάκρυα, τα οποία ήθελε να χύση και να ξεθωιάσει. Αλλά κρατούσε όσο μπορούσε το δέσπασμα της λύπης της γιατί συλλογιζόταν ότι ο χωρισμός αυτός επιβαλλόταν για το καλό του φίλου της.

Καθόταν κοντά του σ' ένα κιβώτιο απ' τις αποσκευές. Ήταν χλωμή και συγκινημένη.

Κάθε τόσο κύτταζε τον Φίλιππο περηφάνια και λυπημένα. Της φαινόταν τώρα διαφορετικός με τα καινούργια και κομψά εκείνα ρούχα. Δεν είχε πια το ίδιο

θάρος μαζί του και δεν του μιλούσε με την ίδια οικειότητα όπως άλλοτε.

Κάθε φορά που του έλεγε κάτι, προσπαθούσε να είναι μετρομένη, σχεδόν τυπική. Κοκκίνιζε και ντροπιάζονταν.

Ο Φίλιππος, μολονότι λυπημένος κι' αυτός, γιατί θ' άφηνε τη Δέα, τώρα που είχε 'ρθή η ώρα της αναχωρήσεως ανυπομονούσε να φύγουν.

Ήταν το πρώτο του ταξίδι και τη λύπη του τη μετρίαζε το θέλητρο που προκαλεί πάντα το άγνωστο στις παιδικές ψυχές.

Όσο καιρό τόσο τα μάτια του έλαμπαν από δάκρυα, αλλά τα συγκρατούσε με γενναιότητα.

Για να διασκεδάση τη λύπη του ανασήκωνε το μεταξωτό μαντήλι που σκέπαζε το κλουθί με τα «παιδιά» του πάτερ - 'Ιωσήφ για να τους ρίξει μία ματιά. "Αν έκρινε κανείς απ' τα πηρήματα και τα τρεξίματά τους, φαινόταν σαν κι' αυτά επίσης ανυπόμονα να φύγουν.

— Παιζούνε, έλεγε ο Φίλιππος στη Δέα.

Το κοριτσάκι έριχνε κι' αυτό ένα βλέμμα στο κλουθί και χαμογελούσε μάλλον για να ευχαριστήσει τον φίλο της.

Τα παιχνίδια των άσπρων ποντικών δεν διασκεδάζαν καθόλου τη Δέα. Συγχρόνως ο κ. και η κ. "Ενμπορτ συλλογίζονταν μήπως τα «παιδιά» του πάτερ - 'Ιωσήφ τους γινόντουσαν ενοχλητικοί σύντροφοι στο ταξίδι.

Τέλος έφθασε το άμαξι προς μεγάλην ευχαρίστηση όλων, κι' αφού φορτώθηκαν πρώτα η άποσκευές, μπήκαν μέσα κι' οι ταξιδιώτες με τη Δέα και ξεκίνησαν για τον σιδηροδρομικό σταθμό.

Οι πρώτοι που συνάντησαν εκεί, ήταν η Σελίνα κι' ο Λίλιμπελ, οι οποίοι τους περιμεναν ανυπόμονα.

Η Σελίνα φαινόταν πολύ λυπημένη και τα κόκκινα μάτια της έδειχναν πως είχε κλάψει.

Ο Λίλιμπελ, ο οποίος για το έξαιρετικό της περιπέτειας, είχε φορέσει τα γιορτινά ρούχα του Φίλιππου, στέναζε όσο μπορούσε και γούρλωνε τα μάτια του, — δείγμα κι' αυτό της συγκινήσεώς του — ενώ συγχρόνως κρατούσε σε ισορροπία στο κεφάλι του ένα καλάθι με άγνωστο περιεχόμενο.

Μόλις η Σελίνα είδε τον Φίλιππο, έτρεξε προς αυτόν και χωρίς να προσέξει ούτε τα καινούργια του ρούχα, ούτε το κλουθί με τα «παιδιά» του πάτερ - 'Ιωσήφ, που κρατούσε στο χέρι, τον έσφιξε επί πολλή ώρα στην αγκαλιά της με σιτορήνη.

— Παιδί μου! Πολυαγαπημένο μου! φώναζε με τα μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα: "Ετσι λοιπόν μου φεύγεις; "Ω! τί ώραίο που είναι με τα καινούργια του ρούχα! Μοιάζει με βασιλόπουλο! (Και σκούπισε τα δάκρυα της για να τον δει καλύτερα). Μας φεύγει! Μας φεύγει! Παιδάκι μου τί θα γίνουμε τώρα χωρίς εσένα εγώ κι' η Δέα;

— Μην κάνεις έτσι, Σελίνα, και θά ξαναγυρίσω, είπε ο Φίλιππος, ο οποίος τραθήχτηκε με δυσκολία από την αγκαλιά της αγαθής γυναίκας κι' ο οποίος σκούπιζε κι' αυτός το δακρύορεχτο πρόσωπό του. Θά ξαναγυρίσω γρήγορα. Δεν είν' έτσι, κύριε "Ενμπορτ; έπρόσθεσε απευθυνόμενος προς τον ζωγράφο.

— Μάλιστα, παιδί μου, απάντησε εκείνος. Θά γυρίσουμε αν δεν μας έμποδισέ τίποτε, τον χειμώνα.

Η Σελίνα άνακουφίστηκε κάπως, όταν άκουσε τα λόγια αυτά και είπε:

— Σας έφερα ένα γλυκίσμα που το έκανα έπίτηδες για σας σήμερα το πρωί. Δεν ξέρω αν κάνουν τέτοια γλυκίσματα στο μέρος που θά πάτε... Σας έφερα επίσης ένα κοττόπουλο ψητό για το ταξίδι και μερικά φρούτα... Εμπρός, Λίλιμπελ, φέρε εδώ το καλάθι σου!

Ο Λίλιμπελ υπάκουσε κι' η Σελίνα έδωσε στον Φίλιππό το καλάθι με τα ωραία πράγματα που του είχε πη.

— Σ' ευχαριστώ πάραπολύ, Σελίνα μου, είπε το παιδί συγκινημένο με τα δειγμάτα αυτά της αγάπης της μαύρης. Είμαι θέσφατος πως όσα μου έφερες είναι πολύ ωραία.

— Ναί... 'Ελπίζω μάλιστα ότι ο κύριος και η κυρία — και η Σελίνα, λέγοντας τα λόγια αυτά, γύρισε προς τον ζωγράφο και τη σύζυγό του — θά μου κάνουν τη μεγάλη τιμή να τα δοκιμάσουν... Το κοττόπουλο είναι πολύ τρυφερό και έχει ψηθή περίφημα!... "Όσο για το γλυκίσμα δεν λυπήθηκα καθόλου υλικά για να το φτιάξω όσο μπορούσα πιο καλό...

Ο κ. και η κ. "Ενμπορτ ευχαρίστησαν με την καρδιά τους την αγαθή γυναίκα και την αποχαιρέτησαν. "Γεια, τήραν στην αγκαλιά τους τη Δέα και τη φίλησαν με σιτο-

γή.

— Να μη μάς ξεχάσεις, αγαπημένη μας μικρούλα, της είπε η κ. "Ενμπορτ. "Εννοια σου και θά σου ξαναφέρουμε γρήγορα τον Φίλιππο...

Είχε φτάσει πια η τελευταία στιγμή του αποχωρισμού. Ο Φίλιππος έπηρε με τρεμάμενη χέρι το χεράκι της Δέας. Προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά δεν μπόρεσε. Όσοσο δεν έκλαψε... Δεν ήθελε να κλάψει... Φύλαγε τα δάκρυά του για την ώρα που θά έμενε μόνος... Τώρα προσπαθούσε να μην αποθαρρύνει τη μικρή του φίλη...

— Πρέπει να μτώ στο θαγόνι, Δέα, της είπε, "Αλλά, σε παρακαλώ, να μείνεις, εδώ ως ότου να ξεκινήση το τραίνο... Θέλω να σε βλέπω ως τη τελευταία στιγμή. Πρό πάντων να μην κλαίς όταν θά φύγω, γιατί θά γυρίσω γρήγορα... Θά φέρω πίσω και τα «παιδιά» του πάτερ - 'Ιωσήφ.

Μιλούσε με ζωηρότητα σαν ιόνο, τον οποίο προσπαθούσε να κω...

...κικό. Φίλησε κατόπιν τη Σελίνα, φίλησε τη Δέα και πήδησε στο θαγόνι, όπου τον περίμενε ο κ. και η κ. "Ενμπορτ.

Η γρήα μαύρη έθεσε το μαντίλι στα μάτια της κι' άρχισε πάλι να κλαίει.

Η Δέα έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στα χεράκια της. Κι' αυτός ακόμα ο Λίλιμπελ θρηνησε γοερά και σκούπιζε τα μάτια του στην ποδιά της μητέρας του.

"Ετσι έθλεπε τους φίλους που τη στιγμή που το τραίνο ξεκινούσε, ενώ ο ίδιος με φωνή πνιγμένη από τους λυγμούς, τους φώναζε:

— "Αντίο, Δέα! "Αντίο, Σελίνα! "Αντίο Λίλιμπελ! Καλή αντίο!

Το τραίνο είχε απομακρυνθή πια, όταν η Δέα ξεσκέπασε το πρόσωπό της.

Ήταν κατάλλωμη. Τα χαρακτηριστικά της είχαν την σφραγίδα μιας πολύ μεγάλης λύπης, αλλά τα μάτια της ήταν στεγνά.

Τη στιγμή εκείνη, ο Φίλιππος έσκυψε από το παράθυρο του τρένου για να ρίξει μία τελευταία ματιά στους φίλους του. Τα μαύρα του μαλλιά κυμάτιζαν στον αέρα και κουνούσε ζωηρά το χέρι του.

Σε λίγο η μορφή του έγινε δυσδιάκριτη και ο άφωστος μένος φίλος των παιδικών της χρόνων, ο σύντροφος της θλίψεως και της χαράς εξαφανίστηκε από τα μάτια της Δέας.

Ανοιγόταν μπροστά του ο άπέραντος κόσμος.

ΙΖ'

Η ΜΙΚΡΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Δυό κυρίες καθόντουσαν σ' ένα πλούσιο σαλόνι ενός από τα ωραιότερα μέγαρα της Λεωφόρου Μάντισον της Ν. "Υόρκης.

Η μία ήταν η μητέρα του ζωγράφου "Ενμπορτ, η άλλη μία φίλη της, η οποία είχε ξαναγυρίσει πρό όλγων ημερών από ένα μεγάλο ταξίδι στο εξωτερικό.

Η κ. "Ενμπορτ η μητέρα — ή η λαίδη "Ενμπορτ, όπως την έλεγαν για να την ξεχωρίζουν από τη νύφη της, τη σύζυγο του ζωγράφου και γιατί είχε ζήσει πολύν καιρό στην Εύρώπη, όπου είχε πάρει μόνη της τον τίτλο αυτό — η λαίδη "Ενμπορτ λοιπόν, ήταν μία ωραία ηλικιωμένη γυναίκα, επιβλητική και αυστηρή. Τα γαλανά μάτια της είχαν μία σκληρή έκφραση και γινόντουσαν σκληρά και διαπεραστικά κάθε φορά που κύτταζαν ένα πρόσωπο το οποίο η γηραιά κυρία δεν συμπαθούσε.

Η λαίδη "Ενμπορτ είχε μείνει χήρα πολύ νωρίς, με μεγάλη περιουσία και με τρία παιδιά. Το μεγαλύτερό της και πιο αγαπημένο της παιδί ήταν ο Φίλιππος, ο οποίος είχε διακριθή στον πόλεμο Βορείων και Νοτίων και είχε γίνει λοχαγός σε ηλικία 24 χρόνων, αλλά ο οποίος δεν ξαναγύρισε από το πεδίο της μάχης.

Δευτερότοκος ήταν ο ζωγράφος "Εδουάρδος "Ενμπορτ, τον οποίο ξέρουν οι αναγνώστες μας.

Το τρίτο παιδί της τέλος ήταν μία κόρη, η Μαίρη Βόν Νάρκοι, πλούσια χήρα, όπως κι' η μητέρα της, με μία μοναχοκόρη, η οποία μία μέρα θά κληρονομούσε τα εκατομμύρια του πατέρα της και των άλλων άκληρων συγγενών της.

Η δυό γηραιές κυρίες, καθισμένες στο σαλόνι, κουβένταζαν φιλικά με μεγάλη ζωηρότητα. "Ήσαν παιδιές φιλές και είχαν να συναντηθούν αρκετά χρόνια.

(Ακολουθεί)

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ

Τι λέγει ο "Αγγλος δημοσιογράφος "Εντουαρντ Στόνελ. "Η γυναίκα: το λουλουδί του χαρεμιού που ζή με τον έρωτα. Ια νυκτερινά ραντεβού των έρωτευμένων. "Η τραγική ιστορία της "Ιντρίς και του "Αλή-μπεν-Μουσταφά. "Η προδοσία μιας έρωτευμένης σκλάβας.

Ο "Αγγλος δημοσιογράφος "Εντουαρντ Στόνελ, ο οποίος είχε παραμείνει αρκετά χρόνια στην "Αραβία, έξ άφορμής των τελευταίων γεγονότων της Παλαιστίνης, έγραψε το ακόλουθο άρθρο, το οποίο αποκαλύπτει την μυστηριώδη και φλογερή ψυχή των αίων της έρήμου:

Οι "Αραβες, γράφει, με τις επιδρομές των και τις επαναστάσεις των, κινούν σήμερα τον ενδιαφέρον της διεθνούς κοινής γνώμης, η οποία παρακολουθεί με δικαιολογημένη ανησυχία την εξέλιξη του αγώνος των με τους "Εβραίους. Πολλοί δεν είναι εκείνοι που θεωρούν τους "Αραβας ως άγριους κι' έκδικητικούς πολεμιστάς που χαίρονται με την θέση του αίματος των εχθρών τους.

"Εν τούτοις εγώ που ζήσαχα αρκετά χρόνια μαζί τους, μπορώ να σας βεβαιώσω, ότι δεν υπάρχει πιο τρυφερή και πιο ευαίσθητη ψυχή από την αραβική. Γι' αυτό κιόλας οι έρωτες των μοιάζουν με συναρπαστικά μυστηρήματα: είναι φλογεροί, συγκλονιστικοί και διαρκούν όσο και η ζωή τους. Κι' ο λόγος είναι ότι το είδαλό τους, η γυναίκα, δεν έχει χάσει κανένα θέλητρο του παρελθόντος. "Εξακολουθεί να είναι το γοητευτικό λουλουδί που μεγαλώνει μέσα στην μυρωμένη ατμόσφαιρα του χαρεμιού, ολόδροσο και τρυφερό κι' αμόλυντο από τ' άδικα κριτά βλέμματα των απίστων. "Η γυναίκες της "Αραβίας εξακολουθούν να πιστεύουν στον έρωτα και παρ' όλους τους περιορισμούς και την άγρυπνο φρουρήσι των κυριών τους χαίρονται τις απολαύσεις του, αδιαφορώντας για το ότι μπορούν να τιμωρηθούν με τον πιο σκληρό και τον πιο απάνθρωπο τρόπο.

Κι' αλήθεια, την ώρα της νύχτας που οι δρόμοι των αραβικών πόλεων έρημυνονται βλέπει κανείς ένα σωρό νέους να στέκονται κάτω από τα σεράνια των πλουσίων και των αρχόντων. Κυττώντας ψηλά προς το φεγγάρι μιλούν σιγά, κάνουν χειρονομίες και απαγγέλλουν ένα πλήθος "ωμορφων αίσθηματικών φράσεων. "Αλλά, οι πιο τολμηροί, σκαρφαλώνουν με μία σχοινένια σκάλα ως το παράθυρο του χαρεμιού κι' έπειτα κρεμασμένοι μεταξύ ούρανο και γής δέχονται τις θωπιές της αγαπημένης των και τα φιλιά τους.

Οι πιο τυχεροί επίσης, οδηγούμενοι κρυφά από την έμπιστη σκιά της φίλης των, περνούν μυστικούς και θαυμάσιους διαδρόμους για να φθάσουν ως το ιδιαίτερο διαμερίσμα της και να χαρούν μέχρι την ώρα που θά πάνε να λάμπουν τ' άστρα, τον έρωτα της ωμορφης νέας της "Αραβίας.

"Εννοείται ότι οι έρωτες στην "Αραβία, λόγω της φλογερότητάς των, έχουν μίαν αλματώδη εξέλιξη: "Από το δεύτερο κιόλας ραντεβού οι έρωτευμένοι, αφήνοντας τους κινδύνους που τους απειλούν, πέφτουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου, με τόση λαχτάρα, σαν να έπρόκειτο να μη τους βρή ζωντανούς ή αύγη. Και το περίεργο είναι ότι η γυναίκες είναι ή τολμηρότερες. Αυτές διαλέγουν τους φίλους τους.

— Πήγαινε να ελπίς, λένουν στην σκλάβα τους, στον Σίντι - Μωχάμετ, ότι την τάδε μέρα έπειτα από τα μεσάνυχτα, θά τον περιμένω πίσω από την πόρτα του κήπου. Μόλις μου ελπί τ' όνομά του θά τ' ανοίξω και θά γίνω δική του, γιατί δεν μπορώ να υποφέρω την φλόγα που μου άναψε το βλέμμα του.

Κι' ο άγνωστος, που τις περισσότερες φορές είναι ένας ωραίος «άπιστος», ένας αξιωματικός ή ένας στρατιώτης δέχεται τις περιποιήσεις αυτής της γοητευτικής καλλονής, μη τολμώντας να πιστέψει σ' αυτήν την αίσθηματική επιτυχία του.

Κάθε τέτοιο όμως ραντεβού θάζει σε μεγάλο κίνδυνο και τη ζωή της ωμορφης ιθαγενούς και την ζωή του φίλου της. Τα σεράνια των πλουσίων και των αρχόντων της "Αραβίας, όπως σ' όλη την "Ανατολή, μοιάζουν με φρούρια.

"Εχουν παραδεισίους κήπους και διαμερίσματα αφαντάστου πολυτελείας, μα έχουν και σκοτεινά κι' ανήλεια υπόγεια στα οποία ζουν οι πιο άπαιστοι κι' οι πιο ανατρίχια στικοί σκλάβοι: οι δήμιοι του πλουσιού "Αραβος. Και στα χέρια αυτών των όμηλων παραδίδονται όλοι εκείνοι που θέλησαν να επιβουλευθούν την τιμή, την περιουσία ή την ζωή του μεγάλου ατό θέντου. Σ' αυτούς παραδίδονται επίσης και τα θύματα των μηχανοραφιών του χαρεμιού. Κ' οι δήμιοι άσυγκίνητοι, θασανίζουν όλες αυτές τις ωμορφιές μέχρι την τελευταία πνοή τους.

Για να πάρετε μία ιδέα αυτών των ανατρίχιαστικών μαρτυριών θά σας αναφέρουμε μερικές από τις πιο τραγικές ιστορίες έρωτος, που σημειώθηκαν τον τελευταίο αυτόν καιρό στις πόλεις της "Αραβίας:

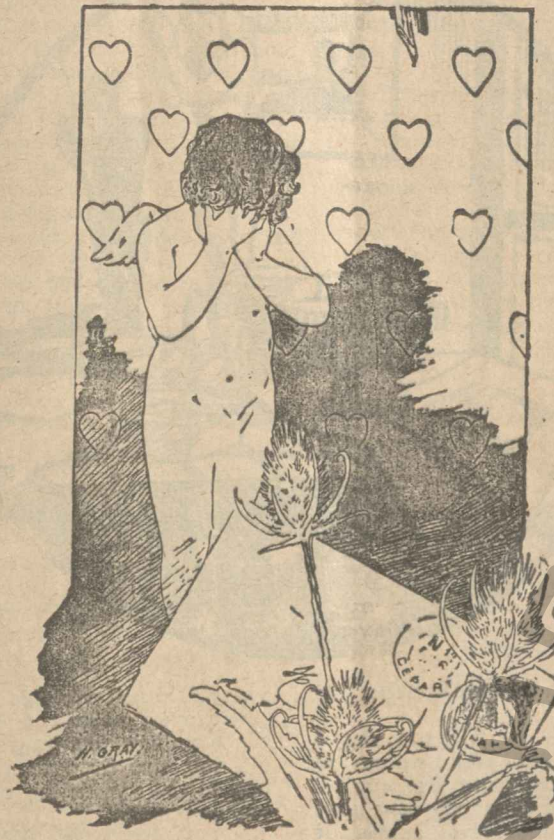
"Η "Ιντρίς, η κόρη του "Αβδούλ μπεν Μπαθέθ, είχε αγαπήσει παρ'όλας έναν φτωχό θαστάζο του Ραόντ, τον "Αλή μπεν Μουσταφά.

Κάθε πρωί που τον έβλεπε να περνά από το σεράνι του κυρίου της φορτωμένος με τα ψώνια του πελάτη του λάγγυε η καρδιά της. Ζήλευε το καλοδεμένο και δυνατό σώμα του, θαύμαζε την ωμορφιά του και καμάρωνε το περήφανο βάδισμά του. Κι' όπως η "Ιντρίς

είχε γεννηθή κι' ανατραφή μέσα στο χαρέμι με τις ιστορίες των «Χιλίων και μιας νυκτός», νομισε ότι ο "Αλή μπεν Μουσταφά ήταν ένας πρίγκιπας που είχε εγκαταλείψει το θασλίεο του πατέρα του κι' είχε μεταμφιεσθή σε φτωχό θαστάζο για να δοκιμάση όλες τις πίκρες κι' όλα τα θάσανα του λαού και γ' αποκτήση δίκαια κρίσι. Κι' έτσι άγάπησε τον "Αλή μπεν Μουσταφά. Κ' η φλόγα της αγάπης που της έκαιγε την καρδιά την έκανε να στείλη την σκλάβα της και να τον καλέση μία νύχτα κοντά της.

Κι' ο θαστάζος από εκείνο το βράδυ έμπαινε στο σεράνι του κυρίου της "Ιντρίς και στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της χαϊρόταν τον έρωτα.

Μά συνέβη η σκλάβα της "Ιντρίς που ήταν κι' αυτή ωμορφη και δροσερή ν' αγαπήση τον θαστάζο. Κι' έπειδή κανείς δεν την πρόσεχε ή ζήλεια της πλήγωσε τόσο την καρδιά που αποφάσισε να έκδικηθι τους δυό ευτυχισμένους.

καί τρυφερούς φίλους. Καί απέκλυσε στόν άφέντη της, δ-
λη την έρωτική Ιστορία της 'Ιντρίς.

Ο πλούσιος κύριος του σεραγιού παρέδωσε τότε καί τη
σκιάδα καί την 'Ιντρίς στούς δημίους του. Δυό νύχτες δέ
αργότερα, όταν ο 'Αλή μπέν Μωχάμετ ήρθε πάλι μόνος
του στο ιδιαίτερο διαμέρισμα της 'Ιντρίς, την θήκε εξα-
πλωμένη ήρεμα πάνω στόν σόφά της. Μά όταν την ξεσκέ-
πασε κι έκανε νά την φιλήση ώπισθοχώρησε μέ φρίκη. 'Α-
πό τό σώμα της έλειπαν ή σάρκες. Η 'Ιντρίς από τούς ώ-
μους καί κάτω ήταν ένας σκελετός.

Ο 'Αλή μπέν Μωχάμετ σάν τρελλός τότε πήδηξε από τό
παράθυρο του χαρεμιού γιά νά γλυτώση από αυτόν τόν έ-
φιάλη καί τό πρωί οί σκλάβοι του σεραγιού μάζεψαν τέ-
κομμάτια του καί τά ρίξανε στούς σκύλους!...

Έτσι τέλειωσε τό τρυφερό ειδύλλιο της ώμορφης 'Ιν-
τρίς καί του θασάτζου 'Αλή μπέν Μωχάμετ που έμοιαζε
σάν ένας πλούσιος πρίγκηπας που είχε μεταμφιεσθή σέ
φτωχό έργάτη.

Μιά άλλη επίσης τραγική έρωτική Ιστορία συνεθεή στη
Χαίφρα, μά είναι πολύ πιο διαφορετική από αυτή που σάς
αναφέραμε. Πρόκειται γιά την Ιστορία της Σαλήμας καί
του 'Εγιούπ έλ Μουκάλα.

Η Σαλήμα ήταν τόσο ώ-
μορφη που ή φήμη της είχε
ξεπεράσει τά σύνορα της 'Α-
ραβίας. Μά κι' ο έλ Μου-
κάλα ήταν τόσο καλός πο-
λεμιστής που όλα τά τρα-
γούδια τών 'Αράβων μιλού-
σαν γιά τούς άθλους του.
Μά όσο σκληρόκαρδη ήταν
ή Σαλήμα, τόσο τρυφερός
ήταν ο 'Εγιούπ. Καί νά ξα-
φικά που μιά μέρα ο 'Αλ-
λάχ έφερε τόν έναν στόν
δρόμο του άλλου καί δια-
σταύρωσε τίς ματιές τους.
Καί τότε ή Σαλήμα ένοιω-
σε νά τρυφεραίνη ή καρδιά
της, ή καρδιά που έπαίξε μ'
όλους τούς άνδρες δίχως νά
πληγωθή. Μά ο 'Εγιούπ
που ήξερε πόσο άνόγητη ήταν
ή Σαλήμα δέν της φανέρωσε
τόν έρωτα που ένοιωσε γι'
αυτήν. Μάταια έκείνη τόν
ϊκέτευε καί τόν παρακαλού-
σε. Αυτός την έδιωχνε από
κοντά του. Τότε έκείνη ά-
ποφάσισε νά τόν έκδικηθή.
Καί μιά νύχτα που τόν κα-
τάφερε νά κοιμηθή στο δια-
μέρισμά της του έβγαλε τά
μάτια:

— Έτσι, του δήλωσε, θά
έχω την παρηγοριά τούλάχιστον, ότι δέν πρόκειται νά
κουτάξης άλλη γυναίκα!...

— Τρελλή Σαλήμα, της είπε μ' ένα πικρό χαμόγελο ο
'Εγιούπ. Θά έπρεπε νά μέ κάνης μ' έναν άλλο τρόπο νά
πιστέψω ότι μ' αγαπάς αληθινά, γιατί τώρα δέν μπορώ
πειά ν' αγαπά τόν άνθρώπο που μου στέρησε τό φως μου!

Κι' έφυγε από τό σεράγι της Σαλήμας, ενώ έκείνη μέ
την ίδια μακρυά θελόνα που του είχε στερήσει τό φως,
σκοτώνοντάν, καρφώνοντάς την στην καρδιά της.

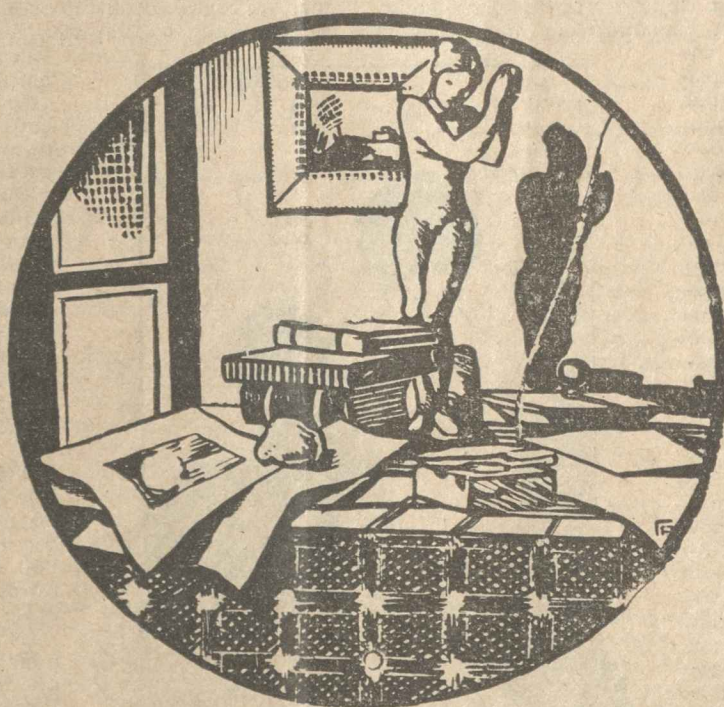
Όσο γιά τόν 'Εγιούπ, αυτός έγινε ο καλλίτερος τραγου-
διστής της 'Αραβίας κι' έκανε ένδοξο κι' αλημονή του τ'
δνομα της Σαλήμας, της ώμορφης γυναίκας τών όνείρων
του.

Οί έρωτες στην 'Αραβία, όπως βλέπετε, είναι σκληροί
καί περίεργοι.

Αρχίζουν πάντα σχεδόν σάν ένα ώμορφο παραμύθι μά
καταλήγουν συχνά στο πιο άνατριχιαστικό καί φοβερό έ-
ρωτικό δράμα...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΣΤΟΝΕΛ

Συνιστώμεν εις τας άναγνώστριάς μας τό έργοστάσιον
'Ελευθέρων Σπουδών Κοπτικής καί Ραπτικής της κ. ΧΡΗ-
ΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, δόδος Μητροπόλεως 14 α
'Αθήναι.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Η ανθρώπινες ιδιοτροπίες. Η χαμένη άνεψιά
του Τζών Μάξον. Ιό φιάσκο του 'Αντονι. Ίην
βρίσκει, αλλά κι' έρωτοχτυπιέται! Ο έξ έπαγ-
γέλματος γλεντζές καί ο άτεγκτος θεός κτλ.

Στό Μίταιγκαν τών 'Ηνωμένων Πολιτειών ένας δημο-
ογράφος, ο ρεπόρτερ 'Αντονι Γκρήντερς είχε μιά μοναδική
τύχη καί συγχρόνως μοναδική άτυχία.

Κάποιος Τζών Μάξον, που είχε πεθάνει πριν από λίγες
μέρες, έκληροδοτούσε στόν Γκρήντερς δέκα χιλιάδες δολ-
λάρια μέ τόν όρον όμως νά ανακαλύψη την άνεψιά του,
που την είχε χαμένη από μικρή καί στην όποία άφηνε ο-
λόκληρη την περιουσία του, κάπου διακόσιες χιλιάδες δολ-
λάρια.

Πραγματικά ο ρεπόρτερ ύστερα από πολύμηνες άναζη-
τήσεις, την ανακάλυψε στα χωράφια.

Είχε όμως την άτυχία νά τόν έρωτευθή σφοδρά ή κοπέ-
λα.

Άτυχία δέ γιατί ο Μά-
ξον είχε θέσει όρον στην δι-
αθήκη του νά μήν παντρευτή
την άνεψιά του. Η παραθί-
αις του όρου αυτού, θά εί-
χε ως συνέπεια την άκύρωση
της διαθήκης, όποτε ή περι-
ουσία θά περιερχόταν σέ δι-
άφορα φιλανθρωρικά ίδρύ-
ματα.

Ο άτυχος συνάδελφος θλα-
στημά τώρα την τύχη του,
γιατί είναι κι' αυτός τρελλός
έρωτευμένος μέ την άνεψιά
του διαθέτη.

Οί δυό έρωτευμένοι ζήτη-
σαν την έλευσά τους πού
φημισμένων δικηγόρων, έλ-
πίζοντας νά θρύν τρέπον
παραβάσεις της άπαγορεύ-
σεως χωρίς τόν κίνδυνο νά
χάσουν την σεβαστή κληρο-
νομία.

Ο 'Ιρλανδός ζωέμπορος
Ουώβερτ Κένεδυ όσο ζούσε
μιά δεκάρα τσακιστή δέν έ-
δινε στόν άνεψιό του που έ-
φερε τ' όνομά του καί που
άν δέν πρόκοψε στη ζωή του
σε τίποτα, ώστόσο μπορούσε
νά διεκδικήση τό κερόρ του.

γλεντζέ, άρκει νά είχε λεφτά.
'Εσχάτως πέθανε ο πλούσιος ζωέμπορος, ο όποιος δια-
της διαθήκης του άφηνε ολόκληρη την κολοσιαιά περιου-
σία του, που άνέρχεται στο σεβαστό ποσό τών 350 χιλια-
δων λιρών άγγλικών, στόν άνεψιό του, μέ τούς έξης όμως
περιορισμούς:

«... Ο άνεψιός μου Ουώβερτ Κένεδυ θά πάρη στην κατοχή του τήν
κληρονομία, εάν συμμορφωθή στις τελευταίες μου θελήσεις: α') θά πεί-
νά είναι γλεντζές... έξ έπαγγέλματος καί θά παντρευθή άμέσως με-
φτωχή καί έντιμη κοπέλλα. Σε καμιά διασκέδασι δέν θά πηγαίνει χω-
ρίς νά τόν συνοδεύη ή γυναίκα του καί ποτέ τά έξοδα τών γλεντιών
του δέν θά ύπερβούν τίς έκάτο λίρες... τό χρόνο!

β') Πρέπει νά κάνει έξη παιδιά, τά όποια, εάν είναι άγόρια έλα-
κάνενα δέν θ' ακολουθήσουν ούτε τό επάγγέλμά μου, ούτε... τό έπαγ-
γέλμα του πατέρα του, τό επάγγελμα δηλαδή του επάγγελματία γλεν-
τζή.

γ') Τό πρώτο άγόρι που θά γεννηθή θά φέρη τό όνομά μου.
δ') Εάν δέν γεννηθή κανένα άγόρι, τότε ο άνεψιός μου άποκτάται
ς κληρονομία, ή όποια περιέχεται έξ Ισου στά έξη κορίτσια του. Ε-
ίως δέ όφείλει νά εργάζεται γιά νά συντηρήται καί νά... συντηρή-
ήν γυναίκα του!...

ΣΗΜ. «ΜΠΟΥΚΕΤΟΝ»: 'Ασφαλώς ο δυστυχισμένος άνε-
ψιός θά τραβάη τά μαλλιά του.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από τό προη-
γούμενο)

IV

ΤΟ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΟ

«Η μέρα λιγοστεύει, ή νύχτα μεγαλώνει, θυμίσου!» Κ. Μ.

Τό 1861, ο Μπωντελαίρ δημοσίευσε στη «Ρεβύ Φανταί-
ζιστ» μιά σειρά από έννέα σημειώματα, αφιερωμένα σέ με-
ρικούς συγχρόνους ποιητές. Τά περισσότερα από τά ση-
μειώματα αυτά, άπ' τά όποια τό ένα, πολύ κολακευτικό,
ήταν αφιερωμένο στόν Βίκτορα Ουγκώ, άναδημοσιεύθηκαν
αργότερα στην «Ανθολογία τών γαλλικών ποιημάτων» που
έξεδόθη υπό την διεύθυνσι του Ευγενίου Κρεπέ.

Έπίσης ή «Ρεβύ Φανταίζιστ» δημοσίευσε τόν Σεπτέμβριο
ένα θαυμάσιο άρθρο του Μπωντελαίρ γιά τίς τοιχογραφίες
του Ευγενίου Ντελακρουά στην εκκλησία του 'Αγίου Σουλ-
πικίου καί στις 20 'Απριλίου 1862 δημοσιεύθηκε, στο «Βου-
λεβάρτο» ένα άρθρο του ποιητού γιά τούς «Αθλίους» του
Ουγκώ.

Είναι γνωστό, ότι ο Μπωντελαίρ δέν αγαπούσε τόν Ου-
γκώ κι' ότι δέν έθαύμαζε ποτέ τά έργα του ένδόξου συν-
αδελφου του, μά ο Μπωντελαίρ είχε ύποχρεώσεις στόν Ου-
γκώ. Άν καί αισθανόταν τη μεγαλύτερη αντίπαθεία γιά
τόν ίδιο τόν ποιητή, είχε ζητήσει άπ' αυτόν ένα πρόλογο
γιά τη μελέτη του γιά τόν Θεόφιλο Γκατιέ καί γιά νά
τόν εξαναγκάση μάλιστα νά τόν γράψη, του είχε αφιερω-
σει δυό - τρία ποιήματά του. Ο Ουγκώ του έστειλε τότε
μιά σύντομη έπιστολή, μά, μέσα στην έπιστολή αυτή μέ
δυό λέξεις, χαρακτηρίζει όλη την πρωτοτυπία του μωντε-
λαϊκού έργου. Του έγραφε δηλαδή την φράσι που έμεινε
περίφημη:

«δημιουργείτε ένα καινούργιο ρίγος»

Έτσι γράφοντας τά ένθουσιώδη άρθρα του γιά τά ποι-
ήματα του Ουγκώ καί γιά τούς «Αθλίους» ο Μπωντελαίρ
εμφλούσε ένα χρέος εύγνωμοσύνης προς τόν Ουγκώ.

Τήν 'Ανοιξι του 1862, ο Κλαύδιος Μπωντελαίρ, ο άδελ-
φός του ποιητού από την πρώτη σύζυγο του πατέρα του
πέθανε από έγκεφαλική συμφόρησι στο Φονταινεμπλώ, όπου
είχε κάνει όλη την σταδιοδρομία του ως δικαστικού.

Από τό 1860 ήδη σέ ηλικία πενήντα πέντε χρόνων, ο
Κλαύδιος είχε πάθει μιά πρώτη προσβολή συμφόρησεως,
από την όποια δέν είχε συνέλθει ποτέ έντελώς.

Οί δυό άδελφοί, από καιρό είχαν διακόψει τίς σχέσεις
τους.

Ο Κάρλος μάλιστα δέν άνεχόταν νά του μιλάνε γιά τόν
Κλαύδιο, ο όποιος τόν είχε προσβάλει σέ πολλές περιπτώ-
σεις. Τό έγκλημά του — έλεγε — άποκαλείται θλακεία,
τίποτε περισσότερο, μά αυτό είναι πολύ. Προτιμώ τούς
κακούς ανθρώπους που ξέρουν τί κάνουν από τούς έ ν τ ι-
μ ο υ ς θ λ α κ ε ς.

Ωστόσο, όταν πέθανε ο Κλαύδιος, έγραψε στην σύζυγό
του κι' έλαβε άπ' αυτήν εις άπάντησιν τών συλλυπητηρίων
του, μιά έπιστολή που τόν ύποχρέωνε νά πιά νά την δη.
Ο Μπωντελαίρ έκανε τό ταξίδι αυτό μέ τόν έπίτροπό
του, τόν συμβολαιογράφο 'Ανσέλ.

Καί κατά την εποχή έκείνη άκόμα, ο συμβολαιογράφος
ήταν γιά τόν ποιητή «ή φριχτή πληγή της ζωής του». Τόν
άνακαλούσε αυτός ο ήλίθιος, τόν κορόιδευε γιατί «ήταν
πάντα θραδύς στη σκέψι» καί γιάτί «αγαπούσε πάντοτε

τη γυναίκα του καί την κόρη του χωρίς νά κοκκινίζει»!

Έκτός αυτού έλεγε ότι «ο 'Ανσέλ ξέρει τόσο από φιλο-
λογία όσο ένας έλέφαντας νά χορεύη μπολερό». Έπίσης
τόν έλεγε «άνθρωπο άνυπόφορο, τύπο θλακός καί χοντρό-
μυαλό».

Μά πώς νά τόν χώνευε, αφού μιά μέρα ο άστος αυτός
που δέν είχε καμιά κοιμώτητα στο ντύσιμό του, προ-
σπάθησε νά τόν πείση νά παίρνη ρούχα έτοιμα γιά λόγους
οικονομίας;

Άλλοτε πάλι, όταν ο συμβολαιογράφος πήγαινε νά τόν
έπισκεφθή καί δέν τόν εύρισκε στην κατοικία του, έκανε
στός άλλους ένοίκους αδιάκριτες ερωτήσεις, όπως αυτές:
«Δέχεται ο κ. Μπωντελαίρ γυναίκες; Γυρίζει άργά τη νύ-
χτα;» κτλ.

Ήταν λοιπόν φυσικό νά γίνεται έξω φρενών ο ποιητής,
όταν τά μάθαινε αυτά.

Κατά την διάρκεια ενός άπογεύματος, ο Μπωντελαίρ έ-
στειλε στη μητέρα του πέντε άλλεπάλληλες έπιστολές, στις
όποιες άφηνε όλη την αγανάκτησί του νά ξεσπάση.

«Ο 'Ανσέλ — της έγραφε — είν' ένας άθλιος καί θά πάω νά τόν
μπατίσω μπρός στη γυναίκα του καί τά παιδιά του. Θά πάω νά τόν
μπατίσω στις τέσσερες (τώρα ή ώρα είναι δύο). Ορκίζομαι πώς αυτή
ή Ιστορία θά έχη ένα τέλος, τέλος τρομερό μάλιστα».

Μά τό τέλος, όπως πάντα, ήταν ή συμφιλίωσις τών δύο
άνδρων.

Νά τoi λοιπόν τώρα κ' οί δυό, ο έπίτροπος κι' ο κηδε-
μενουόμενος, ο ένας άπέναντι στόν άλλο, κλεισμένοι μέσα
στό τραίνο του Φονταινεμπλώ. Ήταν μιά μέρα φριχτή.

«Θά προτιμούσα τά πάντα — γράφει σχετικώς ο ποιητής — παρά
νά θλώπω τόν 'Ανσέλ καί νά τόν άκούω νά τραυλίζει άργά επί ώρας
όλόκληρες: «Έχετε μιά πολύ καλή μητέρα, δέν είν' έτσι; Άγαπάτε τη
μητέρα σας;» Η: «Πιστεύετε στόν Θεό, γιατί υπάρχει ένας Θεός, δέν
είν' έτσι;» Η άκόμα: «Ο Λουδοβίκος - Φίλιππος ήταν ένας μεγάλος
βασιλεύς... Η Ιστορία θά τόν άποκαταστήσῃ, δέν είν' έτσι;»

Ο Μπωντελαίρ, ύποχρεωμένος καθώς ήταν ν' άπαντήσῃ
σ' όλες αυτές τίς ερωτήσεις, φοβήθηκε ότι θά πάθαινε νευ-
ρική κρίσι.

Η σχέση τους είχε ο ποιητής μέ τόν έκδότη του δέν
ήταν κι' αυτές πάντα εύχарιστες. Μά όταν ο Πουλέ - Μα-
λασσό νευρίαζε, τό πράγμα έπαρνε άσχημο δρόμο. Είχε
— λέει γι' αυτόν ο Μπωντελαίρ — μιά μυστηριώδη ικανό-
τητα που τόν έσπρωχνε νά προσβάλη τούς φίλους του, μέ
περισσότερη τόση μάλιστα, όταν ήσαν παλιοί καί στενοί.

Τά νεύρα όμως του Πουλέ - Μαλασσό, είχαν μιά δι-
καιολογία. Οί δουλειές του δέν πηγαιναν καλά, γιατί ο
λαμπρός αυτός τυπογράφος ήταν κακός έμπορος.
Τού κάκου είχε ανοίξει ένα βιβλιοπωλείο στην όδό Ρι-
σελιέ διατηρώντας συγχρόνως τό τυπογραφείο του στο 'Α-
λανσόν. Παραπονιώνταν πάντοτε ότι ή έκδόσεις του φιλο-
λογικών έργων όχι μόνο δέν τού απέδιδαν πενήτα κέρ-
δος, αλλά ούτε κάλυπταν καί τά έξοδά του.

Έν τω μεταξύ όμως έκανε διάφορες προκαταβολές στο
Μπωντελαίρ από την μελλοντική πώλησι τών έργων του,
γιά τίς όποιες έκείνος υπέγραφε γραμμάτια. Έτσι όταν τό
1861 ο Πουλέ - Μαλασσό χρεωκόπησε δριςτικά, ύποχρεώθη-
κε νά δώση στούς πιστωτάς του καί τά γραμμάτια που τού
είχε ύπογράψει ο ποιητής.

(Ακολουθεί)

Ξερά χείλη του. Μοι σώσατε τη ζωή.

— Τό ξέρω, δεν υπάρχει λόγος να το λέτε. Πάρτε καλύτερα, λίγη σούπα. Θα σας κάνει καλό.

Τόν βοήθησε ν' ανασηκωθεί και να ρουφήξει σιγά - σιγά τη σούπα που είχε ετοιμάσει.

— Έτσι, τώρα αναπαυήστε λίγο και ύστερα θα σας βοηθήσω να κατεβείτε κάτω στην καμπίνα. Άρκετον καθαρό αέρα αναπνεύσατε. Τώρα σας χρειάζεται και λίγη ζέση και σε δυο μέρες θα είστε πάλι σαν και πρώτα.

Ο Ξένος — γιατί εξακολουθούσε ακόμη να είναι ξένος και άγνωστος — ξεπρόβαλε το κεφάλι του από τη σκάλα. Χαμογελώντας έκλεισε η Κάρολ το θιόλιο που κρατούσε και σηκώθηκε από την πολυθρόνα της. Μ' όλο που δεν είχε υποβάλει κανενός είδους αδιάκριτη έρώτηση στον ξένο της όλες αυτές τις ημέρες που θρυσκόταν σ' ανάρρωσι, ένιωθε την περιέργειά της έρεθισμένη σε μεγάλο σημείο. 'Επί τέλους. Σήμερα που μπορούσε πια ν' ανέβη μόνος του επάνω στο κατάστρωμα θα της εξηγήσει ποιός ήταν και πώς θρέθηκε εκεί.

— Πώς πάει το κουράγιο ; τόν ρώτησε χαμογελώντας.

— Ευχαριστώ, καλλίτερα απ' ό,τι έλπιζα, απάντησε εκείνος με μια έλαφριά υπόκλιση. Σήμερα ξυρίστηκα κιόλας και μου φαίνεται πως έγινα άλλος άνθρωπος.

Μιλούσε με μια πολύ έλαφριά ξενική προφορά. Άσφαλώς τα αγγλικά δεν ήταν η μητρική του γλώσσα. Η Κάρολ τόν παρατήρησε προσεκτικά και είδε με τι επιμέλεια είχε χτενισθεί και περιποιηθεί τόν έαυτό του. Ο 'Αδωνίς της δεν ήταν μόνον ώραιος, αλλά ήθελε και να φαίνεται.

— Μις Μπάρρυ, της είπε, όμολογώ πως δεν θρυσκόω λόγια να σας εκφράσω την εύγνωμοσύνη μου.

— Δεν έκανα παρά ό,τι θα έκανε ο καθένας στη θέση μου, αποκρίθηκε απλά η Κάρολ.

Στεκόταν όρθη άντικρύ του, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω από το κόκκινο πουλλόθερ της, με τα μακριά φαρδερά παντάλωνα της και τα ήλιοκαμένα πόδια της γυμνά. Έχοντας φόντο τόν γαλάζιο ούρανό φαινόταν σωστή ζωγραφιά. Ο άγνωστος την κύταζε αχόρταγα.

«Είσαι τόσο όμορφη!» έμοιαζαν να λένε τα μάτια του.

«Και σ'υ, νεαρέ μου, έπίσης, απαντούσαν με κάποια ειρωνεία τα δικά της.

— Πρέπει πάντα να φοράτε κόκκινα, είπε τελικά εκείνος, αυτό το χρώμα σας πηγαίνει θαυμάσια. Κ' είστε από τις λίγες γυναίκες στις όποιες ταίριαζαν τα ανδρικά παντάλωνα.

Η Κάρολ γέλασε.

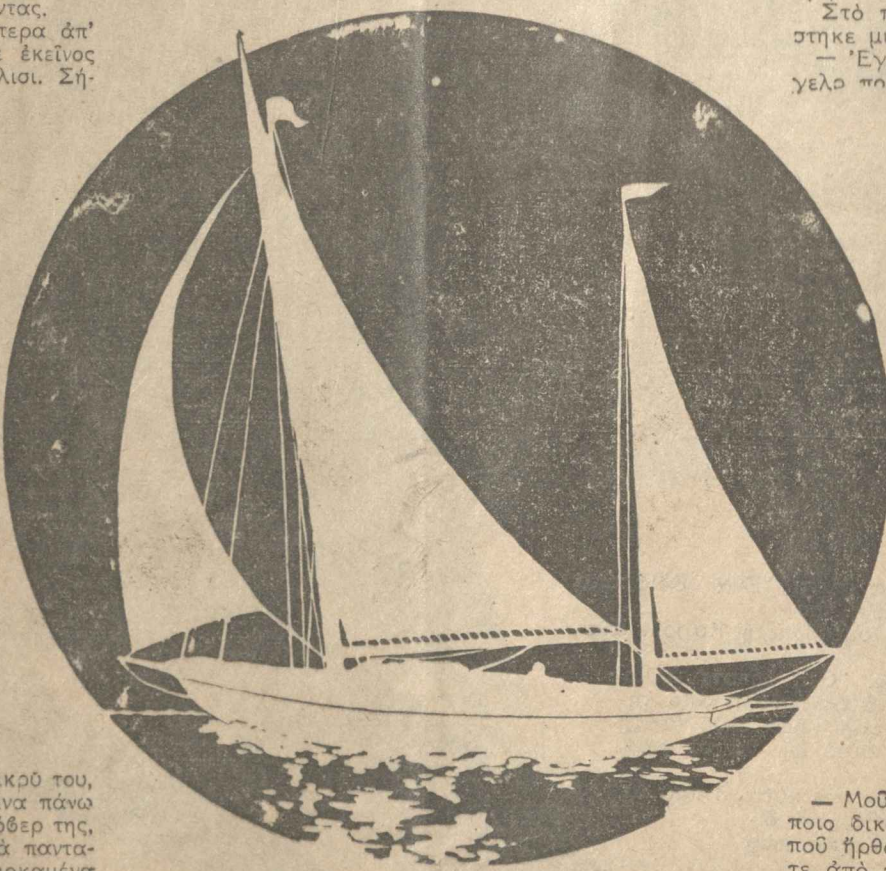
— Τόσους μήνες που ταξιδεύω μόνη μου, έχω ξεσηκωθεί και ανδρικά κομπλιμέντα, έκανε.

— Ταξιδεύετε μόνη σας; Και τόσους μήνες; Πώς αυτό, δεν μου το εξηγείτε;

— Άπλουστα, κάνω με το «Φόμ» τόν γύρο του κόσμου.

— Μ' αυτήν την καρυδότσουφλα;

— Παρακαλώ δεν είναι διόλου καρυδότσουφλα. Είναι ένα καράβι που άντέχει περίφημα στόν άνεμο και στην τρικυμία.

— Δεν άμφισβállω. Μά έσείς, ένα κορίτσι μοναχό του.

— Άφ'ηστε το φύλο μου στη μπάνα. Από τότε που γεννήθηκα, θρυσόκομαι μέσα στη θάλασσα. Τόσο άνδρες έκαναν τόν γύρο του κόσμου μ' ένα κόττερο. Γιατί να μ'ην τόν κάνω κι' εγώ; Αυτό το ταξίδι το σχεδιάσαμε από καιρό μαζί με τόν πατέρα μου. Εκείνος πέθανε αφήνοντάς μου μια μικρή περιουσία. Και άπεφάσισα εκείνο που δεν μ'όρεσσε να κάνουμε οι δυο μας, να το κάνω εγώ μονάχη μου. Άλλως τε το «Φόμ» γι' αυτόν τόν σκοπό το είχαμε αγοράσει.

— Ο νέος έσκυψε το κεφάλι του.

— Έχετε μια λογική άκαταμάχητη, είπε. Και από πού έρχεστε τώρα;

— Από την Άγγλία.

— Από την Άγγλία! Και τα καταφέρατε να φθάσετε ως εδώ;

— Περίφημα.

Και προσφέροντάς του ένα σιγαρέττο πρόσθεσε:

— Και τώρα που ξέρετε όλα τα σχετικά με μένα θα μου π'ητε και το δικό σας όνομα και την άφορμή που σας έφερε εδώ.

Στό πρόσωπό του ζωγραφίστηκε μια περίεργη έκφραση.

— Έγώ; Έκανε μ' ένα χαμόγελο που προσπαθούσε να τόν κάνει ειρωνικό αλλά φαινόταν μάλλον σαν να έκρυβε την άμηχανία του. Μά πώς, δεν τόν καταλάθετε ακόμη;

Είμαι ο βασιλέας του ώκεανού. Τό παλάτι μου θρυσόκεται κάτω στόν βυθό της θάλασσας.

Η Κάρολ προσπάθησε να μ'η δείξη την δυσσρέσκεια της.

—Τά λέτε σοβαρά; Έκανε χαμογελώντας.

— Άλλοίμονο, μίς Μπάρρυ! Τό χειρότερο έλάττωμά μου είναι να μ'ην είμαι ποτέ μου σοβαρός. Έτσι μ' έκανε ο Θεός, τι τ'ά θέλετε.

Τό ύφος του και ο τόνος της φωνής του άρχισαν να την νευριάζουν.

— Μοι φαίνεται πως έχω κάποιο δικαίωμα να μάθω από πού ήρθατε, πώς ξεπροβάλλατε από τη μέση του ώκεανού. Δεν φαινόταν προυνθενά ούτε θάρκα, ούτε πλοίο. Δεν φαντάζομαι να ήρθατε καλυμπώντας.

— Όχι, δεν ήρθα κολυμπώντας.

— Έ, τότε πέσατε από τόν ούρανό.

— Όχι, δεν έπεσα από τόν ούρανό.

— Άρχίζετε να γίνεστε κουραστικός, έκανε η Κάρολ, χάνοντας την ύπομονή της. Δεν ξέρω ούτε τ' όνομά σας καν.

— Με λένε, Πιέρ.

— Και τ'ό άλλο σας όνομα;

— Για σας προτιμώ να μείνω Πιέρ, και τίποτε άλλο. Είμαι ο μούτσος σας και έτσι θ'ά με φωνάζετε.

— Δεν σας προσέλαθα καθόλου γιά μούτσο κι' ούτε έχω σκοπό να τόν κάνω.

Ο Πιέρ π'ηρε μια σοβαρή έκφραση.

— Μίς Μπάρρυ, μ'η με νομίζετε γιά άχάριστο και άνάγαγο. Τό ξέρω πως άν θρυσόκομαι ακόμη σ' αυτόν τόν άραιόν κόσμο τόν χρωστώ άποκλειστικά σε σας.

— Περίεργος τρόπος να δείξη κανείς την εύγνωμοσύνη του με τόν να άρν'ηται ν' απάντηση σε τόσο φυσικές και

άπαράιτες έρωτήσεις.

— Αυτό θ'ά μου τόν έπιτρέψετε να τόν κρίνω εγώ, μίς Μπάρρυ. Καμιά φορά είναι προτιμότερο ν' άρν'ηται κανείς ν' απάντηση σ' ό,τι δήποτε. Θ'ά μου έπιτρέψετε να μείνω γιά σας ο Πιέρ που θυγ'κε από τόν άφρό της θάλασσας, όπως η 'Αφροδίτη περίπου.

Η Κάρολ σήκωσε τούς ώμους.

Η περιέργεια της ήταν μεγαλειότερη από κάθε άλλη φορά, μά η φιλοτιμία της δεν της έπέτρεπε να τόν δείξη.

— Όπως θέλετε, είπε. Έφ' όσον όμως θέλετε να σας φωνάξω, Πιέρ, σαν ένα άπλο μούτσο, πρέπει να μου γίνετε και χρήσιμος. Ξέρετε από μωτέρ;

— Άλλοίμονο όχι. Άλλά ξέρω κάτι άλλο που δεν τόν ξέρετε σείς. Μπορεί να είστε περίφημος καπετάνιος, αλλά δεν έχετε ιδέα από κουζίνα. Τώρα τα πράγματα θ' αλλάξουν. Έσείς θ'ά έχετε τόν ύψηλό άξίωμα να κυβερνάτε τόν πλοίο κι' εγώ θ'ά σας ετοιμάζω τ'ά καλλίτερα φαγητά. Δεν έγκρινε αυτόν τόν συνδυασμό;

Η Κάρολ είχε κοκκινίσει. Πραγματικά άπεθανόταν την κουζίνα και τ'ά μαγειρικά της άριστουργήματα τόν έδειχναν άρκετά καλά.

— Άν σας άρέση να κάνετε τόν μάγειρα, είπε.

Σήκωσε κατόπιν και πάλι τούς ώμους και κατέθηκε κάτω να ξετάσση την πορεία. Στο μυαλό της τριγύριζε διαρκώς η σκέψη γιάτί ο Πιέρ άρνήθηκε να της δώση όποια δήποτε εξήγηση γιά τόν άτομό του.

Είχε να κρύψη τίποτε ή ήθελε μόνον να κάνει τόν μυστηριώδη;

Καθώς τ'ά σκεπτόταν αυτά τ'ά μάτια της έπεσαν επάνω στόν χάρτη.

Πού θρυσκόταν τώρα; Στην περιοχή της Γουιάνας. Της Γαλλικής Γουιάνας.

Έξαφνα ένα φως έλαμψε στο μυαλό της. Στη Γαλλική Γουιάνα θρυσκόταν η νήσος τού Διαθόλου. Αυτό ήταν! Πολλοί άνθρωποι είχαν άντιμετώπισε τόν θάνατο και τόν είχαν κιόλας θρ'η μέσα στα κύματα, γιά να γλυτώσουν από τή φοβερή έκελη φυλακή. Αυτό ήταν τόν κλειδί τού μυστηρίου. Τό γαλλικό όνομα τού ξένου ή ξενική προφορά του, όλα έδειχναν πως ήταν Γάλλος. Και ή μαγειρικές του γνώσεις τόνωναν την πεποίθησή της πως ήταν ένας κατάδικος που είχε δραπετευθεί από τή νήσο τού διαθόλου.

Όστόσο αυτή ή άποκάλυψη άντί να την ίκανοποίηση γέννησε μέσα της ένα νέο πλήθος έρωτήσεων:

Ποιός κατάδικος στέλνουν στην νήσο τού Διαθόλου; Τρ'ος δολοφόνους, συνήθως. Μά και τούς πολιτικούς εγκληματίες. Θ'ά ήταν βέβαια ώραίο να σκεφθ'η πως ο Πιέρ ήταν ένας άνθρωπος που είχε παλαίψει γιά τ'ά ιδανικά του, μά αυτός ο ρόλος δεν τόν ταίριαζε και τόσο πολύ.

Όχι, φαινόταν άνθρωπος τού πάθους.

Κάποια έρωτική έκδίκησης άσφαλώς τόν είχε φέρει σ' αυτόν τόν έρημονήσι.

Φυσικά αυτό δεν θ'ά τόν μάθαινε ποτέ.

Τόν ίδιον δεν μπορούσε να τόν ρωτήσει. Και όταν θ'ά έφταναν σε λιμάνι τί θ'ά έκανε; Δεν ήταν καθήκον της να τόν παραδώση στην άστυνομία;

Η θάλασσα έμοιαζε τόσο πολύ με έναν άπέραντο καθρέφτη, ώστε ή Κάρολ νομίζε πως θ'ά έσπαζε καθώς έκανε τή θουτιά πάνω από τόν κατάστρωμα.

Β'ηκε ύστερα στην επιφάνεια δροσισμένη και εύτυχημένη.

— Είναι θαύμα! φώναξε στόν Πιέρ.

Έκείνος καθισμένος καθάλλικευτά στο παραπέτο την έκύταξε με θαυμασμό. Είχε κόψει τ'ά παντάλωνα του πάνω από τόν γόνατο, είχε θ'γάλει τή φανέλλα του κι' έμοιαζε σαν χάλκινο άγαλμα.

Ταίριαζε τόσο ώραία ή σιλουέττα του μαζί με την κομ-

πή σιλουέττα τού κόττερου!

Κρίμα που θ'ά τόν έστειλε πίσω να κλειστή στη νήσο τού Διαθόλου!

Ήταν τόσο καλός σύντροφος. Μαζύ του περνούσε τις ζεστές ημέρες και τις σκοτεινές νύχτες χωρίς να νοιώση καμιά πληξη ποτέ της. Φαίνεται πως ένας άνθρωπος μπορεί να είναι δολοφόνος και όμως να κάνει λαμπρή συντροφιά και επί πλέον να μαγειρεύη περίφημα.

Η θάλασσα ήταν άπαλή σαν θελούδο και δροσερή σαν φρέσκο φρούτο. Η Κάρολ άπελάμθανε τόν μπάτιο της. Άξαφνα άκουσε από πάνω της άλλωιωμένη την φωνή τού Πιέρ.

— Καρχαρίας!

Πριν ακόμη άρθώση δόλοκληρη την λέξι του, ή Κάρολ κατάλαθε.

Γυρίζοντας τόν κεφάλι της είδε μια γκριζα σκιά να ξεπροβάλλη από τόν βυθό.

Άρχισε τότε να χτυπά σαν τρελλή τ'ά χέρια της και τ'ά πόδια της.

Η σκάλα τού κόττερου θρυσκόταν μόλις δυο - τρία μέτρα π'ό πέρα μά ο τρόμος της είχε παγώσει τόν αίμα της και της φαινόταν πως ποτέ της δεν θ'ά κατάφερνε να φθάση τόν κόττερο.

Δεν τολμούσε να τεντώση τ'ά πόδια της γιά να πάρη φόρα από φόβο μήπως της τ' άρπάξη από πίσω ο καρχαρίας. Πάλευε άπεγνωσμένα με τ'ά κύματα και όμως είχε την έφιαλτική συναίσθηση ότι θρυσκόταν δεμένη σ' εκείνο τόν μέ-

ρος.

Όστόσο τινάχτηκε απότομα και τόν χέρι της έπιασε τή σκάλα.

Την ίδια στιγμή είδε τή γκριζοκόκκινη σκιά πίσω της.

Τό τέρας είχε γυρίσει και έδειχνε την άσπρη κοιλιά του. Συγχρόνως άνοιξε τόν στόμα του έτοιμο να την κόψη στη μέση.

Τ'ήν προφθασή όμως να τ'ά ιδ'η καλά-καλά όλα αυτά ο Πιέρ είχε π'ηδήσει από πάνω από τόν κατάστρωμα στη θάλασσα. Είχε θ'γάλει από τή ζώνη του τόν μακρύ κοφτερό του μαχαίρι και είχε χυμ'ήσει κατ' ευθείαν επάνω στο θηρίο. Της Κάρολ έθαμψωσαν τ'ά μάτια.

Είδε τή θάλασσα κόκκινη γύρω της, είδε μια μαύρη όθρα να χτυπά τ'ά κύματα, είδε άφ'ρους να σηκώνονται και τέλος είδε τόν κεφάλι τού Πιέρ να ξεπροβάλλη και τ'ά χέρια του να γραπώνονται από την σκάλα.

Η Κάρολ ήταν δυνατό κορίτσι.

Μά με ήράκλειο πραγματικά δέναιμ τράσχη τώρα τόν Πιέρ από τή θάλασσα και τόν ανέβασε στο κατάστρωμα.

Η όψη τού νέου ήταν σταχτιά και τ'ά δόντια του χτυπούσαν σαν να είχε ρ'ηος.

— Π'ηρα τέτοια τρεμούλα, είπε, θέλοντας να δικαιολογήθ'η.

— Ω, Πιέρ! απάντησε ή Κάρολ. Κανένας άνθρωπος δεν θ'ά έκανε μια τόσο γειναία πράξη.

— Ω, έκανε, γελώντας ο Πιέρ. Σας βεβαιώνω πως δεν έκανα παρά ό,τι μου επέβαλλε τόν ένστικτον της αυτοσυντηρήσεως. Άν σας έτρωγε ο καρχαρίας ποιός θ'ά κυβερνούσε τόν καράβι μ'ά κι' εγώ δεν έχω ιδέα απ' αυτά τ'ά πράγματα; Έτσι κι' άλλως χαμένος γιά χαμένος...

Μά ή Κάρολ δεν έσιώθε καμιά όρεξι να γελήσει.

— Σας ευχαριστώ, Πιέρ, είπε δίνοντας τόν τόν χέρι.

Ύστερα έτρεξε κάτω γιά να φέρη κάτι να π'ουν. Ήταν έξω φρενών με τόν έαυτό της. Δεν μπορούσε πια να παραδώση στην άστυνομία τόν άνθρωπο που της είχε σώσει τή ζωή.

Την ώρα που τσούγκριζαν τ'ά ποτήρια τους έκανε μια τελευταία άπόπειρα:

— Και τώρα, Πιέρ, είπε φαντάζομαι πως μπορείτε πια να μου τόν φανερώσετε. Πώς έτυχε να βρεθ'ητε επάνω στο

πλοίο, μου.

Σήκωσε τα φρύδια του και την κύτταξε ειρωνικά. "Εθάρλε ύστερα το δάχτυλο στο στόμα και κούνησε το κεφάλι του."

...

Την επομένη η θάλασσα από καθρέφτης έγινε ανύστατη. "Ενας οφοδρότατος άέρας, που σήκωνε κύματα σαν θουνά, έκανε το «Φόμ» να τρέχει σαν τρελλό επάνω στα κύματα. "Όσο καλή ναυτικός κι' αν ήταν η Κάρολ, ήταν μεγάλο ευτύχημα γι' αυτήν που είχε ένα ζευγάρι χέρια ακόμα να την βοηθούν στις διάφορες μανούβρες. "Όσοσο κατάφεραν να διευθύνουν καλά το κόττερο και σε λίγες μέρες έφθισαν ασφαλισμένοι στο λιμάνι της Κίγκσντάουν.

"Η Κάρολ ξαπλωμένη στο κατάστρωμα ξεκουραζόταν. Μια θειζινάκατος μεγάλη όσο το «Φόμ» όλόκληρο έπλεύρισε κοντά τους. Από μέσα βγήκε μια ωραιότατη κυρία. "Ήταν τόσο ωραία, ώστε έμοιαζε με κινηματογραφική αστέρα. Φορούσε ένα πελώριο φάντο καπέλλο και άραχνόφωτα φορέματα που ανέμιζαν στον άερα.

"Εμοιαζε σαν άγγελος που κατέβηκε από τον ούρανο. "Η κυρία βγήκε στο κρηπίδωμα κι' απ' εκεί ανέβηκε στο κόττερο της Κάρολ. Από πιά κοντά όμως η άγγελική όπτασία χάθηκε. Κάτω από τη σκιά του καπέλλου της φαίνονταν η άνεξελεπτες ρυτίδες που χαράζει ο χρόνος. Τα άπαλα χρώματα που άνθιζαν στα μάγουλά της δεν ήταν δικά της, αλλά του κουτιού. "Όχι, κάθε άλλο παρά άγγελος ήταν.

"Η «όπτασία» ήρθε πιο κοντά.

— "Η μίς Μπάρρυ ; είπε.

— Μάλιστα.

— Είμαι η Μαντελίν Μπάννιστερ. Αυτό εκεί είναι το ηκρό μου γιότι, έκανε δείχνοντας έναν πλωτό κολοσό. "Εμαθα πώς ήρθατε μ' αυτό το μικρό, θαρκάκι από το αρχιπέλαγος των Καραϊβών.

— Μάλιστα.

— "Ω, είσθε αξιοθαύμαστη !

"Ερριξε μια τόσο συγκαταβατική ματιά στο «Φόμ», ώστε η Κάρολ ένοιωσε το αίμα να της ανεβαίνει στο κεφάλι.

— Είχα να σάς κάνω μια μικρή παράκληση, συνέχισε. "Ετυχες κι' έμεις να περνάμε από τα ίδια νερά, όταν μάς συνέβη κάτι πολύ παράξενο. "Ενας από τους φιλοξενούμενους μου...

Την ίδια στιγμή από τη σκάλα του άμπαριού ξεπρόβαλε το κεφάλι του Πιέρ. Είχε ένα πολύ παράξενο ύφος και δεν φαίνονταν διόλου ένθουσιασμένος από αυτήν την πρωινή επίσκεψη.

"Η Μαντελίν Μπάννιστερ άνοιξε διάπλατη την άγκαλιά της.

— Πιέρ ! Έκανε με αγαλλίαση.

— Καλημέρα, Μαντελίν, έκανε ψυχρά ο Πιέρ. Με συγχωρείς που σάς άφησα έτσι ξαφνικά.

— Μά γιατί να μάς άφησης ;

— Γιατί! Έπιασα δουλειά εδώ. Μ' άρέσει καλλίτερα να κάνω εδώ τον μούτσο παρά σ' εμένα τον παράσιτο.

"Η Μαντελίν έγινε κατάχλωμη.

"Υστερα στράφηκε έξαλλη προς την Κάρολ.

— Αυτό είναι δικό σας κατόρθωμα, φώναξε. Δεν ξέρω πώς τα καταφέρατε, αλλά το γεγονός είναι πως τον ξελογιάσατε. "Εννοια σας και θα μου το πληρώσετε αυτό.

— Σε παρακαλώ να πάψης άμέσως, την διέκοψε ο Πιέρ. "Η μίς Κάρολ δεν έχει ανακατευθί καθόλου σ' αυτήν την υπόθεση. Πρέπει να σου πω τα πράγματα ωμά για να σου δώσω να καταλάβης την αλήθεια. Πήρες τρεις άνδρες και τους έβιδες και τους τρεις. Τώρα πειά δεν είσαι τόσο νέα όσο ήσουν. "Ο τέταρτος σύζυγός σου έπρεπε να είναι νέος και άραιος, αλλά φτωχός για να τον έχης σκλάβο σου. "Ενα είδος ζιγκολό, δηλαδή. "Εγώ ανταποκρινόμουν σ' όλες αυτές τις απαιτήσεις σου. "Αλλ' όσο φτωχός κι' αν είμαι δεν πουλιέμαι. Αυτό πρέπει να σου δώσω να το καταλάβης. Πήγαινε τώρα και μη συγχίζεσαι, γιατί χαλάς την καλλονή σου.

Τρέμοντας από την ταραχή της η Μαντελίν Μπάννιστερ βγήκε στην προκυμιά.

"Η Κάρολ λυπήθηκε να την κυττάξει.

— Λυπούμαι, Κάρολ, που με είδες να φέρωμαι έτσι, έκα-

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ

ΤΟΥ ANDRE SALMON

(Ξαναδημοσιεύουμε σήμερα τη «Μπαλλάντα» του Άντρέ Σαλμόν, η οποία είχε δημοσιευθί στο προηγούμενο φύλλο με παράλειψη δυστυχώς του τελευταίου στίχου, πράγμα που κατέστρεφε έντελώς την έννοια του ποιήματος).

Μόλις ξημέρωσε, άνοιξαν η άρχόντισσα τα μάτια
Τα μάτια άνοίγει η άρχόντισσα... Μια δούλα ήταν κοντά (της...)

Και τη ρωτάει η άρχόντισσα:

— "Εσύ 'σαι, Λεονώρα;
Στά χρυσά δέσε μου μαλλιά μια θαλασσιά κορδέλλα...
Μά η Λεονώρα ήταν χλωμή και τραύλιζε με φόθο:
— Κυρία, ο αφέντης μας...

— "Ασ' τον αφέντη τώρα.

Τι νύχτα πέρασα φριχτή, φτωχή μου Λεονώρα !

"Ονειρα είδα άσκημα, Θεέ μου, κι' εφιάλτες !

— Κυρία, ο αφέντης μας... λέει πάλι η Λεονώρα.

— Σώπα ! Για τον αφέντη σου μετά θα μου μιλήσης !

— Κυρία, ο έκλαμπρότατος δούκας και σύζυγός σας...

— Σιωπή, Λεονώρα ! Βάλε μου τα δόχρυσα γοβάκια

Πού είχα φορέσει στον χορό, προχτές, των άνακτόρων.

"Αχ, έκοιμήθηκα άσχημα, φτωχή μου Λεονώρα !

— Κυρία, ο έκλαμπρότατος...

— "Ενα φριχτό κουνούπι

Να σημαδέψη τόλμησε τ' όλόλευκο μου στήθος.

— Κυρία...

— Τό θαρχιόλι μου τ' οπάλλινο, Λεονώρα,

Να το φορέσω φέρε το... "Αχ, έχω άδυνατίσει !

— Κυρία !...

— Πές μου, είμ' όμορφη; Δόσε μου τα διαμάντια

Που ο κύριός σου μούφερεν από την έξορία...

Μαζύ με το θαρχιόλι μου κι' τα χρυσά γοβάκια.

Λοιπόν, για τον αφέντη σου τί θάλλεγες ;

— Κυρία...

— "Αληθινά, άδυνατίσα πολύ απ' τον χειμώνα...

Γιά τον αφέντη σου μπορείς να μου μιλήσης τώρα...

— Κυρία, ο έκλαμπρότατος κρεμάστηκε τη νύχτα.

Μετάφρ. Μ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

νε ο Πιέρ, όταν έμειναν μόνοι τους. "Αλλά έπρεπε να γίνει.

— Πιέρ, αγάπη μου, έκανε η Κάρολ πέφτοντας στην άγκαλιά του. "Εξήγησέ μου τέλος πάντων τί συμβαίνει γιατί θα χάσω το μυαλό μου.

— Δεν έχω τίποτε να σου εξηγήσω. Καθώς άκουσες, η κυρία Μπάννιστερ με φιλοξενούσε στο γιότι της που περνούσε από τις ίδιες θάλασσες με σένα. "Ενα θράδυ πήκα μέσα στο μονόξυλο που θρισκόταν στο κατάστρωμα και θέλησα να κάνω ένα μικρό περίπατο. "Ήταν τόσο ωραία και τόσο ήρεμη η θάλασσα, ώστε με πήρε ο ύπνος και άποκοιμήθηκα. Τό ρεύμα παρέσυρε το θαρκάκι μου και θρέθηκα όλομόναχος στη μέση του όκεανού. "Επί ώρες με παρέσυραν τα κύματα, ώπου αντίκρυσα από μακριά το πλοίο σου και κατάφερα να το πλησιάσω.

— Και το θαρκάκι τί έγινε;

— Την ώρα που πάτησα δυνατά για να 'άρπαχτώ από το παραπέτο και ν' ανεβώ επάνω στο κόττερο, θούλιαξε και δεν ξαναφάνηκε πειά.

— Και γιατί μ' άφησες να υποθέσω πως ήσουν ένας δραπέτης από την νήσο του Διαβόλου ;

— Γιατί σε σάς τις γυναίκες άρέσει το μυστήριο και το άγνωστο και ήθελα από την πρώτη στιγμή να κινήσω το ενδιαφέρον σου. Προτιμούσα να με φαντάζεσαι για ένα πιθανόν κακούργιο παρά για έναν άχρηστο κοσμικό νέο.

— "Ω, Πιέρ, έκανε η Κάρολ, πώς μπόρεσες να παίξεις έτσι μαζί μου.

Μά εκείνος της έκλεισε το στόμα μ' ένα φιλή.

ΝΤΑΊΛ ΚΟΛΛΙΝΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

"Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ,"

[Ένα εϋθυμο άρθρο του περιφήμου Γάλλου κωμικού ΦΕΡΝΑΝΤΕΛ για τις έρωτικές κατακτήσεις του]

Ο ΛΟΙ με ρωτούν τώρα τελευταία γιατί δεν άποφασίζω να πάω στο Χόλλυγουντ. "Ε, λοιπόν, όλοι αυτοί οι φίλοι μου ξεχνούν, ότι υπάρχει ένα είδος ήθοπαίων που δεν... μεταφυτεύονται ! Κι' αυτοί οι ήθοπαίοι είναι οι κωμικοί ! Βέβαια, μπορείτε θαυμάσια να μου φέρετε το παράδειγμα του Σαρλώ. Μά ο καλλιτέχνης αυτός είναι μια έξαιρετική μεγαλοφυΐα ένας μεγάλος ήθοπαίος από εκείνους που παρουσιάζονται κάθε διακόσια ή τριακόσια χρόνια.

Οι άλλοι κωμικοί, λοιπόν, έχω την γνώμη πως είναι «τοπικοί», πως άρέσουν μόνο στον τόπο τους. "Εμείς οι Γάλλοι κωμικοί σεν άρέσουμε διόλου στις άλλες χώρες της Εϋρώπης και πολύ περισσότερο στην "Αμερική. Ποιος μπορεί να ξεχάση την τραγωδία του Μάξ Λίντερ. "Ο μεγάλος αυτός κωμικός είχε καταφέρει να κατακτήση όλόκληρη την Εϋρώπη με το λεπτό παρισινό χιούμορ του και τις χαριτωμένες κωμωδίες του. "Όταν όμως πήρε κι' αυτός την άποφαση να πάη στο Χόλλυγουντ και πραγματοποιήσε διάχως κανένα διαταγμό αυτό το σχέδιο του, θρέθηκε ξαφνικά μπροστά σε μια παγωμένη θάλασσα.

"Ο Μάξ Λίντερ δεν μπορούσε να κάνει τους "Αμερικανούς να γελάσουν. Κι' αυτή η άποτυχία του τον έκανε νευρικό, άνησυχο. Τέλος, δεν μπόρεσε ν' άνθέξη σ' αυτήν την τραγική πανωλεθρία και θλέποντας το άστρο του να δϋη τρελλάθηκε !

Μά δεν πρόκειται σήμερα να σάς μιλήσω για τη ζωή του Μάξ Λίντερ και την τραγική αυτοκτονία του, αλλά για τον έαυτό μου. Λοιπόν, όπως σάς είπα δεν θ' άποφασίσω να πάω ποτέ στο Χόλλυγουντ. Μου άρκει ότι έχω επιτυχίες στη Γαλλία. Και τί επιτυχίες ; Κάθε είδους ! "Ακούς και έρωτικές !...

Αυτή η τελευταία τώρα άποκάλυψις θα σάς ξάφνιασε. Κι' όμως δεν θέλω να πιστέψετε ότι πέφτω σ' αυταπάτη. "Όχι, φίλοι μου. Τό ξέρω καλλίτερα από σάς ότι είμαι τέρας άσκήμιας. Δεν θα με πείραζε διόλου αν μ' έλεγαν: «Φερναντέλ ο Τερατώδης» κατά το «Φίλιππος ο "Ωιραίος»... Μά τότε πως έχω έρωτικές επιτυχίες ; Ξέρω κι' εγώ ;...

"Η γυναίκες είναι πάντα άξεδιάλυτα αινίγματα. Για να μη νομίσете δε ότι άστειεύομαι, θα σάς άναφέρω ότι ένας από τους πιο τερατώδης κλόουν της Εϋρώπης, ο περίφημος Σοκολά, άρεσε τόσο πολύ στις γυναίκες, ώστε άναγκάστηκε να παντρευθί για να ήσυχάση πειά από τις τρελές θαυμάστριές του !

"Αλλ' άς σάς μιλήσω για τον έαυτό μου. "Ενα από τα πρώτα μου φίλμ που είναι και από τις πιο λαμπρές επιτυχίες μου, ο «Παρθένης» μ' έκανε δημοφιλέστατο κι' έξαιρετικά συμπαθή στα κορίτσια των έπαρχιών. Μια ήμερα, που είχα πάει στη Λά Ροσέλ για να παίξω μερικά θράδα στο θέατρό της, γιατί καθώς ξέρετε είμαι και ήθοποιος της πρόζας, δέχθηκα στο ξενοδοχείο μου μια έπιτροπή «θαυμαστριών» μου που έπιθυμούσε να με δη και να μου μιλήση. "Η έπιτροπή αυτή άπετελείτο από τρία κορίτσια παραπολύ νόστιμα που τα άποκάλεσα άμέσως: «"Η Τρέις Χάρτες». "Ε, λοιπόν, η θαυμάστριά μου αυτές άφοδ μου είπαν κατ' έπανάληψιν πόσο μ' άγαπούσαν που τις διασκέδαζα με τους κωμικούς ρόλους μου, έπειτα μου έζήτησαν την άδεια να με φιλήσουν ! Θεέ μου ! Δεν θα μπόρεσω ποτέ να ξεχάσω αυτά τα τρία φιλή ! Τόσο μ' ένθουσιασαν, ώστε όλη εκείνη την ήμερα ξεχάσθηκα τόσο πολύ, που περιφρονούσα κι' αυτούς ακόμη τους «γόντες».

"Αλλη μια φορά, στην Τουλών, μετά την παράστασι μου στο θέατρο της "Οπερας, δέχθηκα στο καμαρίνι μου μια όμορφη νέα με μεγάλα όνειρώδη μάτια και μ' ένα σώμα που θα τό ζήλευε κι' αυτή ακόμα η "Αφροδίτη.

"Η νέα αυτή μου προσέφερε τρία δροσερά τριαντάφυλλα με τα όποια είχε στολίσει το «κορσάζ» της και μου μίλησε μ' ένθουσιασμό για την τέχνη μου. Κατόπιν, άποτομα άρχισε να μου μιλή για τον έαυτό της και για τη... μεναξία της.

— Θέλω να παντρευθώ ! μου είπε. Δεν μπορώ πειά να περιμένω. "Εχω διαλέξει μάλιστα και τον άνδρα που θέλω να πάω. Είσατε έσείς !...

— "Εγώ ; έκανα κατάπληκτος.

"Η νέα πέρασε τα λευκά χέρια της γύρω στον λαιμό μου και άρχισε να με φιλή με μια έπικίνδυνη περιπάθεια. Με κόπο λοιπόν κατάφερα να γλυτώσω από τα τρυφερά άγκαλιάματά της και τότε δεν δίστασα διόλου να της πω για να την κάνω να συνέλθη μ' αυτήν την ψυχρολουσία:

— Ξέρετε ; Είμαι παντρεμένος κι' έχω δυο χαριτωμένα παιδάκια !...

— Τί σημαίνει ! φώναξε η παράξενη εκείνη νέα. "Απλούστατα, θα χωρίσετε και θα παντρευθώμε !...

Κι' έτοιμάσθηκε για μια δεύτερη σειρά περιπτώσεων. Μά, εύτυχώς, εκείνη τη στιγμή μπήκαν στο καμαρίνι μου δυο πρόσωπα. "Ενας ήλικιωμένος κύριος και μια κυρία με άστρα μαλλιά.

— Ζινέτ, έδώ είσαι λοιπόν ; φώναξαν στην περιπαθή θαυμάστριά μου. "Αναστατάσαμε όλο το θέατρο για να σε θρούμε !...

Κ' η ήλικιωμένη κυρία την πήρε από το χέρι και βγήκε γρήγορα από το καμαρίνι μου. "Ο κύριος τότε γύρισε και μου είπε:

— Μας συγχωρείτε που σάς ένωχλήσαμε... Ξέρετε, η καύμενη η Ζινέτ δεν είναι διόλου καλά.

"Εχει μια μικρή, ναι, μια παραπολύ μικρή άνισορροπία... Μά σι γιατροί μας έχουν ύποσχεθί πως θα την θεραπεύσουν.

Κι' ο άγαθος εκείνος κύριος, δισταρό από αυτές τις άπαραίτητες έξηγήσεις, με χαρέθησε κι' έφυγε.

Βεβαίωθτε, τώρα πως δεν δοκίμασα καμιά άπολύτως άπογοήτευση. "Από την πρώτη κιόλας στιγμή είχα καταλάβει πως είχα να κάνω με μια μισότρελλη ! Κι' όμως αν την

βλέπατε ! Τί όμορφο κορίτσι που ήταν ! Καί τί όνειρώδη μάτια που είχε ! "Ήταν σωστή καλλονή ! Σωστός άγγελος !

"Επίσης περίεργη ήταν και η έρωτική περιπέτειά που είχα έδώ και λίγον καιρό με μια νόστιμη νέα στην πλατεία Βαντόμ.

"Εκείνο το θράδυ περνούσα άφηρημένος μπροστά από την είσοδο ενός μεγάλου οίκου μέδας, όταν ξάφνα άκουσα μια γυναικεία φωνή να με καλή με τ' όνομά μου. Γύρισα τό κεφάλι μου σαστισμένος και είδα μια ύψηλόσωμη και κομψή νέα να τρέχει προς το μέρος μου.

— Κύριε Φερναντέλ, μου είπε, θέλετε να κάνουμε μαζί έναν περίπατο στις όχθες του Σηκουάνα ;

— Εύχαρίστως... της άπάντησα μ' ευγένεια. "Αλλώς τε, από εκεί είναι ο δρόμος μου. Πηγαίνω στο νησί του "Αγίου Λουδοβίκου.

— "Εμένα με λένε Μαριλέν... μου είπε πάλι η νέα. Είμαι μανινκέν στο Γ... Σας έχω θαυμάσει πολλές φορές στον κινηματογράφο κι' έχω στολισμένο τό δωμάτιό μου (Συνέχεια στη σελίδα 56)

Μία γελοιογραφία του Φερναντέλ, κωμώμην μ' ένα σκαλισμένο λεμόνι !...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

[[Συνέχεια από το προηγούμενο]]

Όπως τὸ εἶχαν προβλέψει, οἱ πελάτες, στὸ ἐστιατορίο τῆς κυρᾶς Ὠμπέν, ἦσαν ἐλάχιστοι τὸ πρωτοχρονιάτικο ἐκεῖνο ὁράδι.

Ὅταν ἡ Βερονίκη παρουσιάστηκε, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Μαγκλουάρ καὶ τὴ μικρὴ Μάρθα, ἡ κυρὰ Ὠμπέν ἔτρεξε νὰ τὴν προϋπαντήσῃ καὶ τὴ φίλησῃ.

Ἡ σερβιτόρες καὶ μερικοὶ πελάτες ποὺ ἀνῆκαν στὸ προσωπικὸ τοῦ ἐργοστασίου Μπερνιέρ πῆγαν καὶ τῆς ἔσφιξαν τὸ χέρι.

Ὁ Κλαύδιος Γκριθὸς ποὺ, ὅλη τὴν ἡμέρα, δὲν τὸ εἶχε κουνήσει ἀπὸ τὸ ρεστωρὰν πλησίασε τελευταίως.

— Θὰ φάμε μαζί, κυρία Σολλιέ, τῆς εἶπε. Αὐτὸ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ, γιατί εἰμαι κι' ἐγὼ σὰν τὸν ἀφέντῃ καὶ σὰς ἐκτιμῶ ἐξαιρετικά. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς φιλήσω καὶ νὰ σὰς εὐχηθῶ εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο.

Ἡ Βερονίκη ἔσπευσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀθλίου καὶ τοῦ ἀπλωσε τὸ μάγουλό της.

Ἡ Μάρθα δὲν ξεχάστηκε καθόλου.

Ἀπ' ὅλα τὰ χέρια δεχόταν διάφορα μικρὰ δῶρα, πορτοκάλια καὶ μπουμπόνα.

Σὲ λίγο κάθησαν στὸ τραπέζι.

Ἡ Βερονίκη, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν τιμοῦσαν καὶ ποὺ — ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κλαύδιο Γκριθὸ — τὴν ἀγαποῦσαν, αἰσθανόταν τὴν θλίψι της νὰ γαληνεύῃ κάπως.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν λιγώτερο μελαγχολικὸ καὶ ποὺ καὶ ποῦ, ὅταν ὁ Μαγκλουάρ, ὁ ὁποῖος καθόταν δεξιά της, ἔλεγε κανένα ἀστεῖο, ἕνα χαμόγελο ἀνθίζε στὰ χεῖλῃ της.

Ὁ Γκριθὸς, ἀν καὶ — καθὼς ἔλεγε — ὑπέφερε ἀπὸ ἑλκὸς πονοκέφαλο, δειχνόταν πολὺ ἀνοιχτόκαρδος καὶ διαχυτικός.

Ἡ κυρὰ Ὠμπέν εἶχε προετοιμάσει τὰ ἐκλεκτότερα φαγητά καὶ ὅλοι ἔφαγαν μὲ ὄρεξι. Ἦπιαν ἐπίσης ἀρκετὰ καὶ ἔτσι, στὰ ἐπιδόρπια, ὅλα τὰ κεφάλια, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς Βερονίκης ποὺ δὲν εἶχε πῆ παρὰ νερό, εἶχαν ἀνάψει κάπως.

— Παιδιά μου, εἶπε τότε ὁ Μαγκλουάρ, σὰς προτείνω νὰ πιούμε μιά μπουμπόνα σαμπάνια. Τὴν κερνάω ἐγώ!

— Κι' ἐγὼ κερνάω ἄλλη μιά! φώναξε ὁ Κλαύδιος Γκριθὸς. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς τὴν προσφέρω... Δὲν εἶναι κάθε μέρα πρωτοχρονιά!...

XXXIV

Ἡ Μαρία κατέθηκε στὸ ὑπόγειο κι' ἔφερε δυὸ μπουτίλιες σαμπάνιας.

— Αἱ φώναξε ὁ Μαγκλουάρ. Ἄν εἶχα ἐδῶ τὸ ὄργανό μου, θὰ συμπλήρωνα τὴ γιοτὴ μὲ μιά μικρὴ συναυλία.

— Δὲν ἔχεις τὸ ὄργανό σου, ἀλλὰ μπορεῖς νὰ μὰς τραγουδήσῃς κάτι, τοῦ ἀπάντησε ἡ κυρὰ Ὠμπέν. Ἔτσι γι-

νεται καὶ στὰ αριστοκρατικὰ γεύματα... Στὰ ἐπιδόρπια τραγουδᾶνε!...

— Ναί! Ναί!... Μαγκλουάρ, τραγουδήσε μὰς κάτι! Ἐχεις τόσο ὀρατὴ φωνή! φώναξαν ὅλες ἡ ὑπηρετίες.

Ἐπίσης κ' οἱ πελάτες ποὺ ἔτρωγαν στὰ γειτονικά τραπέζια καὶ ποὺ τοὺς εἶχε κάνει νὰ εὐθυμίσουν τὸ κέφι τοῦ ὀργανοπαίχτη, ζήτησαν κι' αὐτοὶ ἕνα τραγοῦδι.

Ὁ Μαγκλουάρ σηκώθηκε.

— Ποιὸ τραγοῦδι θέλετε; ρώτησε.

— Τὰ «Ρόδα καὶ τὰ Κεράσια», ἀπάντησε ἡ Μαρία. Μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτό, τὸ τραγοῦδι! Ἐχει σκοπὸ θάλς.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἐσύ, εἶπε ὁ Μαγκλουάρ, ἄς ποῦμε τὰ «Ρόδα καὶ τὰ Κεράσια»!...

Καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Ὁ μονάχειρ εἶχε φωνὴ πολὺ εὐχάριστη, δυνατὴ, εὐλόγηστη ποὺ προσαρμοζόταν εὐκολὰ μὲ τὸ θέμα ποὺ τραγουδοῦσε, καὶ γινόταν πότε εὐθυμὴ καὶ πότε θλιμμένη, πότε πεταχτὴ καὶ πότε ἀργή.

Ὅταν τελείωσε, ὅλοι τὸν ἐπευφήμησαν μὲ τὸν μεγαλεῖτερο ἐνθουσιασμό.

Ἐπειτα ζήτησαν νὰ τοὺς τραγουδήσῃ κι' ἕνα ἄλλο τραγοῦδι. Ὁ ἀγαθὸς ὀργανοπαίχτης δὲν χρειάστηκε καὶ πολλὰ παρακάλια γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ.

Καθὼς τελείωνε τὸ δεύτερο αὐτὸ τραγοῦδι, ἡ πόρτα τοῦ δρόμου ἀνοίξε κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου Μπερνιέρ, ὁ Ἀναπαράδιος, τὸν ὁποῖο παρουσιάσαμε σὲ προηγούμενο κεφάλαιο στοὺς ἀναγνώστες μας, μπῆκε μέσα, τυφλὰ σχεδὸν στὸ μεθύσι καὶ τρεκλίζοντας τράβηξε πρὸς τὸ τραπέζι, ὅπου καθόντουσαν ἡ κυρὰ Ὠμπέν κ' οἱ καλεσμένοι της.

— Ἐσὺ, μπεκρούλιακα, τοῦ φώναξε ἡ ξενοδόχος θὰ μὰς κάνῃς τὴ χάρι νὰ μὰς ἀδειάσης τὴ γωνιά καὶ νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς τὸ γρηγορότερο.

— Νὰ κοιμηθῶ; Καὶ γιατί, μαμά Ὠμπέν;

— Γιατὶ δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ σταθῇς στὰ πόδια σου... Δὲν πρέπει νὰ κατηγορεῖς ἐμένα γι' αὐτό, ἀλλὰ τὸ κρασί μου... Δὲν τὸ ἤπια στὸ μαγαζί σου... Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀξίζε περισσότερο ἀπὸ τὸ δικό σου...

— Πρόστυχε! Κακοαναθρεμμένε! φώναξε ἡ κ. Ὠμπέν, πειραγμένη στὸν ἐγωισμό της. Πρὶν πᾶς νὰ μεθύσης ἄλλοῦ μὲ κρασί καλλίτερο ἀπὸ τὸ δικό μου, θὰ ἔκανες καλὰ νὰ φθῇς πρώτα ἐδῶ καὶ νὰ πληρώσεις αὐτὰ ποὺ χρωστᾷς...

Στοιχηματίζω, ὅτι ἀπὸ τὴ χθεσινὴ πληρωμὴ σου, δὲν σοῦ μένει πειὰ πεντάρια...

— Στοιχηματίζω ἑκατὸ φράγκα, ὅτι μοῦ μένουν περισσότερα ἀπ' ὅσα εἶπες! τραύλισε ὁ μεθυσμένος, ψάχνοντας τὶς τσέπες του. Ναί! Μοῦ μένει ἕνα φράγκα!... Ἐχασες τὸ στοιχημα, κυρὰ Ὠμπέν! Κέρασέ με τώρα ἕνα ἑκατοστάρι!

— Ὁχι! Ἀρκετὰ ἦπιες! Πήγαινε νὰ τρυπώσης στὸ κρεβάτι σου... Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς!

Ὁ Ἀναπαράδιος, μανιασμένος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρνησὶ ἀναποδογύρισε ἕνα τραπέζι, θλαστήμωντας.

Ὁ Κλαύδιος Γκριθὸς ποὺ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή εἶχε πα-

ρακολουθῇσι σιωπηλὸς αὐτὴν τὴν σκηνή, σηκώθηκε ἔξω-φρα καὶ πλησιάζοντας τὸν μεθυσμένο, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν γακὰ.

— Θὰ καθῇς φρόνιμα, κτῆνος; τοῦ φώναξε. Ἄν δὲν ἡσυχᾷς, σὲ προειδοποιῶ, ὅτι τὸ ἐργαστήριό στοῦ ὁποῖο δουλεύεις καὶ τοῦ ὁποῖου εἰμαι ἀρχιεργάτης, θὰ εἶναι κλειστό γιὰ σένα αὔριο...

Ὁ Ἀναπαράδιος ἄκουσε σὰν ἀποδρακωμένος αὐτὴν τὴν ἀπειλὴ, ἡ ὁποία, μαζί μὲ μιά ἄγρια ματιὰ τοῦ προϊσταμένου του, ἔφθασε γιὰ νὰ τὸν κάνει νὰ φρονιμέψῃ.

— Ἀρχιεργάτη μου, τραύλισε ἡσυχὰς τώρα, σὰν ἀρνάκι, κέρασε με ἕνα ποτήρι... ἕνα ποτηράκι μόνο... καὶ θὰ φύγω ἀμέσως...

— Δὲν θα σε κέρασω τίποτε, ἀπάντησε ὁ Γκριθὸς. Ἀρκετὰ ἦπιες ὡς τώρα...

Καὶ κυττάζοντα, τὸ μεγάλῃ ρολοὶ τοῦ τοίχου, πρόζεσε:

— Ἡ ὥρα εἶναι ἐννέα! Πρέπει νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς... Αὔριο θάχομε πολλὴ καὶ θιαστικὴ δουλειὰ καὶ στὸ ἐργοστάσιο τοῦ κ. Μπερνιέρ δὲν ἐπιτρέπονται χασομέρια...

Ἐμπρός, δρόμο!... Θὰ σὲ συνοδεύσω, γιατί μόνος σου δὲν θὰ τὰ καταφέρῃς νὰ φτάσῃς ποτέ στὴν κάμαρή σου... Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῶ κι' ἐγὼ γιὰ νὰ θρῖσκωμαι πρώτος αὔριο στὸ δωμάτιό μου...

Ὁ Γκριθὸς, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἀνοίξε τὴν μέσα πόρτα τοῦ ἐστιατορίου, αὐτὴν ποὺ ὡδηγοῦσε στὰ δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου.

Μὲ κάνει ὅτι θέλει τὸ ἀρχιεργατάκι μου... τραύλισε μὲ δυσκολία ὁ Ἀναπαράδιος κουνώντας τὸ κεφάλι του καὶ τραβώντας με τρεκλίσματα πρὸς τὴν πόρτα ποὺ ὁ Γκριθὸς εἶχε ἀνοίξει μπροστά του.

Ὁ ἀρχιεργάτης τότε, ἀπεθυνόμενος πρὸς τὴν κυρὰ Ὠμπέν καὶ τοὺς καλεσμένους της, εἶπε:

— Συγχωρήστε με, καλοὶ μου φίλοι, ποὺ σὰς ἀφήνω τόσο γρήγορα, μὰ δὲν αἰσθάνομαι καὶ τόσο καλὰ τὸν ἐαυτό μου... Εἶμαι ἀσυνήθιστος στὴ σαμπάνια κ' ἡ λίγη ποὺ ἤπια μοῦ μεγάλωσε τὸν πονοκέφαλο. Μὲ λίγες ὥρες ὅπου θὰ μοῦ περάσῃ καὶ θάμαι εὐδιάθετος αὔριο τὸ πρωὶ γιὰ νὰ κανονίσω τὴ δουλειὰ στοὺς ἐργάτες ποὺ εἶναι στὸ τιμῆμα μου... Φαντασθῇτε τί θὰ τραβοῦσα ἀν ὅλοι τοὺς ἐμοῖσαν μ' αὐτὸν ἐδῶ...

Κι' ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὸν Ἀναπαράδιον.

— Ἐχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε ἡ κυρὰ Ὠμπέν, ἡ ὁποία

μιλοῦσε στὸν ἐνικό σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πήγαινε νὰ ἡσυχᾷς, παιδί μου.

Ὁ Κλαύδιος Γκριθὸς ἔσφιξε τὰ χέρια ὅλων, φίλησε τὴ μικρὴ Μάρθα καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀναπαράδιον, ὁ ὁποῖος εἶχε σφαιραστῇ σ' ἕνα σκαλοπάτι τῆς σκάλας ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἀπάνω πάτωμα.

— Ἀδιόρθωτος αὐτὸς ὁ Ἀναπαράδιος! εἶπε ἡ κυρὰ Ὠμπέν. Κι' ὅμως εἶναι κατὰ θάθος καλὸ καὶ τίμιο παλληκάρι. Μόνο ποὺ τὸ πάθος του γιὰ τὸ κρασί τοῦ τὸν ἀποκτηνώνει...

— Ἀς μὴν τὸν σκεφτώμαστε πειὰ, μαμά Ὠμπέν! ἀπάντησε ὁ Μαγκλουάρ, παίρνοντας μιά μπουκάλια μὲ σαρτζέ, Κι' ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε φρόνιμοι, ἄς πιούμε ἀκόμα ἕνα ποτηράκι, πρὶν πᾶμε νὰ κοιμηθοῦμε...

— Ὁχι!... Ὁχι!... Ἀρκετὰ!... εἶπε ζωηρὰ ἡ Βερονίκη. Μὴν ξεχνᾶτε πὺς εἰμαι θυρωρὸς καὶ φύλακας τοῦ ἐργοστασίου τοῦ κ. Μπερνιέρ κι' ὅτι πρέπει νὰ βρίσκωμαι στὴ θέσι μου. Ἄν συμβῇ τίποτε δυσάρεστο, θὰ ἔχω ἐγὼ τὴν ἠθικὴ εὐθύνη.

— Ἐχετε δίκιο, μαμά Βερονίκη, εἶπε ὁ ὀργανοπαίχτης. Θὰ σὰς συνοδεύσω ὡς τὸ ἐργοστάσιο...

— Εἶναι περιττό, καλέ μου Μαγκλουάρ!... Ἐσὺ μέινε ἀκόμη μαζί μὲ τὴν κυρὰ Ὠμπέν καὶ τοὺς ἄλλους καλοὺς μας φίλους. Τὸ ἐργοστάσιο δὲν ἀπέχει οὔτε πενήντα θήματα ἀπὸ δῶ. Θὰ κάνουμε τὸν δρόμο μόνες μας...

Κ' ἡ Βερονίκη μὲ τὴ Μάρθα καληνύχτισαν τὴν συντροφία, ἔσφιξαν ἐγκάρδια τὰ χέρια ὅλων κι' ἔφυγαν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, ἡ γιαιγιά κ' ἡ ἐγγονὴ της ἔφθασαν στὴν κατοικία τους.

Ἐκεῖ ἡ Βερονίκη ἔβαλε νὰ πλαγιάσῃ τὴν Μάρθα, ἡ ὁποία, κουρασμένη ἀπ' τὴ θραδύ, κοιμῶταν ὀρθια.

Ἐπειτα ὁ γῆκε ἔξω κι' ἔκλεισε ὅλες τὶς πόρτες καὶ σὲ λίγο ξαναγυρίζοντας στὸ θυρωρεῖο, πλάγιασε κι' αὐτὴ.

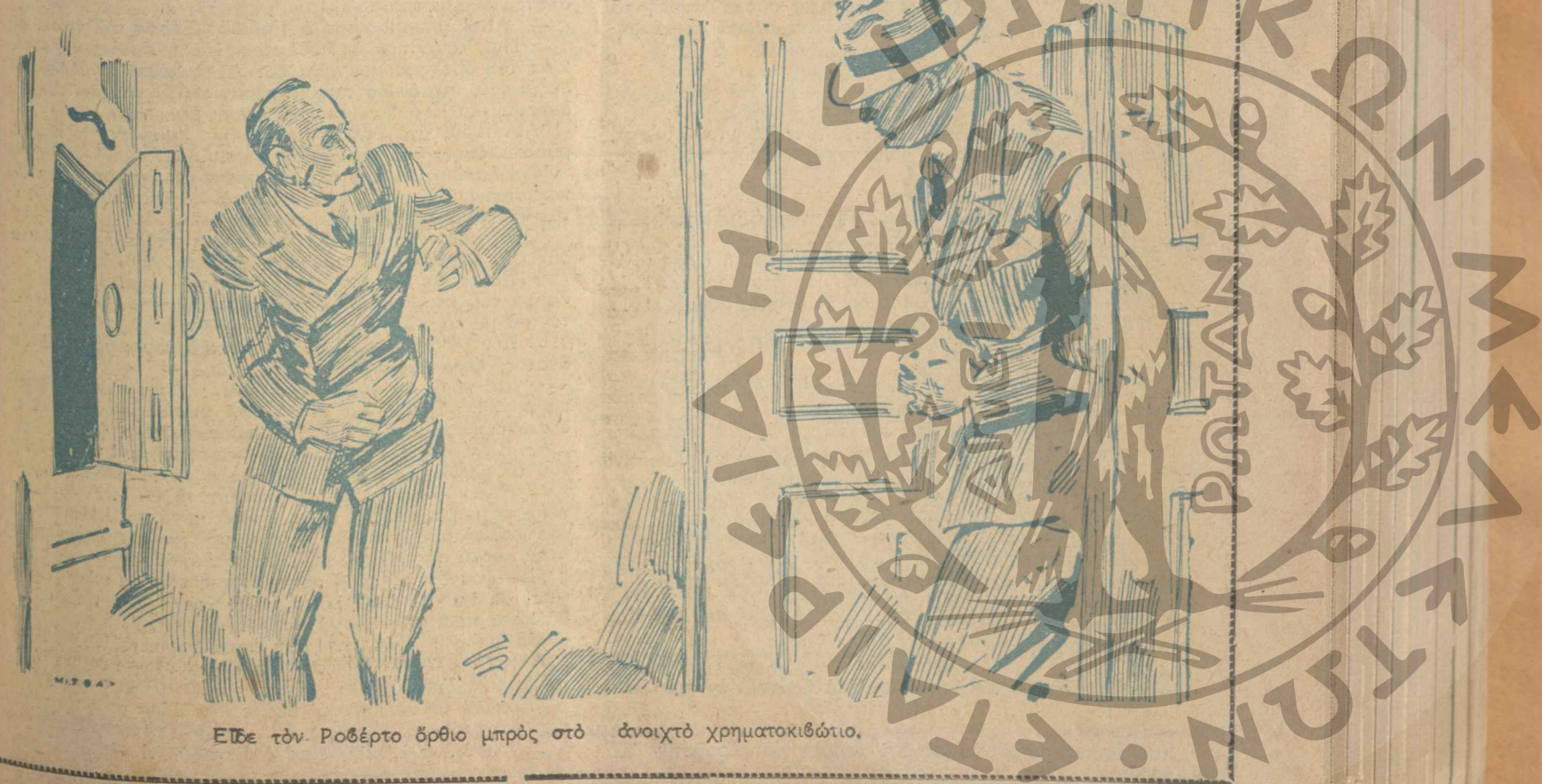
Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ ὥρα ἦταν δέκα παρὰ εἴκοσι ἀκριβῶς.

Ἡ Βερονίκη ἦταν αἰγούρη γι' αὐτὸ γιατί κύτταξε τὸ ρολοὶ τῆς κάμαρῆς της.

**

Ὁ Κλαύδιος Γκριθὸς, σὰν πανοῦργος, παληάνθρωπος ποὺ ἦταν, ἤξερε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' ὅλες τὶς εὐκαιρίες, καὶ στὴν ἀνάγκη, νὰ τὶς δημιουργῇ.

Ὁ πονοκέφαλός του τὸν ὁποῖο εἶχε ἀναγγελεῖ ἀπὸ πρὶν

Εἶπε τὸν Ροδέρτο ὄρθιο μπρὸς στὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο.

και η μέθη του 'Αναπαραδιά, του είχαν δώσει δυο πρώτης τάξεως προφάσεις για ν' άπουρη, την στιγμή άκριθώς που η άποχώρησις του έξυπηρετούσε τὰ καταχθόνια σχέδια του.

Είχε τὸν σκοπό του, ἀν καὶ δὲν τὸν ἔδειξε καθόλου, ὅταν εἶπε στοὺς ἄλλους συνδαιτημόνας τί ὥρα ἔδειχνε τὸ ρολόι τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου.

Ὅλες αὐτὲς ἡ μικρὲς λεπτομέρειες, ἀσήμεντες φαινομενικῶς,μποροῦσαν νὰ τοῦ χρησιμεύουν μίαν μέρα.

Ἀφοῦ συνάντησε τὸν Ἀναπαραδιά, ὁ ὁποῖος εἶχε σωριασθῇ στὰ σκαλοπάτια τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὴς μασχάλης, τὸν ἀνέβασε σούρνοντας, ὡς τὴν κάμαρή του μὲ μίαν δύναμι ἐξαιρετική, καὶ τὸν ἔρριξε στὸ κρεβάτι του.

Ἀμέσως ὁ μεθυσμένος ἄρχισε νὰ ροχαλίζει.

— Αὐτὸς εἶναι κανονισμένος γιὰ καλὰ ὡς αὔριο.... μωρμουρούρισε ὁ ἀρχιεργάτης.

Διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὸ δικό του δωμάτιο, ἄνοιξε τὴν πόρτα του, μῆκε μέσα χωρὶς ν' ἀνάψει φῶς, ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ κοιμοδίνου του, καὶ πήρε ἀπὸ μέσα ἕνα ρεβόλβερ, τὸ ὁποῖο εἶχε γεμίσει ἀπὸ τὸ πρωί, μὲ ἑξὶ σφαῖρες Λεμπέλ.

Ἀφοῦ ἔχωσε τὸ πῆλο στὴν τσέπη του, ὅγῃκε ἔξω, ἔκλεισε τὴν πόρτα χωρὶς νὰ κἀν τὸν παραμικρὸ θόρυβο, κατέθηκε ἀργὰ τὴ σκάλα θαζίζοντας στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴ μικρὴ αὐλὴ, κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο, τῆς ὁποίας, καθὼς ἔφευγε, εἶχε ἀφήσει τὸ ποδήλατό του.

Τὸ σήκωσε, στὰ χέρια του καὶ διευθύνθηκε πρὸς μίαν πόρτα τῆς αὐλῆς ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα.

Ὅταν θρέθηκε ἔξω, καβάλλησε τὸ ποδήλατο καὶ ἀναπτύσσοντας ὀλην τὴν ταχύτητά του, πήρε τὸν δρόμο τῶν ναυπηγείων τραβώντας κατὰ μήκος τῶν τοίχων τοῦ Πάρκου τοῦ Σαιντ - Οὐέν.

Ὁ καιρὸς ἦταν φριχτός. Τὸ θερμόμετρο ἔδειχνε δεκατέσσερες θαυμούς ὑπὸ τὸ μῆδεν. Ὁ ἄνεμος σφύριζε καὶ μούγκριζε πένθιμα.

Μακρυὰ, τρυπώντας τὰ σκοτιάδια, φαίνοντοσαν τὰ φῶτα ἀπὸ μερικὲς ταβέρνες.

— Κι' ὁ καιρὸς ἀκόμα μᾶς βοηθάει! ψιθύρισε ὁ Κλαύδιος πεζεύοντας κοντὰ σ' ἕνα φράχτη.

Ἐπειτα, σπρώχνοντας τὸ ποὴλατό του μὲ τὸ χέρι, ἔφθασε ὡς τὴ γωνιά τοῦ φράχτη, ὅπου θρισκόταν μὴ πλατεῖα τᾶφρος.

Ἀπλωσε μέσα σ' αὐτὴ τὸ ποδήλατο, ἀσφαλίζοντάς το μέσα στὸ σκοτάδι κι' ἐξακολούθησε νὰ προχωρῇ κατὰ μήκος τοῦ φράχτη.

XXXV

Ἡ ὥρα σήμανε ἐννεάμιση ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ.

Ὁ Κλαύδιος δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε πενήντα βήματα, ὅταν ἔξαφνα εἶδε μίαν σκιά ποὺ ἔρχόταν πρὸς τὸ μέρος του.

Ἦταν ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ.

— Ἐπὶ τέλους! εἶπε ὁ τελευταῖος πλησιάζοντας. Φοβήθηκα γιὰ μίαν στιγμή ὅτι δὲν θάρχοσουν....

— Γιὰ ποῖον λόγο νὰ μὴν ἔρθω; ἀπάντησε ὁ ἀρχιεργάτης. Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ραντεβού μας ἦταν σοβαρό!...

— Τί κρύο, ἔ; ξανάπε ὁ Ροβέρτος. Τί φριχτός καιρὸς!...

— Μᾶς βοηθαί ἐξαιρετικά...

— Αὐτὸ σκεφτόμουν κι' ἐγὼ πρὸ ὀλίγου. Πάντως ἔχω τὰ δάχτυλά μου παγωμένα.

— Ἀξίζει νὰ πάθῃ κανένας χιονίστρες γιὰ πεντακόσιες πενήντα δυὸ χιλιάδες φράγκα!...

— Πεντακόσιες πενήντα δυὸ χιλιάδες φράγκα! Ἐξαναεἶπε ὁ Ροβέρτος, μὴ μπορώντας νὰ κρύψῃ τὴν κατάπληξί του. Τόσα εἶναι μέσα στὴν κάσση τοῦ ἀδελφοῦ μου;

— Ναί! Κι' ἀπὸ τὴν δική του κάσση θὰ περάσουν στὴ δική μας... Εἶμαι σίγουρος γιὰ τὸν ἀριθμό! Τώρα, ἂς θαδίσουμε γρήγορα. Ὅσο πῶ γρήγορα τελειώσουμε, τόσο περισσότερο καιρὸ θάχῃς γιὰ νὰ φθάσῃς στὸ Συρβιλλιέρ. Ὁ καιρὸς θὰ σὲ χτυπᾷ κατὰμουτρα. Τὸ ταξίδι θὰ εἶν' ἐπιπλέον. Ἐφες μαζί σου τὸν σάκκο;

— Ναί.

— Σπίρτα;

— Ναί.

— Ὡραία. Ξέρεις τὸν δρόμο ἀπὸ τὸ Σαιντ-Οὐέν στὸ Συρβιλλιέρ;

— Περὶφημα.

Καὶ καθὼς μιλοῦσαν οἱ δυὸ ἄνδρες προχωροῦσαν. Ἐ-

φθασαν τέλος στὸ μέρος ὅπου ὁ Κλαύδιος εἶχε κρύψει τὸ ποδήλατό του.

— Νὰ τὸ ποδήλατο ποὺ ζήτησες, εἶπε στὸν Ροβέρτο. Εἶναι πρώτης τάξεως. Μ' αὐτὸ ἀγαπήτέ μου, θ' ἀφήσῃς πολὺ γρήγορα πίσω σου τὸ ἐργοστάσιο τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀπαγγέλοντάς τὰ χιλιάδικά του.

— Πρὶν τ' ἀπαγαγῶ, πρέπει νὰ τὰ τσιμπήσω, ἀπάντησε ὁ ἄθλιος ἀδελφός.

— Αὐτὸ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ γίνῃ. Ἀς προχωρήσουμε θαδίζοντας ὅσο τὸ δυνατόν πρὸς ἀθόρυβα, ἀν καὶ δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτε...

Ἡ ὁμάδα ποὺ μένει σ' ἕνα ὑπόστεγο τῶν σταύλων κοιμᾶται θαρῶς ἀπ' τὸ κρασί ποὺ ἴππε νωρίς. Ἡ θυρωρὸς πάλι γευματίζει μὲ μίαν φιλικὴ συντροφιά σ' ἕνα γειτονικὸ ἐστιατόριο.

Βάδιζαν τώρα πρὸς ἀργὰ, μὰ παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις, ὁ θόρυβος τῶν νημάτων τους ἀνηχούσε στὴν παγωμένη γῆ.

Εὐτυχῶς γι' αὐτοὺς, ὁ ἄνεμος φυσοῦσε πάντα μουγκρίζοντας κι' ἔπνιγε αὐτὸν τὸν θόρυβο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ κανενὸς διαβάτου, ἀν καὶ δὲν φαίνονταν οὔτε σκιά πούθενά.

Ἐξαφνα ὁ Κλαύδιος στάθηκε.

Βρισκότουσαν ἀπέναντι σὲ μίαν πόρτα τοῦ ἐργοστασίου Μπερνιέρ.

Μέσα στὸ σκοτάδι, τὰ χέρια τοῦ Γκριθὸ ἀναζήτησαν ψαχουλιστὰ τὸ λουκέτο ποὺ συγκρατοῦσε τὶς δυὸ ἄκρες μίας αλυσίδας, ἡ ὁποία ἔκλεινε τὴν πόρτα.

Ὅταν τὸ θῆκε, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κλειδί, ποὺ τὸ ἔχωσε μέσα στὴν κλειδωνιά τοῦ λουκέτου, τὸ ὁποῖο ἀνοίξε ἀμέσως.

Οἱ δυὸ ἄθλιοι τότε ἔσπρωξαν τὴν πόρτα καὶ μῆκαν μέσα.

— Ἀφῆνω τὴν πόρτα μισάνοιχτη, εἶπε ὁ Κλαύδιος. Σὲ περίπτωσι κινδύνου καὶ θιαστικής φυγῆς, θὰ ἦταν εὐκολώτερο νὰ τὸ σκάσουμε παρὰ ἂν ἦταν κλειδωμένη.

Ἀρχισαν νὰ προχωροῦν μὲ προφύλαξι καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν κοντὰ στὸν φράχτη ποὺ χωρίζει τὰ ἐργαστήρια ἀπὸ τὴν κατοικία τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ καὶ σχηματίζει μίαν αὐλὴ ὡς τὴν πόρτα τοῦ δρόμου.

Τὸ ράμφος τοῦ γκαζιῦ ἔλαμπε πάντα πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ θυρωρείου τῆς Βερνίκης, μὰ σὲ κάθε στιγμή, ὁ ἄνεμος ἔκανε τὴν φλόγα του νὰ σαλεύῃ κι' εἴτι ἡ αὐλὴ σκοτείνιαζε μονομιάς.

— Ἀλτ! μωρμουρούρισε ὁ Γκριθὸ. Ξέρεις ποῦ θρίσκεσαι;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Νὰ ἡ εἴσοδος τῆς κατοικίας τοῦ ἀδελφοῦ μου! καὶ ἔδειξε τὸ κτίριο ποὺ θρισκόταν δεξιὰ του, στὸ ὁποῖο ἀκουμποῦσαν τὰ ἐργαστήρια τῶν σχεδιαστῶν καὶ πρὸς τὰς τῶν ξηλουργῶν.

Ἀριστερὰ, στὸ βάθος τῆς αὐλῆς ὕψωνόταν τὸ περίπτερο στὸ ὁποῖο κατοικοῦσε ἡ Βερνίκη.

Ὁ Κλαύδιος τὸ κύταξε μὲ προσοχή. Τὰ παντζούρια τῶν παραθύρων ἦσαν κλειστά. Καμμιά λάμψις δὲν περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς χαραμίδες τους.

Ὁ ἀρχιεργάτης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικά κλειδιά καὶ δίνοντάς τα στὸν συνένοχό του, τοῦ εἶπε:

— Νὰ, πάρε τρία κλειδιά! Τὸ πρὸ μεγάλο ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ κτιρίου, τὸ μέτριο τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ τὸ πρὸ μικρὸ, τὸ χρηματοκιβώτιο.

— Δὲν θὰ μῆκς λοιπὸν μέσα μαζί μου; ρώτησε ὁ Ροβέρτος, λίγο ταραχμένος.

— Καὶ ποῖος θὰ φυλάξῃ τότε ἔξω; Ξέρεί κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ; Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σὲ εἰδοποιήσω ἂν συμβῇ καμμιά ἀπρόσπτη ἀναποδιά.

Ὁ Κλαύδιος ἐξακολουθοῦσε νὰ τεινὴ πρὸς τὸ συνένοχό του τὰ κλειδιά, μὰ ἐκείνος δίσταζε πάντα νὰ τὰ πάρῃ.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ χαλάσουμε τὴ δουλειὰ τὴν τελευταία στιγμή; εἶπε μὲ ὀργὴ ὁ ἀρχιεργάτης, βλέποντας τὴν ἀναποφασιστικότητά του συνενόχου του. Βρίσκεσαι μπρὸς στὴν πόρτα τῆς τύχης καὶ δὲν θέλεις νὰ μῆκς μέσα;

— Σκέψου ὅτι αὔριο ἡ πεντακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα, θὰ πάρουν τὸν δρόμο τοῦ «Κρεντί - Λουοναί» κι' ὅτι θὰ εἶναι πειὰ πολὺ ἀργά...

Ἐμπρός! Ἐμπρός! Μὴ δισταῖς πειὰ!...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔδωσαν κουράγιο στὸν Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος εἶχε λιποψυχήσει.

Ἀρπάξε τὰ κλειδιά κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα τῆς κατοικίας.

— Ἀκόμα μίαν λέξι, εἶπε ὁ Γκριθὸ. Ἡ πόρτα τοῦ χρη-

ματοκιβώτιο δὲν ἀνοίγει μονάχα μὲ τὸ κλειδί.

— Ὑπάρχει ἕνα μυστικὸ, μοῦ φαίνεται;

— Ναί, ἕνα πολὺ ἐξυπνο μυστικὸ.

— Ποιὸ;

— Σὲ κάθε γωνία τοῦ χρηματοκιβωτίου ὑπάρχει στὸ κέντρο ἐνός μπρουτζίνου σιολιοῦ, ἕνα μικρὸ τριαντάφυλλο σκαλιστό. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, ὅταν τὸ σπρώχῃ κανεὶς δεξιὰ κι' ἔπειτα ἀριστερὰ, μετακινεῖ καὶ θάβει σὲ κίνησι δυὸ ἐσωτερικοὺς σῦρτες.

Ἐπὶ ὅποιον δὲν ξέρει αὐτὸ τὸ μυστικὸ, τὸ χρηματοκιβώτιο εἶναι ἀπαραδίαστο. Κατάλαβες;

— Περὶφημα! Ποιὸ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα πρέπει νὰ μετακινήσω;

— Αὐτὸ ποὺ θρίσκεται στὴν ἀπάνω γωνία δεξιὰ.

— Ὡραία... εἶπε ὁ Ροβέρτος.

Καὶ ὁ ἄθλιος διευθύνθηκε, χωρὶς δισταγμοῦ πειὰ, πρὸς τὴν πόρτα τῆς κατοικίας τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ, στὴν κλειδωνιά τῆς ὁποίας ἔχωσε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κλειδιά.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Ὁ Ροβέρτος τὴν ἔσπρωξε κι' ἐξαφανίστηκε στὸν σκοτεινὸ διάδρομο ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ γραφεῖο τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ πρὸς τὴ σκάλα τοῦ ἐπάνω πατώματος.

Ἐξῶ, ὁ Γκριθὸ, ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο τοῦ ἐργαστηρίου τῶν σχεδιαστῶν, τέντωνε τ' αὐτιά στὸν παραμικρὸ θόρυβο, χαίδευοντας συγχρόνως μὲ τὸ χέρι του τὸ περίστροφό του μέσα στὴν τσέπη του.

Μόλις ὁ Ροβέρτος μῆκε στὸν διάδρομο, θρέθηκε τυλιγμένος ἀπὸ τὸ πρὸ βαθὺ σκοτάδι. Εἶχε ὅμως μαζί του ἕνα μικροσκοπικὸν σπαρματσέτο κι' εἶχε κουτὶ σπέρτα πρὸς τὸν χρησιμοῦσαν γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ σπαρματσέτο.

Ἐπὶ εἶδε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Μὲ τὸ δευτερο ἀντικλεῖδι, τὴν ἀνοίξε κι' αὐτὴ χωρὶς δυσκολία καὶ μῆκε μέσα.

Τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἐκεῖ ἀπέναντί του, πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Ριχάρδου.

Μὲ μίαν γρήγορη ματιά ἐπιθεώρησε τὸ δωμάτιο.

Τὰ παράθυρα ἦσαν κατὰκλειστα. Χοντρά παντζούρια τὰ προστάτευαν ἀπὸ κάθε ἀπείπειρα ἀπ' ἔξω, κι' ὅλα ἐκεῖ ἔδειχναν ὅτι, χωρὶς τὰ ἀντικλεῖδια τοῦ Κλαυδίου Γκριθὸ, ἡ κατοικία τοῦ βιομηχάνου θὰ ἦταν ἐντελῶς ἀπαραδίαστη.

Ἀπάνω στὸ γραφεῖο θρισκόταν μίαν λάμπα τοῦ πετρελαίου, τὴν ὁποία ὁ Ροβέρτος ἀνάψε, φωτίζοντας εἴτι τὸ δωμάτιο.

Ἀφοῦ ἔσβυσε καὶ ξανάβαλε μέσα στὴν τσέπη του τὸ σπαρματσέτο, τὸ ὁποῖο τοῦ ἦταν πειὰ περιττό, πλησίασε τὸ χρηματοκιβώτιο κι' ἔχωσε τὸ μικρὸ κλειδί μέσα στὸ μικροσκοπικὸ ἀνοιγμα τῆς κλειδωνιάς.

Τὸ κλειδί ἐφάρμοξε καὶ λειτουργοῦσε θαυμάσια.

Μὰ ὅταν θέλησε ν' ἀνοίξῃ, ἡ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου ἀντιστάθηκε.

Ἡ ταραχὴ ἀπαραίτητη συνέπεια τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως ποὺ ἔκανε, εἶχε κάνει τὸν Ροβέρτο νὰ ξεχάσῃ τὴν σύστασι τοῦ Γκριθὸ.

Μὰ τὴ θυμήθηκε ἀμέσως καὶ θάζοντας τὸ χέρι του στὸ σκαλιστὸ τριαντάφυλλο ποὺ ἦταν στὴν ἀπάνω δεξιὰ γωνία τῆς κάσσης, τὸ ἔσπρωξε ἑλαφρὰ δεξιὰ κι' ἔπειτα ἀριστερὰ.

Ἐνὰς ξερὸς κρότος ἀκούστηκε ἀμέσως ἀπὸ μέσα καὶ ἡ πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου λειτουργώντας μ' ἕνα ἐσωτερικὸ ἑλατήριο, ἀνοίξε ἀμέσως μόντῃς διάπλατα.

Ὁ ἄθλιος μπόρεσε τότε νὰ δῇ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου, τὶς δέσμες μὲ τὰ χιλιάδικα καὶ τὶς σακούλλισες μὲ τὸ χρυσάφι. Στὸ ἀντικρουσμά τους ἔνοιε ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ τὸ κορμί του.

Μὰ συνερχόμενος ἀμέσως,

ἄρχισε ν' ἀρπάξῃ ὅτι εὑρίσκε μπροστά του καὶ νὰ τὰ ρίχνῃ μέσα στὸν μεγάλο ταξιδιωτικὸ σάκκο ποὺ εἶχε μαζί του.

Σὲ λίγο δὲν ἔμεινε πειὰ τίποτε ἄλλο μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα δέμα.

Ὁ παληάνθρωπος τὸ πήρε κι' αὐτό.

Ἀπὸ τὸ ἀγγιγμά του, κατάλαβε ὅτι εἶχε μέσα χαρτονομίσματα.

Τὰ λίγα λόγια ποὺ εἶχε γράψῃ ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ ἐπάνω στὸ περιτύλιγμα τοῦ χρηματοδέματος αὐτοῦ, τὸ Σάββατο τὸ θραυ, τράθηξαν τὴν προσοχὴ τοῦ κι' ἔκανε μίαν ἐλαφριά κίνησι ἐκπλήξεως διαβάζοντας: «Π α ρ α κ α τ α θ ἡ κ η Γ α θ ρ ι ἡ λ Σ α θ ἄ ν».

Τὸ χρηματοδεμα ἐξαφανίστηκε κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του μέσα στὸν σάκκο.

Ἐνῶ ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ ἔκανε τὴν ἀτιμὴ πράξι του μὲ μίαν ψυχραιμία ποὺ μεγάλωνε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ὅσο ἡ ἐπιτυχία τοῦ φαίνεται πρὸς σίγουρη, ἕνα σοβαρὸ γεγνησὸς συνέβαινε ἔξω στὴν αὐλὴ.

Ὁ Κλαύδιος Γκριθ, μὲ τὰ μάτια του καὶ τ' αὐτιά του ταυτωμένα πᾶντοτε ἀντὸν τὸν ἀγρυπνο φύλακα, εἶχε ἀνασκιρτήσει ἔξαφνα.

Ὁ ἄνεμος εἶχε φέρι ὡς αὐτὸν τὸν θόρυβο ποὺ ἔκανε ἕνα κλειδὸ μπαίνοντας στὴν κλειδωνιά τῆς πόρτας, ἡ ὁποία ἦταν πλᾶϊ στὸ θυρωρεῖο.

Κύταξε ἀμέσως πρὸς αὐτὴν τὴν διεύθυνσι.

«Σίγουρα, μωρμουρούρισε μ' ἀνησυχία, εἶναι ἡ θυρωρὸς ποὺ ξαναγυρίζει. Θὰ ἔκανε καλλίτερα ἢ παληόγρηνα νὰ ἔμεινε ἀκόμα ἕνα τέταρτο στῆς κυρας Ὡμπέν».

Ἐξαφνα ὅμως τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰθελε νὰ γίνῃ ἕνα μὲ τὸν τοῖχο ἀπάνω στὸν ὁποῖον ἀκουμποῦσε.

Ἡ πόρτα τῆς ὁδοῦ Ἀρντουάν ποὺ τὴ φωτίζει ἕνα ράμφος γκαζιῦ, εἶχε ἀνοίξει κι' ὁ Κλαύδιος ἀναγνώρισε στὸ ἀνοιγμα τῆς τῆς ψηλῆς σιλουέττα τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ.

Ἐνα νευρικὸ ρίγος συντάραξε τὸ κορμί του.

«Πάει κατὰ διαβόλου ἡ δουλειά!» μωρμουρούρισε.

Καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ καταλαβαίνει κι' ὁ ἴδιος τί κάνει, τράθηξε τὸ περισσότερο ποὺ ἀπ' τὴν τσέπη του.

Ὁ βιομηχάνος, ἀφοῦ ξανακλειδῶσε τὴν πόρτα πίσω του ἄρχισε νὰ διασχίξῃ τὴν αὐλὴ.

Βάδιζε πρὸς τὴν πόρτα τῆς κατοικίας του.

Ὁ Κλαύδιος Γκριθ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ στόμιο τοῦ περιστρώφου του.

Μὰ ἡ κατάπληξις κι' ὁ τρόμος εἶχαν ἐκμηδενίσει τὴν συνηθισμένη του ἀποφασιστικότητά καὶ δὲν ἐξουσίαζε πειὰ οὔτε τὴν θέλησί του, οὔτε τὸ χέρι του.

Ἐπὶ δὲν ἐπυροβόλησε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ στάθηκε ἔξαφνα μπρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

— Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτὸ; ψιθύρισε μὲ κατάπληξι.

Γιατί ἡ πόρτα εἶναι ἀνοιχτή;

Μήπως ἀνεῖχκε ἡ κ. Σολλιέ;

Καὶ μπαίνοντας στὴν πόρτα προχώρησε στὸν διάδρομο.

Ὁ Γκριθ, πάντα ἀκίνητος, φανόταν σὰν νὰχε πάθει ἑσθνικὴ παράλυσι.

Οὔτε μίαν φωνὴ δὲν μποροῦσε νὰ θγάξῃ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν συνένοχό του.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατον. Ἡ γλῶσσα του ἀρνώταν νὰ κινήθῃ.

Ἐπίσης δὲν εἶχε οὔτε τὴν δύναμι νὰ φύγῃ.

Ἄν ἔπρεπε νὰ κἀν ἕνα βῆμα, ἕνα μόνο, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴν του, δὲν θὰ μπορούσε. Καθὼς ὁ Ριχ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ AUGUSTE GERMAIN

ΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

(Η σκηνή στο δημαρχείο ενός μικρού χωριού, όπου γίνεται ένας χωριάτικος γάμος. Η νύφη με πρόσωπο σαν αποθλακωμένο κί με κόκκινα χέρια. Ο γαμπρός, ένας νέος σοβαρός, δλος νέος, με πα-νούργια μάτια, με μία όμοια καινούργια ρεντιγκόττα. Οι γονείς των νεο-νύμφων, γερασμένοι και ρυτιδωμένοι και από πίσω μερικές κοπέλλες, με καινούργιες πολύχρωμες ρόμπες, με μεγάλα κάτασπρα καπέλα με λουλούδια, και τέλος, μαζί με τους νέους του χωριού, ένας λοχίας του Ιππικού, που «κάνει το κομμάτι του», με την ολοκαινούργια στολή του.)

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ. — Λουίζα — Ζοζεφίνα Ριζού, δέχεσαι να παντρευτείς με τον Ζάν — Θεόφιλο Κουρτιέ;
Η ΝΥΦΗ. — Μάλιστα, κύριε δήμαρχε.
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ. — Ζάν — Θεόφιλε Κουρτιέ, δέχεσαι να παντρευτείς με την Λουίζα — Ζοζεφίνα Ριζού;

(Ο γαμπρός στριφογυρίζει ανάμεσα στα χέρια του το καπέλο του και, χωρίς ν' απαντήσει κυτάζει με άμχανια, τις μύτες των καινούργιων παπουτσιών του.)

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ. — Λοιπόν, Κουρτιέ; Δεν ακούσατε την ερώτησή μου; Δέχεσθε να παντρευτείτε με την Λουίζα — Ζοζεφίνα Ριζού;

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ (δίνοντας ένα δυνατό χτύπημα στη ράχη του παιδιού της). — Έμπρός, λοιπόν, κα-νακάρη μου, μίλησε!

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ (με σκυμμένο πάντα το κεφάλι του). — Νά... θά... θάθελα να σας πω, κύριε δήμαρχε... Προ-τού απαντήσω... θάθελα να ξέρω ένα πράγμα...

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ. — Μιλήστε!
Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — "Α! αυτό δεν είναι μία υπόθεσι που μπορεί να σας ενδιαφέρει... Είναι, όπως λένε, μία υπό-θεσι μεταξύ του πεθερού μου και μένα...

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ. — Έμπρός, λοιπόν! Πέστε τα... Εί-μαι καλεσμένος σε μία κυνηγετική εκδρομή... Θά με κά-νετε να χάσω το τραίνο... (Στόν πεθερό). Έλατε πιο κοντά, ο γαμπρός σας θέλει να σας μιλήση.

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ (στον γαμπρό του). — Πέο' μου λοιπόν, τί με θέλεις;
Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — Ξέρετε πολύ καλά τί σας θέλω.

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — "Οχι, δεν ξέρω τίποτα.
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ (στον γαμπρό). — Έμπρός, λοιπόν, πέ-στε τα επί τέλους!... Έτσι, δεν θά τελειώσουμε ποτέ. Γιατί δεν θέλετε να πείτε άμέσως το «ναί», που θά σας έ-νώση με την δεσποινίδα Λουίζα — Ζοζεφίνα Ριζού;

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ (άποφασίζοντας τέλος να μιλήση). — Κα-λά λοιπόν, πρόκειται για το γαϊδουράκι...

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ. — Το γαϊδουράκι;
Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — Ναί, ένα γαϊδουράκι, που ο πεθερός μου μου τό είχε υποσχεθί και τώρα αρνείται να μου τό δώσει.

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ (χτυπώντας το στήθος του). — Έγώ!... Έγώ σου υποσέθηκα το γαϊδουράκι;
Ο ΛΟΧΙΑΣ ΤΟΥ ΙΠΠΙΚΟΥ (σ' έναν φίλο του). — Το πράγμα άρχίζει να γίνεται διασκεδαστικό...

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ. — Τι είναι πάλι αυτή η ιστορία;
Ο ΠΕΘΕΡΟΣ (: τρώσσωπο ζαρωμένο, μάτια σκληρά). — Δεν ξέρω τίποτα, έγω!

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — "Α! "Ραί! Δεν ξέρετε τίποτα τώρα! Τι μου είπατε, λοιπόν, στο συμβολαιογραφείο...
Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — Τι σου είπα;
Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — Έτσι θά μου δίνετε δέκα στρεμματα

γής, το σπίτι και το γαϊδουράκι.

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — Έγώ σου είπα τέτοιο πράγμα... "Α! Μία φορά μονάχα μιλώ έγώ! "Αν είπα ποτέ τέτοιο πράγμα, κύριε δήμαρχε, δέχομαι να μη με ξαναφωνάξετε Ριζού. Τοῦ είπα μονάχα: «Σου δίνω δέκα στρέμματα γής, το σπίτι και την κόρη μου...»

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — Και το γαϊδουράκι;
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ (στον πεθερό). — "Ακούστε, Ριζού... Μπορείτε να κάνετε μία τέτοια υπόσχεσι... Δεν θά τη θυ-μάστε πιά... "Εστω... Μά έχετε αρκετή περιουσία, ώ-στε μπορείτε να δώσετε στον άντρα της κόρης σας ένα γαϊδουράκι, που δεν αξίζει περισσότερο από σαράντα φράγκα!

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — Με το παρντόν, κύριε δήμαρχε, αυτό είναι γραμμένο στο χαρτί που μάς έκανε ο συμβολαιογρά-φος;

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — "Οχι.
Ο ΠΕΘΕΡΟΣ (θριαμβευτικά). — Τά βλέπεις;
Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. Λοιπόν, με γελάσατε...

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ (έπεμβαίνοντας ξαφνικά). — Ναί, τον γελάσατε τον γιό μου. Γιατί μπροστά μου τοῦ είπατε πως θά τοῦ δίνετε το γαϊδουράκι σας.

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — Αυτά είναι ψευτιές!
Ο ΓΑΜΠΡΟΣ (με σκυθρωπό ύφος). — Κι' έγω σας λέω πως αν δεν μου δώσετε το γαϊδουράκι, δεν παίρνω την κόρη σας... νά!

(Μεγάλη συγκίνηση στους καλεσμένους)
Ο ΛΟΧΙΑΣ ΤΟΥ ΙΠΠΙΚΟΥ. — Τι όραία! Διασκεδάζουμε περιφημα εδώ!

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ (κατάχλωμος: στον γαμπρό του). — Θά τό κάνης αυτό;
Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — Βεβαιότατα!

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — "Α! Δεν είναι δυνατό, Θεέ! (Στή νύφη). — Τόν άκουσες;
Η ΝΥΦΗ. — Ναί, τόν άκουσα.

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — Κι' έγω που έκανα τόσα έξοδα, που σου αγόρασα νυφικό φόρεμα και παπούτσια, και πήρα καινούργιο καπέλλο δικό μου, και έσφαξα ένα άρνι για τούς καλεσμένους...

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — Κι' έγω, δεν έκανα λοιπόν καθόλου έξοδα; Δεν υποχρεώθηκα να πάω στην πόλι, για ν' αγο-ράσω αυτήν την ρεντιγκόττα, που δεν θά την ξαναφορέσω ίσως ποτέ πιά;

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ. — "Ολ' αυτά δεν μ' ενδιαφέρουν καθό-λου... Είπες πως θάπαρνες την κόρη μου και μάς έθα-λες να κάνουμε όλες αυτές τις ετοιμασίες... Πάρ' τηνε, λοιπόν, τώρα...

Ο ΓΑΜΠΡΟΣ. — Τότε δώστε μου το γαϊδουράκι.
Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ (άνυπομονώντας). — Έμπρός, Ριζού, αποφασίστε επί τέλους... Πρέπει να πάρω το τραίνο.

(Όλοι οι καλεσμένοι στριμώχνονται γύρω από τόν πεθερό και τόν πα-ρακαλούν, τόν ίκετεύουν να τ' άποφασίση).

Ο ΠΕΘΕΡΟΣ (με γαϊδουρινό πείσμα). — Ποτέ!... Δεν είναι γραμμένο στο συμβόλαιο... Δεν υποσέθηκα τί-ποτα...

(Όλοι τότε στρέφονται στον γαμπρό. Αυτός πρέπει να υποχωρήση, είναι ο νεότερος, και επί τέλους, έχει λεφτά για ν' αγοράση ένα γαι-δουράκι.)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Τοῦ κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΟΡΥΓΚΟΓΕΜΙΣΤΕΣ

Καθαρίζονται τά όρτύκια, όπως συνήθως και τούς κό-θουν τά κεφάλια καθώς και τά πόδια κοντά.

Ανακατεύουν σε πιάτο αρκετή γαλέττα ψιλή ή ψίχα τριμμένη με λίγο κρεμμυδάκι ψιλό, μαϊντανό, ρήγανι, αλά-τοπιπερο και ένα - δυο ποτηράκια κονιάκ, ώστε να γίνει μία γέμισι σφιχτή. Με αυτήν δε γεμίζονται τά όρτύκια, αφού πρώτα αλατοπιπερωθούν από μέσα κι' έξω καλά.

Έχουμε συγχρόνως διαλέξει ανάλογες μελιτζάνες μέ-τριες όσο να χωρή μέσα το όρτύκι. Της ανοίγουμε δε ό-πως για γεμιστές, αλλά από το κάτω μέρος κόβοντας πρῶ-τα την άκρη τους, ώστε να μην ανοίξη πέρα-πέρα ή μελι-τζάνα, αλλά να μείνη από το πάνω μέρος με το κοτσάνι της μισό κομμένο.

Εν τῷ μεταξύ ξανθίζουμε με θούτυρο αρκετό κρεμμύ-δι, ανάλογα κομμένο φέτες ψιλές και αφού ξανθίσουν τά ρίχνουμε σε τσανάκα να μισοκρυώσουν, τά αλατοπιπερώ-νουμε, προσθέτουμε λίγο μαϊντανό ψιλό, θάζουμε από μία καλή κουταλιά σε κάθε μελιτζάνα και κατόπιν χώνουμε και το όρτύκι τόσο, ώστε να μένουν λίγο ή μισές γάμπες του έξω.

Τά αραδιάζουμε σε ταψί, κόβουμε φέτες ντομάτες και τις αραδιάζουμε άπάνω στις μελιτζάνες. Τις αλατοπιπερώνου-με καλά και πασπαλίζουμε λίγη ζάχαρι. Τά περιλούμεν κατόπιν με το θούτυρο που ξανθίσαμε τά κρεμμύδια, θά-ζοντας ακόμα λίγο και σιγοψηνόνται στον φούρνο έως μία ώρα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ ΤΟΥΛΟΥΜΟΤΥΡ]Ι

Διαλέγουν μελιτζάνες μετρίου μεγέθους, κό-θουν τά κοτσάνια, τις σχίζουν στη μέση και τις τη-γανίζουν με λάδι ή θούτυρο ή άνάμικτα.

Τις αραδιάζουν στο ταψί και με κουτάλι πιέζουν την ψίχα να γίνουν σαν θαρκακία.

Ζυμώνουν μέσα σε τσανάκα αρκετό τουλούμο-τύρι ή φέτα με μαϊντανό, πιπέρι και λίγη γαλέ-τα ή ψίχα ψωμί.

Με τη γέμισι δε αυτή γεμίζονται στρωτά ή με-λιτζάνες. Κατόπιν κόβουν ανάλογες φέτες ντομά-τες, τις στρώνουν επάνω στις μελιτζάνες, αλατοπι-περώνουν το όλον και περιχώνουν το θούτυρο ή λάδι του τηγανιού, προσθέτοντες ακόμη λίγο διά-τι ή μελιτζάνες γενικώς θέλουν περισσότερο κίνα το θούτυρο ή λάδι.

Ψήνονται δε σε φούρνο σιγανό επί μία ώρα ντεόν.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΦΟΥΡΝΟΥ ΓΙΑΛΑΝΤΖΗ

Ετοιμάζονται ανάλογες μελιτζάνες, τηγανητές και σαν θαρκακία ακριβώς όπως ή γεμιστές με τουλούμοτύρι.

Γεμίζονται κατόπιν με μία γέμισι με ρύζι και λοιπά υλικά καθώς και σταφίδες μαύρες, όπως γί-νεται ή γέμισι των γιαλαντζή ντολμάδων.

Απ' επάνω στρώνουν ντομάτες φέτες αλατοπιπε-ρωμένες και περιλουμένες με το θούτυρο του τη-γανιού και ακόμα λίγο πρόσθετο. Ψήνονται δε ως τρία τέταρτα της ώρας στον φούρνο.

ΟΡΥΓΚΙΑ ΤΗΓΑΝΗΤΑ

Για πιο γρήγορο μαγείρεμα γίνονται τά όρτύ-κια τηγανητά ως έξης: Αφού καθαρισθούν τά σχί-ζουν στη μέση εις δύο με μαχαίρι ή ψαλίδι και τά πλατύνουν λίγο με τόν μπαλά. Τα αλατοπιπερώ-νουν καλά και χτυπούν ένα αυγό στο πιάτο με λί-γο νερό και αλάτι και βοτάνοντας ένα-ένα στο αυγό τά τυλίγουν μέσα σε γαλέττα ψιλή. Τά πατούν λίγο με την παλάμη να κολλήση ή γαλέττα και τά τη-γανίζουν σε αρκετό θούτυρο ή καλό λάδι.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

AUGUSTE GERMAIN

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

Ενθυσια Ζόγια

ΕΥΘΥΜΑ ΦΙΛΟΛΟ-
ΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ

Ο δραματικός συγγραφέας Β. Σαρντού, αγαπούσε να διηγείται αυτό το ανέκδοτο.

— Όπως ή ζωή, έτσι κ' η λαϊμητόμος ανακατεύει συχνά το κωμικό με το τραγικό. Παραστάθηκαν στην εκτέλεση του Τρόπικαν. Ήμουν κοντά στη λαϊμητόμο. Σέ λίγο έφθασε ο δήμιος. Φαντασθήτε ποιά ήταν η έκπληξή μου, όταν είδα να θγαίνει από το κοφίνι, όπου σέ λίγο έπρεπε να μεταφέρουν το πτώμα του καταδίκου, μία γυναίκα!

— Ο δήμιος με πλησίασε τότε:

— Μή δίνετε προσοχή, κ. Σαρντού!

ΑΠ' ΤΗ ΣΚΥΛΛΑ ΣΤΗ ΧΑΡΥΒΔΙ...

Ο ΠΟΝΕΤΙΚΟΣ ΨΑΡΑΣ. — "Ας αφήσουμε το φτωχό ψαράκι του καλού Θεού να ζήσει..."

μου είπε, είναι η γυναίκα μου. Ήθελε μ' όλη την ψυχή της να δει το θέαμα και μη βρίσκοντας άλλον τρόπο για να τη φέρω εδώ, μεταχειρίστηκε αυτό το στρατήγημα.

— Σέ λίγο ήρθε ένας βοηθός του δημίου, και με χαρέτησε με σεβασμό:

— Δεν με αναγνωρίζετε, κύριε Σαρντού; με ρώτησε.

— Μά την πίστι μου, όχι...

— Και έν τούτοις είμαι γνωστός σας από το θέατρο. Χτές το θράδυ άκόμα έπαιξα σ' ένα έργο σας.

— Καί σήμερα...

— Ο άνθρωπάκος έσκασε στα γέλια:

— Σήμερα;... Νά... καμιά φορά κάνω και τίποτα έκτακτες δουλειές! Είμαι βοηθός του δημίου!...

ΣΑΤΥΡΕΣ
ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ

Στο Ζάππειο έγνωριστήκανε περιπαθώς αγαπηθήκανε άγκαλιαστήκανε φιληθήκανε

εις ένα σκιερών παγκάκιον τόν περασμένο Φεβρουάριον, Ήτο Έκείνη από τζάκιον Έκείνος ήτο φοιτητάριον και τόν άποκαλούσαν Μάριον.

— Σάν ήρθε η στιγμή του γάμου, μετάνιωσε ο Μάριος.

— Δεν με αφήνει η μαμά μου, είμαι μικρός κι' αρχάριος.

— Άσε να μεγαλώσω, φώς μου, μία προθεσμία μόνον δός μου...

— Άφρισε τότε η δεσποινίς...

— Ά, ναι! Θαρρώ την λέγαν Μαίρη —

— Εγώ να μείνω εις ράφιον!

Και παρευθός, άχ! παρευθός

Τού δίνει το σιγτίρπυλάφιον

Και τά παπούτσια εις το χέρι.

Κι' άπ' τη μεγάλη της την πίκρα,

μιά κ' είχε και μεγάλη προίκα

γαμπρό ζητάει άψε - σθύσε.

— Έλα εϋθός όποιος κι' άν εισαι

ΤΙ ΚΑΝΟΥΝ Η ΚΑΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Όσο θρικόμαστε στη Βενετία, κόψε την κακή σου συνήθεια να θγαίνεις άπ' το σπύτι τρέχοντας!..."

άσπρος, άράτης ή Μογγόλος, Έσύ, γιαθρούμ, κι' ο κόσμος όλος! Κι' έτσι παντρεύεται χέρ' χέρ' έναν μωζέρ!

Κι' έμεινε έξω του νυμφώνος ο νέος, ο σαχλός κι' αρχάριος

γιατ' ήταν λείε... Κουτά — μάρσις!

ΣΤΡΑΚ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ
ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Όταν ο περίφημος συγγραφέας του «Βίου του Χριστού» Έρν. Ρενάν, έτοιμαζόταν να ταξιδέψη στη Συρία για

ΠΡΟΣΓΕΙΩΣΙΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ. — Δόξα σοι ο Θεός! Προσγεινώνομαι σϋός και άδελφής.

έπιστημονικούς σκοπούς, ένας φίλος του τόν έρώτησε:

— Καί το όπλο σας; Δεν θα πάρετε κανένα όπλο μαζί σας;

— Τί να το κάνω; ρώτησα χαμογελώντας ο Ρενάν.

— Μά, για να άμύνεσθε έναντιόν των ληστών.

— Ποιών ληστών;

— Μά δεν ξέρετε, ότι η Συρία είναι γεμάτη άπό ληστές; Σας χρειάζεται όπωσδήποτε ένα πιστόλι!

— Δεν θα κάμω αϋτήν την άνοσηία να πάρω όπλα μαζί μου, είπε ο Ρενάν

κουνώντας το κεφάλι του. Γιατί τότε ίσα-ίσα ύπάρχει κίνδυνος να με ληστήψη ο πρώτος τυχόν, παίρνοντάς μου πρώτα-πρώτα... τά όπλα!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΥΝΟΛΤΣ

(Συνεχία από το προηγούμενο)

— "Αν φύγω άπό το Λονδίνο, θα φύγω κι' άπό την Άγγλία, είτε η

Έλιζα. Άλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτε χωρίς τη συγκατάθεση του κόμητος, του ευεργέτου μου, στον όποιο τόσα χρωστάω.

— Ο κόμης, άπάντησε η "Αρτεμης, θα κάνη ότι είναι δυνατόν για να εξασφαλίση την γαλήνη σου και την ευτυχία σου. Μείνε εδώ, Έλιζα κι' άμέσως θα γράψω στον κόμητα νάρθη...

— Θα θέληση τάχα η έξοχότης του να με δει;

— Μη φοβάσαι, Έλιζα... Θα τόν δεχτώ σέ άλλο δωμάτιο... Άς μη σέ θλίβη το ότι δεν θέλει να σε βλέπη... Ξέρεις άλλως τε πολύ καλά την αίτία. Τού θυμίζεις την μητέρα σου.

— Ξέρω πολύ καλά ότι δεν μπορεί να έχη προσωπική αντίπαθεια έναντιόν μου, είπε η νέα. Έξ' άλλου όσα έχει κάνει ως τώρα για μένα δείχνουν το αντίθετο.

Η "Αρτεμης "Αρλιγκτον κάθησε κι' έγραψε μία έπιστολή στον κόμητα, την όποια τού έστειλε άμέσως κι' έπειτα πύθηκε για να τόν δεχθή.

Μετά μία ώρα ο κόμης Ουά. Ριχάρδος έφθασε.

Η "Αρτεμης τόν δέχτηκε στο γραφείο της κι' έμειναν εκεί αρκετή ώρα μαζί κουβεντιάζοντας.

Όταν, κατά τις τέσσερες ο ευπατρίδης έφυγε, η "Αρτεμης ξαναγύρισε στο δωμάτιο στο όποϊον είχε αφήσει την Έλιζα.

— Ο κόμης, της είπε, αποφάσισε να φύγης άπό την Άγγλία για λίγον καιρό. Η έπιμονή, με την όποια σε καταδιώκει ο άθλιος αυτός Γκρήνθουδ, κ' η όποια στηρίζεται στον πλούτο του, πιθανόν να προκαλέση στο τέλος την καταστροφή σου. Ο κόμης σκέφθηκε ότι το καταλληλότερο μέρος για να πäs είναι η Ιταλία. Έχει μία θαυμασία έπαυλη εκεί, στο δουκάτο της Καστελνικάλα.

— Πόσο καλή είναι η Έξοχότης του! Φώναξε η Έλιζα, από τά μάτια της όποιας κυλούσαν άφθονα δάκρυα. Άλλά και σέ σένα, αγαπημένη μου, πώς θα μπορέσω να εκδηλώσω την εύγνωμοσύνη μου;

— Σιωπή! τη διέκοψε η "Αρτεμης, σφραγίζοντας τά χείλη της με το χέρι της. Ο κόμης νομίζει ότι εκπληρώνει ένα ιερό καθήκον πρäs την μνήμη του θείου σου, φροντίζοντας για σένα... Καί γι' αυτό τηγαίνει τώρα στο Ρίτμοντ, για να έπισκεφθή κάποιο κόμητα Άλτερνόν, τόν όποιο γνώρισε στην Ιταλία... Θα ζητήση άπ' αϋτόν συστατικές έπιστολές, η όποιες θα σε συνιστούν στις καλύτερες οικογένειες τού Μοντόνι, για να μη μείνης εκεί μόνη...

— Σκοπεύω άπεναντίας να ζήσω εκεί μόνη. Γι' αυτό μου φαίνεται πώς είναι περιττός ο κόπος στον όποϊον ύποβλήθηκε...

— Πισανόν η έπιστολές αϋτές να σου φανοϋν χρήσιμες. Σε προειδοποιώ συγχρόνως θα μένης εδώ στο σπύτι μου ως ότου να τελειώσουν η προετοιμασίες τού ταξιδιού και να φύγης... Ο κόμης μου τó σύστησε αυτό ιδιαίτερος... Η συναστροφή μου, πιστεύω να σου είναι εύχρηστη...

— Ώ! άμφιβόλλετε γι' αυτό; φώναξε η Έλιζα άγκαλιάζοντας με πάθος την "Αρτέμιδα. Πριν άπό λίγο μάλιστα σκεπτόμουν ότι θα ήμουν εύτυχής να σε φωνάξω άδελφή μου...

— Δεν θα κόκκινιζες άν με φώναζες άδελφή σου; ρώτη-

σε η κυρία "Αρλιγκτον με ύφος σοβαρό.
— Νά κοκκινίω; φώναξε η Έλιζα. "Ω! όχι!... Ποτέ! Ποτέ!... Είσαι μία εύγενική ψυχή... και σ' αγαπώ και σέ σέβωμαι...

— Τότε θα γίνουμε άδελφές με την άγάπη, άφου δεν είμαστε έξ' αίματος, είπε η Έλιζα χαϊδεύοντας την "Αρτέμιδα. Θ' αγαπιώμαστε άσφαλώς ελκρινέστερα παρά άν είμαστε άδελφές...

— Η κ. "Αρλιγκτον κάλεσε τόν ύπηρέτη της και τόν ειδοποίησε ότι δεν θα δεχόταν εκείνη την ήμέρα κανένα έκτός άπό τόν κόμητα Ουάρριγκτον. Ο περίπατος στο Δάσος, το θέατρο, όλα θυσιαστηκαν πρäs χάριν της Έλιζας.

Κ'

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Γην ίδια εκείνη μέρα, τó πρωί, όταν ο Ριχάρδος Μάρκχαμ άνοιξε τά μάτια του, τού φάνηκε σαν να ξυπνούσε άπό ένα πολύ μεγάλο όνειρο.

Ο έπιστάτης του, ο Ουίθγκαμ καθόταν κοντά στο προσκέφαλό του.

— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο πιστός ύπηρέτης, θλίποντας τόν κύριό του έκτός κινδύνου.

— Πόσον καιρό ήμουν άρρωστος; ρώτησε ο νέος με φωνή εξασθενημένη.

— Τέσσερες δλόκληρες ήμέρες είσατε άναίσθητος, κύριε Ριχάρδε, άπάντησε ο Ουίθγκαμ και με κάνετε να φοβηθώ πολύ. Άπό την πρώτη μέρα θρικόμαι έδω κοντά σας, χωρίς να κοιμηθώ κοθόλου.

— Άγαπητέ μου Ουίθγκαμ, σου χρωστάω πολλά, είπε ο Ριχάρδος, σφίγγοντας το χέρι τού ύπηρετού του. Μά τόσο θαρειά άρρωστος ήμουν...

— Βαρεία; Ξαναείπε ο Ουίθγκαμ. Στο διάστημα αϋτό δεν άνοιξατε καθόλου τά μάτια σας... παραμιλούσατε... κλαίγατε... Είμαι θέσμιος πώς δεν ξέρατε ότι θρικόσαστε έδω...

— Ναι, Ουίθγκαμ. Θυμάμαι μόνο ότι φεύγοντας, άπό την έπαυλη τού κόμητος Άλτερνόν, άρχισα να τριγυρίζω στους δρόμους σαν τρελλός...

— Φαίνεται πώς πέρασε σέ κάποια στιγμή άναίσθητος, κάτω, γιατί δύο άμαξόδες σάς σήκωσαν και σάς μετέφεραν σέ μία γειτονική έπαυλη... Βρήκανέκει ένα μπυλιέτο σας κι' έστειλαν και με ειδοποίησαν... Ήρθα τότε άμέσως και σάς μετέφερα έδω...

— Όστε ήμουν άρρωστος, άναίσθητος επί τέσσερες ήμέρες; είπε ο Ριχάρδος.

— Μάλιστα, άπάντησε ο ύπηρετης. Άλλά δεν ξέρετε τί έγινε στο διάστημα αϋτό...

— Πές τα μου όλα, Ουίθγκαμ, σέ άκούω...

— Έν πρώτοις προχέσε τήρε δυνατός άέρας και μάς έγκρέμισε μία καπνοδόχο. Έπειτα η νέα που μάς έφερε λαχανικά, έπιασε φίλο και είπα στην μητέρα της να μη μάς την ξαναστείλη, έδω, γιατί έμετε δεν θέλουμε να ένθαρρύνουμε την άτιμία. Τέλος ένας εύγενής με ύπηρέτη με στολή, ήρθε με άμαξί και σάς έφερε τη θάλισσα σας χωρίς να πη λείε!

— Τη θάλισσα μου! φώναξε ο Ριχάρδος τού όποϊου τά χαρακτηριστικά έμψυχώθηκαν άπό έλπίδα. Φέρ' την γρήγορα, Ουίθγκαμ! Θέλω να δώ άν ύπάρχουν μέσα μερικά έγγραφα, μερικές έπιστολές...

Ο έπιστάτης τράβηξε άμέσως τη θάλισσα που ήταν κάτω άπό τó κρεβάτι και την τοποθέτησε πλάι στον κύριό του, ο όποϊος άρχισε να την ψάχνη.

Τά ρούχα και τ' άσπρόρρουχα ήσαν άθικτα.

Ο Ριχάρδος θυμώταν ότι τó χαρτί που είχε ύπογράψει

ο Τάλμποτ στο «Καπηλείο του Διαθόλου» τὸ εἶχε δώσει στὸν κομητὰ, ἀλλὰ οὐν θυμωὶαν τὶ ἀπυγίνε. Μυσκοῦταν ταχὰ μετὰ σὴ θάλιττα ; Ὑχὶ οὐν ὑπῆρχε ἐκεῖ.

Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὁ Ριχάρδος σιενωχωρήθηκε γι' αὐτὸ, μὰ ὕστερα χωρὶς μετὰ τὴν ἐλπίδα οὐτὸ οὐμὴς κ' ἡ οἰκογενεῖα του οὐκ τὸ διαφώνησεν, οὐκ περᾶσε ἡ πρώτη ταρυχὴ τους, κατὰ τὴν ἀπαίσια ἐκεῖνὴ νύχτα.

Ἐπειτὰ ἄρχισε νὰ σκεφτεῖται μὲ ποῖον τρόπο θὰ διέλυε τὶς φρικτὲς νύκτες πού ο ἱεκρυσσῆτης εἶχε οἰμιουργήσει εἰς τὸν οἶκον του. Καταλαβαίνει πὺς οὐκ οὐκ, ἦσαν αὐτοὶ, ἀλλὰ τὸ θεωροῦσε ἀπαραίτητο...

Ὁ Ριχάρδος εἶχε γένει καὶ στὸ προσκέφαλό του, θυσιμένος σὲς ὑλινερεὲς σκεψὲς του, οὐκ ἑνας ελαφρὸς οὐρὸς ἀκούσθηκε σὲ τὴν πυρᾶ.

Ὁ Οὐθιγκαμ ἄνοιξε καὶ ὁ κ. Μονρό, ὁ παλαιὸς κηδεμὼν τοῦ Ριχαρδου, μῆκε μετὰ. Στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γερου ἦσαν ἀποτυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς οὐτυχίας καὶ τῆς φτωχίας.

Ὁ Ριχάρδος εἶχε νὰ τὸν δὴ πολὺν καιρὸ καὶ θλέποντάς τον τὴν ὥρᾳ τὴν καὶ αὐτοῖς, συγκινήθηκε θάυματα.

— Κυρίε Μονρό ! τοῦ φώναξε. Ἦ ἔχετε ; φαίνεται πὺς ὑποφέρει πολὺ...

— Ἦται, Ριχάρδε, ἀπάντησε ὁ γέρος μὲ πικρίαν. Μάντεψε τὴν ἀλήθειαν !... Ἐγὼ κ' ἡ κορὴ μου πεθαίνουμε, οὐκ οὐκ με σὶγα - σὶγα ἀπὸ τὴ φτώχεια...

— Ὑεέ μου !... Καὶ γὰρ οὐκ ἦρθατε σὲ μένα ;... Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ σου εἶπα τὰ μὲσα ἀπ' ὅσα ἔχω...

— Ἦως νάρω, Ριχάρδε, ἀφῶ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῆς οἰκονομικῆς σου καταστροφῆς ;...

— Ὁχι, δὲν εἰσθε οἱ... Ἦεσατε θῦμα ἐνὸς ἀθλίου, ἐνὸς παλιανθρώπου...

— Ὁ Θεὸς ξέρεῖ ὅτι λέτε τὴν ἀλήθειαν ! φώναξε ὁ γέρος συγκινημένος. Ἄλλα πεστε μου τὶ ἔχετε ; Ἦισον καμὸ εἰσαπτε ἀρρωστος ;

— Ἦρεῖς - τεσσερὲς ἡμέρες, ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτε... Εἰμαι τὴν ὥρᾳ πολὺ καλλίτερα - μὰ πεστε μου τὴν ὥρᾳ τὰ δικά σας...

— Ἦ τὴν τύχη μου, Ριχάρδε, εἶναι ἀπαίσια... Βρίσκομαι στὸ θάθος μῆς ἀδύσῃ ἀπελπισίας. Δὲν με νοιάζει οὐμὸς γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου, ἀλλὰ γιὰ τὴν κορὴ μου τὴν «Ἐλῆ»... Γι' αὐτὴν ἦρσα νὰ σὰς ζητήσω ἐλεημοσύνη, γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσω λίγὸ φῶμα...

— Ὑεέ μου ! Κύριε Μονρό, φτάσατε σ' αὐτὴν τὴν φτωχὴν θέαν !...

— Πεινάμε, νὰ ! ἀπάντησε ὁ κ. Μονρό πύφτοντας σ' ἑνα κάθισμα καὶ στενάζοντας ὑλινερά.

— Ὡ ! καίρω πολὺ πὺς με θυμήθηκετε, εἶπε ὁ Ριχάρδος. Θὰ σὰς βοηθήσω ὅσο μπορῶ... Δὲν θέλω νὰ στερηθῇ τὸ παρὰμικρό... Ἄ ! αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς ὁ Μονταγκιὸ ! Πόσες κοριεὲς σπάρει καὶ πόσες ἀκόμα θὰ σπαρῇ !...

— Αὐτοὶ εἶναι ἡ αἰτία τῆς οὐτυχίας μου, εἶπε ὁ Μονρό. Ἐμὰς τυχαίως ὅτι ἀλλάξε δνομα κ' ὅτι ζῇ τὰρα ἡ γεμονικὰ στὸ Οὐδέτεντ.

— Ἄλλα δνομα ! φώναξε ὁ Ριχάρδος. Καὶ πὺς λέγεται τὴν ὥρᾳ ;

— Γκρήνθουδ.

— Γκρήνθουδ ! Ὁ Τζώρτζ Μονταγκιὸ κ' ὁ Γκρήνθουδ εἶναι ἑνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο ! φώναξε ὁ Ριχάρδος, ὁ ὁποῖος θυμήθηκε ἔξαφνα ὅτι ὁ κόμης Ἄλτερόνι εἶχε ἐμπιστευθῇ στὸ Γκρήνθουδ τὰ κεφάλαια του. Ὡ ! χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν κατέστρεφε... Ἦρήγνρα, Οὐθιγκαμ ! Δόσε μου νὰ γράψω, ἂν καὶ φοβάμαι πὺς εἶναι πειὰ πολὺ ἀργά...

Ἐνὸ ὁ Οὐθιγκαμ τοῦ ἔφερε τὴ γραφικὴ ὕλη, ὁ Ριχάρδος σκέφθηκε καὶ ὅρκε δρόμότερο νὰ γράψῃ ὅχι στὸν κόμητᾶ, ἀλλὰ στὴν κόμησσαν Ἄλτερόνι. Ὁ κόμης πιθανὸν μὲν εἶχε ἔβλεπε τὴν ὑπογραφή του νὰ πετοῦσε τὸ γράμμα του χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ, ἐνὸ ἡ κόμησσαν μὲ τὴ γυναικεία τῆς περιέργεια θὰ τὸ διαβάσῃ.

Ἐγράψε λοιπὸν τὰ ἑξῆς :

«Κυρία κόμησσαν,

«Ἄν καὶ σφοφαντήθηκα μπροστὰ στὸν κόμητᾶ Ἄλτερόνι, ὁ ὁποῖος δὲν μοῦ ἐπέτρεψε κᾶν ν' ἀπολογηθῶ, ἂν καὶ καταδικάσθηκα ἀπ' αὐτόν, πρέπει ὡστόσο νὰ πιστέψετε, ὅτι ἐξακολουθῶ νὰ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς οἰκογενείας σας.

«Καί, πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι ὁ κ. Γκρήνθουδ στὸν ὁποῖο ἐμπιστεύθηκε ὁ κόμης τὰ κεφάλαια του εἶναι ἑνας ἀθλιὸς τυχοδιώκτης καὶ ἀπατεῶν.

Πολλὲς φορὲς σὰς ἀνέφερα ὅτι ἔχασα τὴν περιουσίαν μου, πρὶν ἐνθλιωθῶ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν σὰς εἶπα μὲ ποῖον τρόπο τὴν ἔχασα. Τὴν ὥρᾳ

πληροφορῶ, ὅτι ὁ κηδεμὼν μου κ. Μονρό εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴν περιουσίαν μου, μαζὺ μὲ τὰ δικά του κεφάλαια σὲ κάποιον Τζώρτζ Μονταγκιὸ, ὁ ὁποῖος τὰ σφετερίστηκε γιὰ λογαριασμὸν του.

«Ὁ Τζώρτζ Μονταγκιὸ σῆμα καὶ ὁ Γκρήνθουδ εἶναι ἑνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

Μὲ θαυμάσιο σεῖσμά, ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΜΑΡΚΧΑΜ

Ἦ παρασιάνω ἐπιστολὴ εσταλὴ αὐθιμερόν στὸ Ρίτμοντ.

Ἦσαν ἡ ὥρα ἑπτὰ τὸ θρόδου.

Στὸ σαλόνι τῆς κομψῆς ἐπαύλειος τοῦ Ρίτμοντ, ὁ κόμης Ἄλτερόνι ἔπιπε τὸ κρασί του, ἡ κόμησσαν διάβαζε καὶ ἡ Ἰσαβέλλα κεντοῦσε, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα φοβερὲς σκέψεις τὴν ἐτάραζαν.

Ἦ γοητευτικὴ νῆα εἶχε ὕφος πολὺ μελαγχολικὸ καὶ κάθε τόσο ἂνα δάκρυ ἔλαμπε στὰ μάτια τῆς. Ὁ χαμόγελο εἶχε σβύσει πειὰ ἀπ' τὰ χεῖλῃ τῆς.

— Ἰσαβέλλα, κόρη μου, τῆς εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ κόμης, γιὰτὶ ἀρνείσαι νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν σου ;...

— Ἦται, ἀπλοῦστατα, ἀπάντησε ἡ νῆα, δὲν ἀγαπῶ τὸν Γκρήνθουδ. Κι' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ μὲ παντρεύετε μ' ἑναν ἄνθρωπο πὺς δὲν τὸν ἀγαπῶ...

— Μὲ συγχίζεις, Ἰσαβέλλα μὲ τὰ λόγια σου ! φώναξε ὁ κόμης ἀνείσχυοντάς ὁρμητικὰ τὸ ποτήρι του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀξίος σου, πολὺ πλούσιος, περίφημος ὡς ἄτομο...

Δὲν ἔχει θῆβαιαν τίτλο, ἀλλὰ ποῖα ἀνάγκη ἔχουμε ἀπὸ τίτλους ἀφῶ εἴμαστε ἐξόριστοι ἀπὸ τὴν πατρίδα μας ;... Πρέπει νὰ σὲ ἀποκαταστήσω, κόρη μου, γιὰτὶ δὲν ξέρω τί μοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον... Καὶ πρέπει καὶ σὺ νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, γιὰτὶ δὲν εὐχόμεναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν σου...

— Ὡ ! τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, καλέ μου πατέρα ! φώναξε ἡ νῆα. Καὶ αὐτὸ μὲ κάνει δυστυχὴ γιὰτὶ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἐλάχιστον διατεθειμένον νὰ σὰς ὑπακούσῃ... Ἄλλὰ μὴ λυπάστε καὶ μὴν ὀργίζεσθε ἐναντίον μου. Θὰ φέρωμαι ὅσο τὸ δυνατόν πὺς εὐγενικά στὸν κ. Γκρήνθουδ... καὶ ἂν... καὶ ἂν...

Ἦ ὥραϊα Ἰταλίδαν δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ. Ἦ καρδιά τῆς σπαράζονταν καὶ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας τῆς ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος λάτρευε τὴν κόρη του συγκινήθηκε θαθεῖα ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς.

— Ὡραϊα μου Ἰσαβέλλα, παιδί μου, φώναξε, μὴ λυπάσαι... Νομίζω ὅτι δὲν σκεφτεῖται πὺς θέλω νὰ σὲ θῶ σὼ γιὰ τὸ χρῆμα, γιὰ τὸ χρῆμα μόνο... Ὁχι... ποτέ !... Παρηγορήσου ! Ποτὲ δὲν θὰ σπρῆς μπροστὰ στὸν θωμὸ σὴν θῶμα...

— Ἀγαπημένε μου πατέρα, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα, γυρίζοντας πρὸς τὸν κόμητᾶ καὶ ἀγκαλιάζοντάς τον τρυφερά, ὁ Θεὸς, ὁ ὁποῖος ξέρεῖ ὅλες τὶς σκέψεις μου, ξέρεῖ ἐπίσης ὅτι θὰ κάνω κάθε θυσίαν γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Δὲν θὰ ἀπαιτήσω ποτὲ θυσίαν, πολυαγαπημένη μου κόρη, τῆς ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἐλα, συνέλθε τὴν ὥρᾳ καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά σου.

Ἐκεῖνὴ τὴν στιγμήν, χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας καὶ σὲ λίγὸ ἑνας ὑπὸν ὑπὸν παρουσιάστηκε γιὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὸν Γκρήνθουδ.

Ἐπειτὰ ἀπὸ μίαν στιγμήν, ὁ Γκρήνθουδ μῆκε μετὰ.

— Συγχώρηστέ με, κυρίε, εἶπε, γιὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου, σ' αὐτὴν τὴν προχωρημένη ὥρᾳ. Εἶχα μερικὲς ὑποθέσεις στὰ περίχωρα καὶ δὲν μποροῦσα νὰ περάσω ἀπὸ δὴ χωρὶς νὰ μῶ γιὰ λίγα λεπτά σ' ἑνα σπῆτι πὺς τόσο μὲ τραβάει.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια ἀπευθυνόντουσαν πρὸ πάντων πρὸς τὴν Ἰσαβέλλα, ἡ ὁποία ἀπάντησε στὴν φιλοφρόνησιν μ' ἑνα ψυχρὸ χαμόγελο.

— Ἀγαπητέ μου κόμη, εἶπε ὁ Γκρήνθουδ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἄλτερόνι, δὲν εἶδα ἀπὸ τὴν ἡμέραν πὺς ὑπέστητε τὴν ληστρικὴν ἐπίθεσιν στὸν δρόμο, ἀλλὰ χάρηκα μαθαίνοντας ὅτι δὲν σὰς πλήγωσαν σοβαρά.

— Ἦ μόνον μου θλίβει εἶναι ὅτι δὲν ὑπόρρεσα νὰ πυρὸς θολήσω ἐναντίον τῶν ἀθλίων πὺς μοῦ ἐπετέθησαν, εἶπε ὁ κόμης. Ἀλήθεια, μοῦ φέρειται μὴπως τὸ ἀντίγραφο τῆς ἀποδείξεως πὺς μοῦ ἔκλειψαν ;...

— Διέταξτε τὸν συμβολαιογράφον μου νὰ μοῦ τὴν ἐτοιμάσῃ... καὶ σὲ λίγες μέρες...

Τὴν στιγμήν ἐκεῖνὴν ἑνας ὑπὸν ὑπὸν μῆκε μετὰ καὶ ἔδωκε μίαν ἐπιστολὴν στὴν κόμησσαν. Ἦ εὐγενὴς κυρία τὴν ἄ-

νοῖς ἀμέσως, κύτταξε τὴν ὑπογραφή καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ φώναξε :

— Ριχάρδος Μάρκχαμ !

— Ριχάρδος Μάρκχαμ ! ξαναεῖπε ὁ Γκρήνθουδ. Νομίζω ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἔπαψε νὰ σὰς ἐπισκέπτεται καὶ θλέπω ὅτι σὰς γράφει...

— Σὰς εἶπα τὴν ἀλήθειαν, ἀπάντησε ὁ κόμης, ὅταν σὰς ἔλεγα πὺς τὸν ἔβλεπα ἀπ' τὸ σπῆτι μου.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν σύζυγόν του, πρόσθεσε :

— Ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν χωρὶς νὰ τὴν διαβάσῃς...

— Ἄλλὰ τὴν ἄρχισα τώρα, ἀπάντησε ἡ κόμησσαν χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν, καί...

— Τότε μὴν προχωρήσῃς ! τὴν διέκοψε ὁ κόμης μὲ ὀργήν.

— Συγχώρησέ με, ἀγαπητέ μου, εἶπε ἡ κόμησσαν, ἀλλὰ θὰ τὴ διαβάσω ὡς τὸ τέλος, ὅπως θὰ τὴ διαβάσῃς καὶ σὺ...

— Ἦ ἐνωσεῖς ; φώναξε ὁ κόμης κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ὀργήν του. Ἐχασα λοιπὸν κάθε ἐπιθολὴν ἔδω μέσα ; Σὰς διατάσσω, κυρία...

— Νά... τελείωσα, εἶπε ἡ κόμησσαν. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὴν διαβάσῃς καὶ σὺ. Ὅτι γράφει εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κόμης ἔπρῃε τὴν ἐπιστολήν, πολὺ ταρᾶνόμενος καὶ παρακάλεσε τὸν Γκρήνθουδ νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ἐπειτὰ ἄρχισε νὰ τὴ διαβάσῃ.

Μόλις προχώρησε λίγο ἔρριξε στὸν Γκρήνθουδ μίαν δύσπιστη ματιά, τὴν ὁποία ἐκεῖνος ἀντέληψε καὶ ἔξακολούθησε κατὸν γρήγορον τὸ διαβάσασμα.

Ὅταν τελείωσε, τὴν σαλάκωσε μετὰ στὰ χεῖρα του καὶ γιὰ μίαν στιγμήν ἔμεινε θυσιμένος σὲ σκέψεις.

Ὁ Γκρήνθουδ μάντεψε ὅτι ἐπρόκειτο γι' αὐτόν κ' ἄρχισε νὰ προετοιμάζεται γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ θύελλα.

Πραγματικά, ὁ κόμης γύρισε ἔξαφνα πρὸς αὐτόν καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀσυγκράτητο θυμὸ :

— Μπορεῖτε, κύριε, νὰ μοῦ πῆτε ἂν ἔχετε πολὺν καιρὸ νὰ ἰδῆτε κάποιον Τζώρτζ Μονταγκιὸ ;

Ὁ Γκρήνθουδ δὲν ταράχθηκε. Ἦ τὴν ἡρώτησιν τὴν ὁποία περίμενε πάντοτε κ' εἶχε συνεπῶς ἐτοιμὴ τὴν ἀπάντησιν.

— Ἄ ! κύριε κόμη, εἶπε χαμογελῶντας, ξέρετε, θέλω, ὅτι ἄλλοτε ἀνομαζοῦν Τζώρτζ Μονταγκιὸ...

Ἀσφαλῶς θὰ σὰς τὸ εἶπε αὐτὸς κάποιος πὺς θέλει νὰ μὲ ὑποβιάσῃ στὴν ἐκτίμησιν σας. Ἄλλὰ σὰς θεθαίνω ὅτι δὲν ἄλλαξα τὸ ἔνομά μου μ' ἐγκληματικὸ σκοπὸ. Ὑποχώρησα στὴν ἀξίωσιν κάποιου συγγενοῦς μου, ὁ ὁποῖος μόνον μὲ τὸν ὄρον αὐτὸ, μὲ ἔκανε κληρονόμον τῆς μεγάλης μου περιουσίας.

Ὁ κόμης ἐαφνιάστηκε μὲ τὴν ἀδιαφορίαν μὲ τὴν ὁποία ὁ Γκρήνθουδ τοῦ ἀπάντησε. Ὡστόσο τὸν ἐξαναρώτησε μὲ ψυχρὸ ὕφος πάντοτε.

— Μπορεῖτε τώρα νὰ μοῦ πῆτε τί ἐκάνετε τὰ χρήματά πὺς σὰς ἔδωκε κάποιος κ. Μονρό ὡς συνεταιρικὸ κεφάλαιο σὲ μίαν ἐπιχείρησιν σας ;

— Ὡ ! ἡ ἐπιχείρησιν αὐτὴ πῆγε κακῶς κ' ἔχασα κ' ἐγὼ τὰ δικά μου κεφάλαια. Ὑπέφερα πολὺ τότε. Ἐμείνα χωρὶς πεντάρα. Εὐτυχῶς ὅμως μὲ τὴν ἐργασίαν μου καὶ μὲ τὴν κληρονομίαν πὺς ἔλαβα κατάρθωσα ὅχι μόνον ν' ἀποκτήσω τὴν

περιουσίαν μου, μὰ καὶ νὰ τὴν πολλαπλασιάσω. Πάντως ὁσοὶ ἀνακατεύονται σὲ ἐπιχειρήσεις, εἶναι ἐκτεθειμένοι καὶ σὲ καταστροφές.

— Παραδέχομαι ὅτι μίαν ἐπιχείρησιν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτύχῃ, εἶπε ὁ κόμης, ἀλλὰ αὐτὸς πὺς μοῦ γράφει ἔδω, ὁ Ριχάρδος Μάρκχαμ, σὰς κατηγορεῖ ὅτι σφετερίστηκα τὰ ξένα κεφάλαια καὶ ὅτι τὸν καταστρέψατε οἰκονομικῶς.

— Κατέστρεψα τὸν Μάρκχαμ ! φώναξε ὁ Γκρήνθουδ, χλωμαίζοντας καὶ μιλώντας μὲ τόνο ἐλινικρινείας γιὰ πρώτη φορά. Ποτὲ δὲν συναλλάχθηκα μαζὺ του, ὥστε νὰ τὸν καταστρέψω...

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶναι, εἶπε ὁ κόμης. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν κεφαλαίων πὺς σὰς ἔδωκε ὁ κ. Μονρό ἄνηκον στὸν Ριχάρδο Μάρκχαμ. Ἐπειδὴ ὁ Μάρκχαμ ἦταν τότε ἀνήλικος, ὁ κ. Μονρό τὸν κηδεμόνευε καὶ διαχειριζόταν τὴν περιουσίαν του.

Ἦ χλωμάδα τοῦ Γκρήνθουδ ἔγινε ἀκόμα πὺς δυνατόν.

— Ὡστε ὁ Μάρκχαμ γράφει τὴν ἀλήθειαν στὴν ἐπιστολήν του ; ρώτησε ὁ κόμης μὲ τόνο περιφρονητικόν.

— Ναι, γράφει τὴν ἀλήθειαν σχετικῶς μὲ τὴν ἀπώλειαν τῶν κεφαλαίων πὺς μοῦ ἔδωκε ὁ κ. Μονρό, ἀπάντησε ὁ Γκρήνθουδ, ὁ ὁποῖος φαινόταν κυριευμένος ἀπὸ μίαν παράδοξην συγκίνησιν. Ἄλλὰ ἐπικαλοῦμαι, μάρτυρά μου, τὸν Θεὸν ὅτι ὡς τὴν στιγμήν αὐτὴ δὲν ἤξερα, ὅτι ὁ κ. Μονρό διαχειριζόταν κεφάλαια τοῦ Μάρκχαμ καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θὰ προτιμοῦσα νὰ τοῦ δώσω μίαν δολοκλήρη περιουσίαν παρὰ νὰ τὸν θλάσω...

— Ὡστε παραδέχεσθε πὺς ἀπατούσατε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην, σὰς ἐμπιστευόντουσαν τὰ κεφάλαιά τους ;

— Ὁχι, δὲν παραδέχομαι τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτά ! φώναξε ὁ Γκρήνθουδ ἀνακτώντας ἔξαφνα ὅλη τὴν ἐτοιμότητά τοῦ πνεύματος του.

— Τότε γιὰτὶ ταραχτήκατε τόσο μὲ τὴν ἐπιστολήν τοῦ κυρίου Μάρκχαμ ;

— Ἀκούστε... Γιὰ κάποιον λόγον, τὸν ὁποῖο δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀποκαλύψω, ὁ Ριχάρδος Μάρκχαμ μοῦ εἶναι ἀγαπητός.

Λοιπὸν ταράχθηκα καὶ ἐξακολούθησα νὰ εἶμαι ταρᾶνόμενος μὲ τὴν σκέψιν ὅτι ἀπὸ ἐλλείψιν κρίσεως, μπόρεσα νὰ καταστρέψω ἑνα ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου ἤθελα τὴν εὐμερίαν. Ἄλλὰ ὑπέφερα ὅσα κ' αὐτὸς. Ἐχασα ὅσα κ' αὐτὸς, ἐξακολούθησε ὁ Γκρήνθουδ, ὁ ὁποῖος σιγά-σιγά ἐξαγούριζε στὴν προηγουμένη τακτική. Καὶ μολονότι ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ γι' αὐτὸ, μέφομαι ὡστόσο ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν μου, ὅταν μαθαίνω πὺς ἄνθρωποι, τοὺς ὁποῖους ἀγαπῶ, δυστύχησαν λόγῳ τῶν συναλλαγῶν τους μαζὺ μου.

Ὁ κόμης συγκινήθηκε ἀπὸ τὸν τόνο τῆς ἐλινικρινείας μὲ τὸν ὁποῖο μίλουσε ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἀκόμα λεπτῶν θεωροῦσε ὡς ἑνα ἐγωιστὴ τυχοδιώκτη ἀνίκανον γιὰ κάθε συγκίνησιν, γιὰ κάθε ἀνθρώπινον αἰσθήσαν.

— Ὅταν ἀνέλαβα τὴν ὀλεθρία ἐκεῖνη ἐπιχείρησιν, ἐξακολούθησε ὁ Γκρήνθουδ δὲν εἶχα ἀκόμα τὴν ἐμπορικὴν πέτρα πὺς ἔχα σήμερα. Ἐχασα ὅτι εἶχα καὶ δὲν εἶχα καὶ θῆθηκα στὸν δρόμον... Ἄλλὰ μὲ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν δραστηριότητά, ξανακέρδισα ὅσα ἔχασα...

(Ἀκολουθεῖ)

«Ὁ Χοντρός κ' ὁ Λιγνός, οἱ ἀχώριστοι... χωρίζουν ἔτσι γράφουν τὰ ξένα φύλλα. Νὰ τὸ πιστέψουμε ! Εἶν' ἀλήθεια ἡ μύθοφρα ; Θὰ τὸ δοῦμε... Πάντως νὰ τους κ' οἱ δύο μαζὺ, ζευγάρι καὶ κλωνάρι, σὲ τρία χαριτωμένα σκίτσα. Καμαρώστε τους... ζευγαρωμένους πρὶν χωρίσουν πραγματικά.

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙ

ΤΟΥ J. H. ROSNY - ΑΙΝΕ

(Ποιος νέος από τους γράφοντας — και όλοι οι Έλληνες γράφουν σήμερα! — δεν ένοιωσε την αγωνία της πρώτης δημοσίευσης; Με τι λαχτάρα, με πόση συγκίνηση, με πόση αγωνία, οι νεαροί ποιητές και λογοτέχνες περιμένουν να δουν το όνομά τους τυπωμένο για πρώτη φορά, κάτω από ένα έργο τους! Στη σειρά των «δημοσιογραφικών αναμνήσεων», των γνωστότερων Γάλλων συγγραφέων και δημοσιογράφων, που έχουμε άρχισει να δημοσιεύουμε από καιρό, ο 'Ακαδημαϊκός J. H. Rosny Αϊνέ — ο πρεσβύτερος — (της 'Ακαδημίας Γκονκούρ), διηγείται διά του παρακάτω άρθρου του μ' έναν τρόπο χαριτωμένο, πώς δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά η λογοτεχνική του εργασία.)

Δεν ξέρω τί υπήρξε η δημοσιογραφία για τους συναδέλφους μου: όσο για μένα, διατηρώ απ' αυτήν πολύ περισσότερες μελαγχολικές αναμνήσεις παρά χαρούμενες. 'Η έποχή που ζούμε είναι ασφαλώς πιο θλιβερή για τους συναδέλφους μου, από οποιαδήποτε άλλη. Μά υπάρχει καμιά καριέρα, που να πετυχαίνεται δίχως λύπες και δίχως άνησυχίες; Τά γνωστά λόγια της 'Γραφής, είναι ή έκφραση μιάς πολύ παλιάς...

«Εκείνος που ψάμει σου με τον ιδρώτα του προσώπου σου!», «Κύτταξα τα πάντα κάτω απ' τον ήλιο και νά, όλα είναι ματαιότης!»

'Εμείς κερδίζουμε πιο σκληρά το ψάμι μας, από τους αδελφούς μας που κάνουν χειρωνακτικές δουλειές: δεν παραπονιέμαι γι' αυτό, αγαπώ τη δουλειά τη σκληρή δουλειά. Παραπονιέμαι μοναχά γιατί πολύ συχνά έχανα έντελως άχρηστες δουλειές. 'Η άχρηστη δουλειά είναι μιά από τις μεγαλύτερες δυστυχίες της δημοσιογραφίας.

Όταν θυβίζωμαι στον παράξενο κόσμο των αναμνήσεων και τα φαντάσματα του παρελθόντος ξαναεμφανίζονται στην επιφάνεια, βλέπω πως ή μεγαλύτερες χαρές της καριέρας μου σαν δημοσιογράφου είναι καθαροί μύθοι. Μά τέ το ίδιο δεν συμβαίνει και με τον έρωτα, με τη φιλία, με την οικογένεια, με όλα; Δεν θα πάψουμε ποτέ να κάνουμε μύθους με τις πραγματικότητες και πραγματικότητες με τους μύθους.

'Ημουν δεκαεννιά χρονών. Είμαι ανάγκη να σημειώσω πως πολλοί άνθρωποι είναι πειά αρκετά γέροι σ' αυτήν την ηλικία; 'Ενας συγγραφέας αξιόλογος, ο Πώλ Φεθάλ, έγραψε ακριβώς, σχετικά μ' αυτό το θέμα, τη φράση:

«Έχετε νέους ανθρώπους, αληθινά νέους ανθρώπους; 'Εγώ δεν ξέρω κανένα... και ξέρω πολλούς γέρους είκοσι χρονών...»

Παρ' όλ' αυτά, πιστεύω πως ήμουν ένας αληθινά νέος άνθρωπος, γεμάτος ελπιώματα, αλλά μεθυμένος από ένθουσιασμό, τρελλός για τη φύση, για την τέχνη, για την ποίηση, γεμάτος ως τον λαιμό από χίμαιρες.

Φυσικά, όπως θα καταλαβαίνετε, είχα το συρτάρι μου γεμάτο άποτυχημένα ποιήματα, από χαώδη ρομάντσα, κακογραμμένα διηγήματα και ότι άλλο μπορείτε να φαντασθήτε.

Στο άπειρο Λονδίνο, ζούσα τότε, περιμένοντας την ευκαιρία να φύγω για το Φάρ - Ουέστ ή για τη Βραζιλία — γιατί ήμουν αποφασισμένος να περάσω τη ζωή μου στους αγρίους τόπους — στο άπειρο Λονδίνο, λοιπόν, έγραφα ένα κολοσσιαίο έργο, μοναδικό, που ασφαλώς θα κατέπλησε τον κόσμο. 'Ηταν ένα ρομάντσο έπικό, ψυχολογικό, φυσιολογικό, ποιητικό, αστρονομικό, που δεν το δημοσίεψα ποτέ.

Είχατε έξη φίλοι που μέναμε στο ίδιο σπίτι, στη Νιού τας άμέσως όλες τις δυστυχίες της ζωής μας... Αυτή

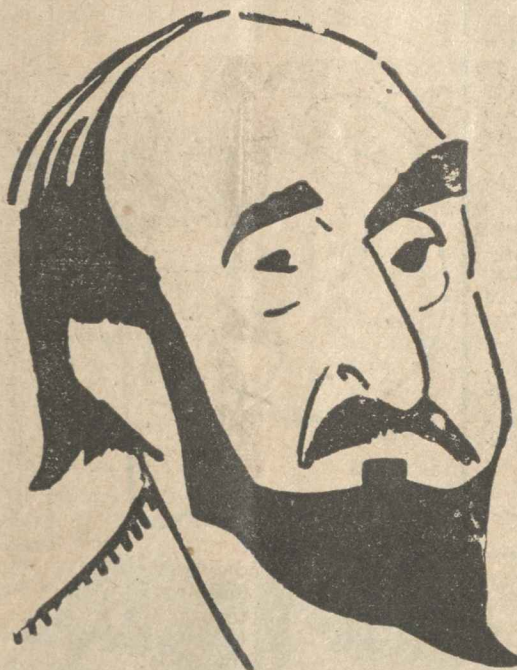
Όρμον Στρήτ, σ' επιπλωμένα δωμάτια και ζούσαμε άδελφικά μαζί.

'Ενας μουσικός, ένας ζωγράφος, ένας φιλόσοφος, δυό άνθρωποι των γραμμάτων κι' ένας 'Ιταλός εξόριστος που μάς είχε πέσει από τον ουρανό και που τον δεχτήκαμε μ' ένθουσιασμό: 'Εξ άλλου, αυτός ο συνωμότης ήταν ποιητής, στις καλές του στιγμές.

Όλοι μαζί κάναμε μιά περίφημη συντροφιά, μιά στενή παρέα, όπου θαίλιε η Τέχνη. Τρεις από μας, προτιμούσαν να πάνε να ζήσουν στα Παρθένα Δάση, στους Μεγάλους Ποταμούς, στις 'Απέραντες Λίμνες και στα Πανύψηλα Βουνά... Αυτοί οι τρεις, καλλιεργούσαν τα σπόρ.

Γιά να συνηθίσουνε στην άγρια ζωή, κοιμώντουσαν μ' άνοιχτο το παράθυρο κι' έπαιρναν κάθε πρωί ένα μπάνιο με ψυχρό νερό (παγωμένο τον χειμώνα).

Τό θάρρος μας αυτό επέσυρε τον γενικό θαυμασμό, μα στην ηλικία μου, μπορώ πειά να όμολογήσω, πως τά περισσότερα βάσανα τά υπέφερα εγώ...

Ο 'Ερρίκος Ροσνύ, ο πρεσβύτερος, όπως είναι σήμερα.

Ο φίλος μου Πώλ κι' ο φίλος μου 'Ερνέστος, θλέποντάς με τόσο ύπομονετικό, μου προέλεγε πως θ' άποκτεύσα μιά μέρα δόξα και περιουσία. Ο Πώλ που ήταν πρακτικός άνθρωπος, με παρώτρυνε να στείλω διηγήματα και άρθρα στις έφημερίδες... Στις έφημερίδες του Παρισιού, φυσικά! 'Εκείνη την έποχή, ή πρώτη από τις φιλολογικές έφημερίδες ήταν το «Φιγκαρώ», που δημοσίευε στις κυριακάτικες εκδόσεις της, διηγήματα, μελέτες, ταξιδιωτικές έντυπώσεις, ακόμα και σίχους.

Ακολουθούσα τις συστάσεις του φίλου μου, στέλνοντας στην άρχή ένα διήγημα. Δεν μου δώσανε καμιά απάντηση. 'Υστερα, έστειλα μιά περιγραφή του Χάυντ - Πάρκ. Και τούτη τη φορά κράτησαν σιωπή. 'Ενα θράδι, που διάβαζα στους φίλους μου ένα μικρό ανέκδοτο, του είδους «Γιά να περνάτε την ώρα σας», όπως τά λέγανε τότε (καμμία δεκαριά άρδρες το καθένα), ο 'Ερνέστος φώναξε:

— Στοιχηματίζω πως αυτό θα δημοσιευτεί!

— Μά όχι! 'Οχι! άποκρίθηκα μοιρολατρικά.

— Ναι! Ναι! έπέμεινε εκείνος.

Ο 'Ερνέστος άντέγραψε ο ίδιος το «άνέκδοτο» και το έστειλε.

Δεκαπέντε μέρες περάσανε, χωρίς το «Φιγκαρώ» να δώση κανένα σημείο ζωής, σχετικά με κείνο που περίμενα.

Μιά Κυριακή πρωί, ο Πώλ που είχε τη μανία ν' άσχοληται με τη μαγειρική, έτοιμαζε μιά κρέμα, όταν έφτασε ο 'Ιταλός εξόριστος και είπε με υπόκωφη φωνή:

— Τίποτα πάντα!

Ξέραμε όλοι πως έκανε ύπαινιγμό για τ' «Φιγκαρώ», μα καθώς είχα χάσει πειά κάθε έλπιδα, άκουσα αυτά τά λόγια με μοιρολατρική απάθεια.

Ο καιρός ήταν υπέροχος. 'Ενα Μαγιάτικο πρωινό, έστελνε στην άπέραντη πολιτεία ένα μυρωμένο άεράκι γεμάτο μυστηριώδεις ύποσχέσεις.

Τό μεσημέρι, ή υπηρέτρια της πανσιόν, πήγε να πάρη από τον φούρνο το ψητό μας, που εωδιαζε θαυμάσια... 'Α! ή νεότης... Αυτό τό ψητό, γαρνιρισμένο με καλχημένες πατάτες, και ή κρέμα του Πώλ, ήσαν τέλεια. Τό γεύμα μας συμπληρωνόταν με φράουλες, ώραιες έγγλέζικες φράουλες, που ήταν αληθινή άπλάουσι...

Τά ύποδεχτήκαμε όλα με χαρούμενες κραυγές, ξεχνώντας τα άποτυχημένα χρόνια του...

είναι ή νεότης: τό παραμικρό της είναι άρκετό, για να είναι ευτυχισμένη!

Όταν φτάσαμε στις φράουλες, ο 'Ιταλός συνωμότης έπήρε ένα μυστηριώδες ύφος, που τό συνήθιζε συχνά, καταπλήσσοντας τά φαντασμένα μυαλά μας, κι' ύστερα, με μιά χειρνομία τελετουργική, τράβηξε από την τσέπη του μιά έφημερίδα...

'Αναγνώσαμε άμέσως το «Φιγκαρώ». Νομίζω πως χλώμισα. 'Η έλπιδα και ο φόβος γέμισαν τό μέτωπό μου με κρύον ιδρώτα.

Ο συνωμότης ξεδίπλωσε ήσυχα - ήσυχα την έφημερίδα και άρχισε να διαβάη. Πώς τον ακούγαμε! 'Ετρεμα όλόκληρος, περισσότερο συγκινημένος, ασφαλώς, από τον Ναπολέοντα, μετά την μάχη της 'Ιένας ή του Βάγκραμ.

Γιατί αυτό που διάβαζε ο συνωμότης, ήταν τό «άνέκδοτο» μ ο υ — λίγο διωρθωμένο —, που περίμενα τόσο άνυπόμονα την δημοσίευσή του.

Όταν ο συνωμότης τέλειωσε τό διάβασμα, οι φίλοι μου ύποδεχτηκαν την πρώτη μου αυτή δημοσίευση, με κραυγές ένθουσιασμού!

— Αυτό είναι! φώναξε ο 'Ερνέστος... Νά που έγινε σονεράτης το «Φιγκαρώ»... Πάντα μου τό έλεγα πως έσύ θα δόξαστ'ε μετά την μάχη της 'Ιένας ή του Βάγκραμ... Τά μάτια μου ήσαν γεμάτα δάκρυα.

Ο θόρυβος τράβηξε τη σπιτονοικοκυρά μας, την άνηψιά της και την υπηρέτρια. 'Η άνηψιά της ήταν μιά πολύ ώμορφη μικρούλα 'Αγγλίδα, από τό είδος αυτό των κοριτσιών, που βρίσκεται άποκλειστικά σχεδόν στην 'Αγγλία ή τουλάχιστον άλλο είναι πολύ σπάνιο — των κοριτσιών που μοιάζουν με τους άγγέλους. Σε κανένα άλλο μέρος δεν υπάρχουν τόσο χαριτωμένα, γλυκά, άθωα κορίτσια...

Είμαστε όλοι έρωτευμένοι μ' αυτό τό κορίτσι, που λεγόταν 'Αννυ, μα εγώ ήμουν ο περισσότερο έρωτευμένος απ' όλους. 'Ερωτευμένος — αλλοίμονο! — όπως δεν υπήρξα ποτέ άλλοτε στη ζωή μου.

'Η 'Αννυ, λοιπόν, θρισκότανε τώρα μπροστά μας, πλάι στη θεία της, που μάς κύταζε με γουρλωμένα από την έκπληξη μάτια.

— Τι συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε. Κάνετε περισσότερο θόρυβο, από τούς δωδεκάδες 'Ιρλανδούς!

— Γιορτάζουμε τη δόξα του φίλου μας 'Ερρίκου! φώναξε ο συνωμότης... Δεν ξέρετε, λοιπόν, κυρία Γκράνλεϋ, πως ο φίλος μας είναι ένας μεγάλος άνθρωπος;

'Η κυρία Γκράνλεϋ γύρισε και με κύταζε κατάπληκτη. Κείνη τη στιγμή μιά τρελλή ιδέα πέρασε από τό μυαλό του συνωμότη:

— Πρέπει να τον φιλήσετε, κυρία Πράνλεϋ, και σεις, δεσποινίς 'Αννυ, είπε, για να τιμησете αυτή την ώραία μέρα...

'Η σπιτονοικοκυρά μας ύπόμεινε καλοκάγαθα τις διάφορες τρέλλες του 'Ιταλού. Χωρίς να φέρη αντίρρηση, με έπληρασε, μ' αγκάλιασε και με φίλησε, χωρίς καμμία ιτροπή...

Όταν ήρθε ή σειρά της 'Αννυ, δεν είδα πειά τίποτα, γιατί ένα σύννεφο σκέπασε τά μάτια μου... Τό άγγελικό της πρόσωπο πλησίασε τό δικό μου και σπρωγμένη λίγο απ' τον συνωμότη, ή 'Αννυ μου έδωσε ήσυχα ένα φιλή με την άγγλική μόδα, ένα έλεύθερο και ώραίο φιλή στο στόμα...

Τί άλλο θέλετε να σας πώ; 'Αν έβλεπα τον ίδιο τον Θεό να κατεβαίνει στη Νιού 'Όρμον Στρήτ, δεν θα ήμουν ούτε περισσότερο σαστισμένος, ούτε πιο πολύ ευτυχισμένος... Και για πολύ, για παραπολύν καιρό, είχα την έντύπωση πως έγινε κάποιο θαύμα...

Όλη εκείνη ή ήμέρα πέρασε θαυμάσια και προς τό θράθυ στο Χάυντ - Πάρκ, κάτω από ένα από τά ωραιότερα δειλινά που έχω δι' στη ζωή μου, με τό «άνέκδοτο» στο χέρι και με τό φιλή της 'Αννυ να μου καίη ακόμα τά μάτια...

Όταν ήρθε ή σειρά της 'Αννυ, δεν είδα πειά τίποτα, γιατί ένα σύννεφο σκέπασε τά μάτια μου... Τό άγγελικό της πρόσωπο πλησίασε τό δικό μου και σπρωγμένη λίγο απ' τον συνωμότη, ή 'Αννυ μου έδωσε ήσυχα ένα φιλή με την άγγλική μόδα, ένα έλεύθερο και ώραίο φιλή στο στόμα...

Τί άλλο θέλετε να σας πώ; 'Αν έβλεπα τον ίδιο τον Θεό να κατεβαίνει στη Νιού 'Όρμον Στρήτ, δεν θα ήμουν ούτε περισσότερο σαστισμένος, ούτε πιο πολύ ευτυχισμένος... Και για πολύ, για παραπολύν καιρό, είχα την έντύπωση πως έγινε κάποιο θαύμα...

Όλη εκείνη ή ήμέρα πέρασε θαυμάσια και προς τό θράθυ στο Χάυντ - Πάρκ, κάτω από ένα από τά ωραιότερα δειλινά που έχω δι' στη ζωή μου, με τό «άνέκδοτο» στο χέρι και με τό φιλή της 'Αννυ να μου καίη ακόμα τά μάτια...

Όταν ήρθε ή σειρά της 'Αννυ, δεν είδα πειά τίποτα, γιατί ένα σύννεφο σκέπασε τά μάτια μου... Τό άγγελικό της πρόσωπο πλησίασε τό δικό μου και σπρωγμένη λίγο απ' τον συνωμότη, ή 'Αννυ μου έδωσε ήσυχα ένα φιλή με την άγγλική μόδα, ένα έλεύθερο και ώραίο φιλή στο στόμα...

Τί άλλο θέλετε να σας πώ; 'Αν έβλεπα τον ίδιο τον Θεό να κατεβαίνει στη Νιού 'Όρμον Στρήτ, δεν θα ήμουν ούτε περισσότερο σαστισμένος, ούτε πιο πολύ ευτυχισμένος... Και για πολύ, για παραπολύν καιρό, είχα την έντύπωση πως έγινε κάποιο θαύμα...

Όλη εκείνη ή ήμέρα πέρασε θαυμάσια και προς τό θράθυ στο Χάυντ - Πάρκ, κάτω από ένα από τά ωραιότερα δειλινά που έχω δι' στη ζωή μου, με τό «άνέκδοτο» στο χέρι και με τό φιλή της 'Αννυ να μου καίη ακόμα τά μάτια...

Και ή συνέχεια, θα μου πητε; Τό

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΥΠΗΝΟΣ ΣΤΟ ΝΕΡΟ!

Στη Φιλανδία άνεκαλύφθη ένας άνθρωπος που κοιμάται άπάνω στο νερό!

Μιά μέρα ενώ δυό παιδιά κολυμπούσαν σε μιά λίμνη άντελήφθησαν ένα πτώμα πνιγμένου ανθρώπου άπάνω στο νερό. Τρομαγμένα έγήκαν άμέσως απ' τη λίμνη και έτρεξαν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα, όπου και άνάφεραν τό πράγμα. 'Ενας γιατρός και δυό αστυνομικοί έσπευσαν επί τόπου. Με μιά θάρκα πλησίασαν... τό «πώμα» που έπλεε ήρεμα - ήρεμα άπάνω στο νερό, μά κατάπληκτοι είδαν ότι δεν ήταν πνιγμένος ο άνθρωπος, αλλά κοιμάταν μακαρίως, ξαπλωμένος ύπτιος στην επιφάνεια. Τόν ζήτησαν λοιπόν με προφυλάξεις και τον μεταφέρανε στο τμήμα.

'Εξεταζόμενος ο... «πνιγμένος», έδήλωσε ότι είναι ράφτης και ότι κάθε μέρα επί δυό ώρες... κοιμάται άπάνω στο νερό! Πρόσθεσε επίσης ότι μαλακώτερο... κρεββάτι απ' τό νερό δεν θήκε πουθενά και διαμαρτυρήθηκε έντόνως γιατί ή άστυνομία του χάλασε την ήσυχία και διέκοψε τον ύπνο του!...

ΕΞΥΠΝΟ ΚΟΛΠΟ

Στην άποθήκη άποσκευών του σταθμού των Βρυξελλών έφθασε έσχάτως ένα μεγάλο μπαούλο και μιά τσάντα, άσφαλισμένη για πηνιταπέντε λίρες άγγλικές.

Την άλλη μέρα έφθασε στο σταθμό κι' ο ιδιοκτήτης των για να τά παραλάβη, μά παρ' όλες τις έρευνες ή τσάντα δεν θρισκόταν πουθενά. Ο δυστυχής άνθρωπος δδυρόμενος για την άπώλεια της πολύτιμης τσάντας, αναγκάστηκε να πάρη τις 55 λίρες της άσφαλείας. Τοιμάσθηκε ύστερα να φορτώσ'η τό μπαούλο σ' ένα αυτοκίνητο για να φύγ'η.

'Η άστυνομία όμως που είχε ύποπτευθ'η κάποιον λάκκο στη φά-

θα, έρεύνησε και ανακάλυψε την τσάντα μέσα στο μπαούλο. Κατόπιν αυτού ψάχνοντας καλλίτερα, ανακάλυψαν μιά μουσική κρύπτη στο μπαούλο, που με ένα εύφες σύστημα άεριζότανε έπαρκώς. Εκεί είχε κρυφθ'η ο συνέννοχος τοι ιδιοκτήτη της τσάντας, ο οποίος την νύχτα είχε δι'η απ' την κρύπτη του, την είχε κλέψει και είχε ξανακρυφθ'η!...

Με τον τρόπο αυτό οι δυό μακαρίτισσες εισπρατταν την άσφάλεια διαφόρων «άπολεσθέντων» δ'ήθεν άντικειμένων. Είχαν εισπράξει έτσι μέχρι της στιγμής αρκετές χιλιάδες λίρών.

ΡΕΚΟΡ ΠΟΛΥΤΕΚΝΙΑΣ.

'Ασφαλώς τό ρεκόρ της πολυτεκνίας άνήκει σι, ηθελας 'Ισμαήλ, σουλτάνο του Μαρόκου, που έζησε απ' τό 1672—1727.

Ο σουλτάνος αυτός είχε τό πολυπληθέστερο χαρέμι της έποχής του, άπόκτησε δε απ' της υπερίριθμες γυναίκες του χίλια έκατό (ύριθ. 1.100) παιδιά!...

φίλμ της ζωής, είναι ένα φίλμ ασύνδετο. Δεν έχει καμμία συνέχεια.

Τό «Φιγκαρώ» δεν μου δημοσίεψε πειά τίποτ' άλλο. 'Η 'Αννυ δεν μου ξανάδωσε άλλο φιλή: 'Όλη αυτή ή ιστορία δεν είναι τίποτ' άλλο από μιά ανάμνηση, άστεία και συγκινητική μαζί και προ πάντων μιά από τις πιο λαμπρές αναμνήσεις της θεότρελλης και χαρούμενης έποχής της νεότητός μου...

J. — H. ROSNY —
(Αϊνέ)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σειρά τις Γυναίκες

Η ΜΟΔΑ

Ποτέ άλλοτε τα πλεκτά δεν είχαν τόσο διάδοσι όση έχουν τώρα. Αφού κατέκλυσαν όλη την παιδική και την έρεφική γκαρνταρόμπα, αφού κατέκτησαν και εξησφάλισαν την σπουδαιότερη θέσι στα κοστούμια του σπόρ, είτε ως πλεκτά του χεριού, είτε ως πλεκτά της μηχανής, τώρα άρχισαν να επικρατούν και στις απογευματινές τουαλέτες, στα θραυδία φορέματα, στα γάντια και στις μπλούζες που φοριούνται κάτω από όλα τα ταγιέρ. Ός και πανωφόρια πλεκτά με θελονάκι ή με τις θελόνες θα ιδούμε να φοριούνται τόν χειμώνα.

Γίνονται από κάθε ύλικό και σε όλα τα χρώματα. Μπορεί κανείς να πλέξει ό,τι θέλει από μαλλί, από μετάξι, από λινό κλωστή, από νήμα θαμ θακερό, από κορδονέτο, από σειρήνη, ακόμη κι από κορδέλλα κι, από μεταλλικό κορδονέτο κι από ψάθα.

Το πλέξιμο είναι συνήθως σκέτο, χωρίς δύσκολους πόντους, έτσι ώστε να μπορούν να το δοκιμάσουν κι άρχαριες ακόμη. Η πρωτοτυπία και η κομψότης βρίσκονται στις λεπτομέρειες που κάνουν ένα μοντέλλο να ξεχωρίζει από το άλλο. Πολύ συνειρίζεται π. χ. το τρικλό να κεντιέται με τα το τελειώμα του. Η φούστα ενός παριζιάνικου κοστούμιού σε χρώμα μπλέ νατιέ είχε κεντηθή ολόκληρη με διασταυρούμενες γραμμές μπλέ μαοίν που σχημάτιζαν μικρά σκατωζέζικα καρεδάκια. Επίσης μία μπλούζα σπόρ, ριγώτη μπλέ και άσπρη είχε κεντηθή ολόκληρη με αστράκια πεταχτά έδω κι' εκεί, μπλέ επάνω στις άσπρες ρίγες και λευκά επάνω στις μπλέ.

Τά ολόκληρα επίσης φορέματα που πλέκονται από τρικλό είναι πολύ απλά αλλά συγχρόνως πολύ κομψά. Πολύ συνειρίζεται το πλέξιμο που σχηματίζει ρίγες, όψι και ανάπεδη, ή όποως κάτω άνοιγουν λοξές και σχηματίζουν γωνία δίνοντας φάρδος στη φούστα. Τά μανικάκια πλέκονται κοντά και φουσκωτά. Ο λαίμος κλείνει μ' ένα γιακαδάκι στρογγυλό ή ίσιο ή μ' ένα πλαστρόν πλεγμένο κόντρα με θελονιά που σχηματίζει ρίγες άζυρο από πάνω έως κάτω. Τις ίσιες λουρίδες που μεσολαβούν ανάμεσα στα άζυρο τις κεντούν με πειαχτές θελονιές ή τις αφήνουν και χωρίς γαρνιτούρα, αν θέλουν να είναι το φόρεμα πιο σκέτο.

Πολλά φορέματα ή μπλούζες πλεκτές πλέκονται με θελονιά έντελως σκέτη και κατόπιν γαρνίζονται από πάνω με λεπτή μπιμπιλίτσα ή νταντέλλα πλεκτή με το θελονάκι, από το ίδιο ύλικό, σε ίδιο ή διαφορετικό χρώμα : π. χ. ένα θραυδίο φόρεμα από τρικλό ρόζ κουμπώνει εμπρός με μία σειρά από κουμπία που φθάνουν ως τη μέση και γαρνίζεται από το ένα μέρος και από το άλλο με τρεις σειρές λεπτή μπιμπιλίτσα λευκή σε απόστασι τεσσάρων εκατοστών τη μία ά-

Η ΘΕΙΟΝΟΡΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Ταγιέρ από τρικλό. Η Ζακέτα είναι από τρικλό μονόχρωμο μπλέ και ή φούστα από τρικλό ή άλλο μάλλινο ύφασμα σκατωζέζικο. Μπλούζα από κοτόν περλέ λευκό πλεγμένο με το χέρι.

πο την άλλη που φθάνουν ως κάτω. Ένα γιακαδάκι στρογγυλό γαρνιρισμένο επίσης με μπιμπιλίτσα συμπληρώνει το θραυδίο σύνολο. Η δαντέλλες ή πλεκτές με το θελονάκι, σε σχέδιο Ιρλάντ ίδιως, συνηθίζονται εξαιρετικά και για να γαρνίσουν τα φορέματα και τις μπλούζες που γίνονται από ύφασμα, π. χ. όργαντι, μούλ, θουαλάς, τούλι κτλ.

Μία μπλούζα από όργαντι γαρνιρισμένη με σειρές από άντρεντέ Ιρλάντ και λεπτά πιετάκια είναι ή τελευταία λέξις της μόδας.

Η τελευταία όμως καϊάκτησις των πλεκτών είναι τά θραυδία φορέματα. Αυτά πλέκονται από κορδονέτο με ζωτό ή από μετάξι ανακατεμένο με μαλλί. Μερικά από τά φορέματα αυτά είναι άπλούστατα και γίνονται ολόκληρα από πλεκτή δαντέλλα. Πέφουν εφαρμοστά επάνω στο σώμα και φαρδαινούν κάτω. Το ντεκολτέ γαρνίζεται με μία μεγάλη γιρλάντα από τεχνητά άνθη. Για να δώσουν μεγαλύτερη ποικιλία στα φορέματα αυτά τά κάνουν σε δύο χρώματα π. χ. άσπρο και λευκό. Έτσι μία όραία τουαλέττα θραυδή γίνεται από θολάν από δαντέλλα λευκή και θολάν από δαντέλλα μαύρη, κάτω δε καταλήγει σ' ένα φαρδύτατο θολάν από μαύρη δαντέλλα.

Επειδή έντούτοις για να πλέξει κανείς ένα ολόκληρο φόρεμα από δαντέλλα χρειάζεται και καιρό πολύ και ύπομνη μεγάλη, μπορεί να κάνει άντρεντέ από χοντρό κορδονέτο, ή μόντιφ σε πλέξιμο Ιρλάντ και μ' αυτά να γαρνίρη ένα φόρεμα του όποιου το φόντο θα είναι από κρέπ ζωρζέ. Τέ ντεκολτέ είναι καρέ ή μυτερό και κολακεύει ιδιαίτέρως.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Δέν είναι σωστό ένας κύριος να δίνει πρώτος αυτός το χέρι σε μία κυρία. Πρέπει απλώς να ύποκλίνεται εμπρός της και να περιμένη να του δώση πρώτη αυτή το χέρι της.

Δέν είναι σωστό όταν θρεθή σε κύκλο από πολλές κυρίες να φιλά το χέρι όλων. Θα φιλήση μόνον το χέρι της οικοδέσποινας.

Δέν είναι σωστό όταν πηγαίνει κανείς για επίσκεψι να πιάνη τόν κύριο ή την κυρία του σπιτιού και να άρχιζή μαζί τους την κουβέντα έμποδίζοντάς τους από τά καθήκοντά τους. Το σωστό είναι να πη μαζί τους λίγες λέξεις και έπειτα να στραφή προς τους άλλους καλεσμένους.

Δέν είναι σωστό να έχη καλέση κανείς σ' ένα ζαχαροπλαστείο ή σ' έναν κινηματογράφο γνωστούς του και να τους αφήνη να πηγαίνουν αυτού πρωτοι να τόν περιμένουν. Το σωστό είναι να πηγαίνει αυτός πρώτος, λίγα λεπτά πριν από την ώρισμένη ώρα και να διαλέξη μάλιστα τής θέσεις ώστε να εξασφαλίση τις καλύτερες, ή να πάρη τά εισιτήρια ώστε να μη γίνη καμμία χρονοτριβή. Η δις ΛΙΑΝΑ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΜΠΑΜΠΑΣ

Σ ΟΛΟΥΣ, που τη συμβούλευαν να ξαναπαντρευτή, ή νεαρή χήρα κ. Άλτιέ άπαντούσε στερεότυπα:

— Άσφαλώς, στα είκοσιπέντε μου χρόνια, θάπρεπε να ξαναφτιάξω τη ζωή μου. Μά έχω δυο παιδιά, που τ' αγαπώ πιο πολύ κι' από τόν έαυτό μου. Άν εύρισκα έναν καλό σύζυγο για μένα, θά ήταν άρα γε και καλός πατέρας γι' αυτά ;

Έν τούτοις, πολλοί γαμπροί της είχαν κιόλας παρουσιάσει. Κι' όλοι προσελκυόντουσαν από την όμορφιά της όραίας χήρας: Ψηλή, λεπτή, κομψή, με όραία ξανθά μαλλιά και θαυμάσια μαύρα μάτια, ή Μόνικα Άλτιέ, με τη σημαντική της περιουσία και τά σπάνια χαρίσματά της, δέν είχε παρά να διαλέξη. Μά ποτέ δέν μπόρεσε ν' άποφασίση να διακινδυνεύση την εύτυχία των παιδιών της.

Ο μακαρίτης δ' Άλτιέ, τύπος άυστηρός και άυταρχικός, δέν είχε ποτέ ένδιαφερθή για την γυναίκα του. Το μόνο του πάθος ήτανε πώς να κερδίση λεφτά. Κοντά του, ή Μόνικα, δέν είχε γνωρίσει την εύτυχία, αλλά από άξιοπρέπεια, δέν είχε ποτέ της παραπονεθή. Τη σκληρή άπογοήτευση της διαδέχτηκε άργότερα μία άπέραντη μητρική άγάπη,

σχεδόν φοβισμένη, έξω από την όποια δέν ύπρχε τίποτε άλλο. Και τέσσερα χρόνια τώρα που είχε μείνει χήρα, ή φροντίδες και ή τρυφερότης που έδειχνε στα παιδιά της, ήταν όλη της ή ζωή. Ο Ζάν ήταν έξη χρονών και ή Φρανσίνα πέντε περίπου. Ο πρωτότοκος, πολύ μελαχροινός καθώς ήταν, έμοιαζε με θοσκόπουλο της Έλλάδος, ένω ή άδελφούλα του ήτανε ρόδινη και ξανθά, σαν μία μικρούλα Όλλανδέζα. Και τό ένα και τό άλλο, ήταν χαριτωμένα παιδάκια, με διαφορετικούς χαρακτήρες. Όστόσο, σ' ένα σημείο συμφωνούσαν: Ήσαν άταχτα και ζωηρά, σαν δυο μικρά διαβολάκια Παρ' όλο αυτό όμως, είχαν την έγνοια πώς να εύχαριστήσουν τη μητερούλα τους, που τη λατρεύανε και που την έκαναν να ύποχωρή σ' όλα των τά καπρίτσια, μ' ένα χαμόγελο ή μ' ένα φιλή.

Σ' ένα σημείο μονάχα, όλες ή παρακλήσεις των έμεναν άνύσχυρες: ή μητέρα των άρνιωντανε να τους άγοράση έναν καινούριο μπαμπά.

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

— Γιατί δέν θέλεις, μαμά ;

Ο Ζάν ξαφνιάστηκε και γυρίζοντας το κεφάλι του κόπταξε τόν άγνωστο.

— Έλα δώ, μικρούλη μου, θά σου φτιάξω τό θαποράκι σου.

Τό παιδί δέν πίστευε σ' αυτιά του.

— Είναι αλήθεια ; ρώτησε δύσπιστα.

— Ναι, ναι! Έλα κοντά!

Η φωνή του άγνωστου ήταν έγκαρδια, τό χαμόγέλο του γεμάτο καλωσύνη. Ο Ζάν δέν δίστασε να τόν πλησιάση και άμέσως δ νέος άρχισε τη δουλειά.

— Λοιπόν, δέν έχεις πειά μπαμπά, καύμενε μικρούλη μου ;

— Όχι, έχει πάει στόν Παράδεισο. Είναι πολύ λυπηρό πράγμα. Τόν είχα τόσο συχνά ανάγκη !... Τά άλλα παιδιά έχουν όλα μπαμπάδες, για να παίζουν μαζί τους. Μονάχα έμείς δέν έχουμε... είμαστε άτυχα παιδιά!

— Κακόμοιρε μικρούλη ! είπε δ Ρομπέρ συγκινημένος. Και ή μαμά σου; Έχεις τούλάχιστον μία μαμά;

— Ω! ναι, μία μαμά πολύ όμορφη, κι' ακόμα πολύ νέα: είναι δεκαοχτώ χρονών !

— Θά γελιέσαι !

— Όχι, όχι, είναι δεκαοχτώ χρονών... Νά την εκεί κάτω, από την τέντα.

Ο Ρομπέρ κύτταξε εκεί που του έδειχνε και είδε μία γυναίκα ξαπλωμένη, με τό πρόσωπο κρυμμένο κάτω από ένα μεγάλο ψάθινο καπέλλο.

—Κ' ύστερα είναι και ή Φρανσίνα, συνέχισε δ Ζάν.

— Καλημέρα, μικρούλα Φρανσίνα, φώναξε δ Ρομπέρ.

Η μικρούλα σταμάτησε έκπληκτη, σχεδόν δύσπιστη.

— Ξέρεις, δ κύριος είναι εύγενικός, της έδήγησε δ Ζάν, φτιάχνει τά παλιά του θαποριού μου.

— Πώς σε λένε... ρώτησε ή Φρανσίνα.

— Πώς με λένε... Μπαμπά, αν σ' άρέση.

— Δέν είναι αλήθεια !

— Ω! Δέν πρέπει να τό λές αυτό, είπε δ Ζάν σκανδαλισμένος. Υστερά, προχωρώντας προς τόν κ. Γκαρνιέ:

— Έχετε μικρά παιδιά, σαν κι' έμάς; τόν ρώτησε.

— Όχι.

Ο Ζάν δέν καταλάβαινε πειά τίποτα. Έτοιμαζότανε να κάνει κι' άλλες έρωτήσεις, αλλά ή Φρανσίνα τόν έμπόδισε.

— Στοιχίζεις ακριβά; ρώτησε τόν νέο.

— Τι άστεία έρώτησι !

— Πές μου... Πόσο στοιχίζεις ; έπέμεινε ή Φρανσίνα. Είσαι ακριβός μπαμπάς ;

— Ά! Δέν στοιχίζω ακριβά !

— Τόσο τό καλλίτερο τότε, είπε δ Ζάν, μαντεύοντας τη σκέψη της άδελφής του.

Τό θαποράκι ήταν έτοιμο τώρα, για να ριχτή στη θάλασσα. Μά δ νέος, προνοητικός, παρατήρησε:

— Τά κύματα έδώ είναι πολύ δυνατά. Νά τό ρίξουμε σ' ένα μικρό λιμανάκι. Άς φτιάξουμε ένα έδω στην άμμουδιά. Πήγαίνε να μου φέρης τά εργαλεία σου.

Ο Ζάν έτρεξε στην τέντα και κόκκινος από εύχαρίστησι, είπε στη μαμά του:

— Ξέρεις, μαμά, διασκεδάζουμε μία χαρά!

— Ά! Τόσο τό καλλίτερο, άγαπημένε μου... Μά με ποιόν ;

— Με κείνο τόν μεγάλο κύριο, εκεί πέρα, με τό άσπρο πανταλόνι.

— Άλλά δέν τόν ξέρω.

— Μά τόν γνωρίσαμε εμείς
— Ξέρεις πώς δεν μ' άρέσει νά συναναστρέφεται με άγνωστους ανθρώπους.
— Με άγνωστους; Έκανε ο Ζάν έκπληκτος, μά είναι ξανς μπαμπάς...

Καί μ' ένα πήδημα τόσκασε. 'Ανήσυχη, ή Μόνικα, τόν άκολούθησε από μακριά. Σε λίγο τά γέλια πού άκουσε την καθισχύσαν και δεν είχε τό κουράγιο νά διακόψη τό παιγνίδι τών παιδιών της. Μονάχα όταν ήρθε ή ώρα νά φύγουν από την άμμουδιά, πλησίασε για νά τά πάρη και νά δει συγχρόνως τόν καινούργιο τους φίλο.

— Νά ή μαμά! φώναξε θριαμβευτικά ο Ζάν.

— Ο Ρομπέρ υποκλίθηκε.

— Συγχωρήστε με, κυρία μου, πού άπασχόλησα έτσι τά παιδιά σας, είπε. Μά είναι τόσο χαριτωμένα...

— 'Αντίθετα, κύριε, σάς είμαι πολύ ευγνώμων... Φοβούμαι μόνο μήπως γελαστήκατε...

— Βεβαιωθείτε, κυρία μου, πώς αγαπώ πολύ τά παιδιά και διασκεδάσα τόσο μαζί τους!

— Πάμε, παιδιά μου, εύχαριστήστε τόν φίλο σας κι' έλάτε. Είναι άργά.

— 'Οχι, θέλω νά παίξω ακόμα, μουρμούρισε ο Ζάν.

— Δεν έρχόμαστε, είπε και ή Φρανσίνα.

— Έστω λοιπόν, αλλά ένα λεπτό μονάχα, είπε ή Μόνικα.

— Ναι, ναι... Ένα λεπτό μονάχα, φώναξε ή Φρανσίνα χαρούμενη.

— 'Υστερα, τραδώντας τόν Ρομπέρ από τό χέρι:

— Παίξε μαζί μας, τόν παρακάλεσε.

Μά ο νέος είχε γίνει σκεπτικός.

— Δεν παίζω ποτέ με τ' άνυπάκουα παιδιά! είπε.

Τά παιδιά χαμήλωσαν τό κεφάλι τους, μάζεψαν τά παιγνίδια τους και πήγαν κοντά στη μαμά τους.

Η Μόνικα χαίρεται τόν άγνωστο, εύχαριτώντας τον μ' ένα χαμόγελο.

— Θά παίξεις μαζί μας και αύριο, αν είμαστε φρόνιμα; ρώτησε ή Φρανσίνα.

— Σας τό υπόσχομαι.

Τήν άλλη μέρα, ο Ρομπέρ Γκαρνιέ ήταν άκριθής στό ραντεβού. Η Μόνικα του είχε κάνει μία θαθεία έντύπωση: Ποτέ του δεν είχε συναντήσει πού χαριτωμένη γυναίκα, και τά παιδιά της τόν διασκεδάζαν. Συναντιώντουσαν κάθε μέρα κοντά στην τέντα και ή κ. 'Αλτιέ συνωμιλούσε με τόν νέο, πού αφήνοντας τό αυτοκίνητό του, τούς φίλους του και την ίδια τη γιαγιά του, κοντά στην οποία έμενε περνούσε τις μέρες του στην αιχμάλωτος από τά θέλητρα της Μόνικας πού τόν είχαν συγκινήσει από την πρώτη μέρα.

— Ένα έπεισόδιο έδωσε την ευκαιρία ένός πιο στενυ συνδέσμου. Παρά την άπαγόρευση της μητέρας του, ο Ζάν πήγαινε κι' έπαιζε στους πιο άπότομους θράχους της παραλίας. "Όλα τά παρακάλια κι' όλα τά μαλλώματα της μητέρας του δεν ήταν ικανά νά τόν συγκρατήσουν.

Μία μέρα, πού είχε πάει πάλι σ' αυτό τό επικίνδυνο μέρος και ή μητέρα του τού κάκου τού φώναζε νά γυρίση, έφθασε ο Ρομπέρ.

— "Ω! κύριε, τού είπε ή Μόνικα, δέστε τόν Ζάν... Φοβούμαι τόσο πολύ! 'Αρνείται νά με υπακούση, και δεν μπορώ νά πάω νά τόν φέρω πίσω.

Τότε με δυνατή φωνή, ο Ρομπέρ διέταξε:

— Ζάν, έλα δώ!

Αυτό ήταν αρκετό: Μόλις άκουσε αυτήν την διαταγή, τό παιδί άρχισε νά τρέχει προς τό μέρος του.

— Πώς σάς υπακούει! παρατήρησε ή Μόνικα.

— Η θάλασσα εκεί είναι πολύ επικίνδυνη. Δεν πρέπει νά ξαναπάς, δεν είν' έτσι, Ζάν; είπε ο Ρομπέρ.

Τό παιδί, κατακόκκινο, ψιθύρισε, κάτι, μά ο νέος, έν-

θαρρυνόμενος από μία ματιά της Μόνικας, συνέχισε:

— "Ακουσέ με καλά, μικρούλη μου: αν ξαναπάς εκεί, θάχης νά κάνης με μένα. Οι μπαμπάδες δεν είναι μονάχα για τά παιγνίδια, αλλά δέρνουν κιόλας...

Μπρός στό αυστηρό πρόσωπο τού μεγάλου του φίλου, ο Ζάν αναλύθηκε σέ δάκρυα.

— Δεν θά τό ξανακάνω, είπε, σάς τό υπόσχομαι.

— Καλά! Πήγαινε τώρα νά τό πής και στη μαμά σου.

Η υπόσχεση ήταν σοβαρή.

Ο Ζάν δεν ξαναπήγε σέ κείνο τό επικίνδυνο μέρος της παραλίας. "Ετσι, μερικές μέρες άργότερα, ο Ρομπέρ έπρότεινε γι' άνταμοιβή, έναν περίπατο με τό αυτοκίνητο, για την έπομένη.

Τήν πρότασή του την υποδέχθηκαν χαρούμενες φωνές.

— Θά πάρουμε και τη μαμά, δεν είν' έτσι;

— 'Ασφαλώς. Κι' εγώ θά φέρω τη γιαγιά μου.

Η Μόνικα δεν μπορούσε ν' άρνηθι μία τόσο ευγενική πρόσκληση. "Υστερα, μπορούσε νά στερήσει τά παιδιά της από μία τέτοιαν εύχαρίστηση; "Ετσι, λοιπόν, δέχτηκε.

Τήν άλλη μέρα, ή κ. Γκαρνιέ, συν-

οδευσμένη από τόν έγγονό της, πού

ώδηγεσε ένα ώραίο αυτοκίνητο, έ-

φθασαν έξω απ' τό ξενοδοχείο της Μόνικας.

Καθένα από τά παιδιά της κάθισε

στό πλάι τού Ρομπέρ, πού κρατούσε

τό δολάν, ενώ στο θάθος τού αυτο-

κινήτου, ή δυο γυναίκες άρχισαν μία

συνομιλία, πού δεν σταματήσε ούτε

ντιγμή.

Γιά τί άλλο μπορούσαν νά μιλούνε,

έκτός από τόν Ρομπέρ; Η γρηά κυ-

ρία δεν έπαυε νά γεμίζει έπαινους τόν

έγγονό της — τη μοναδική χαρά τών

τελευταίων χρόνων της ζωής της.

Η Μόνικα συμμεριζόταν τόν ένθου-

σιασμό της, μά για άλλην αίτία. Αυ-

τός ο συνταυτισμός τών αισθημάτων

τους, τις έκανε νά εκτιμήσουν μυστι-

κά ή μία την άλλη, και ή δυο γυ-

ναίκες χωρίστηκαν καταγοητευμένες

από τη γνωριμία τους.

Τό θράδυ, τά παιδιά, έρεθισμένα

από τόν περίπατο, ήταν έντελώς άτυ-

πόφορα.

— Θά τό μαρτυρήσω στον κ. Γκα-

ρνιέ, τούς είπε ή Μόνικα μ' άπελπι-

σία.

Αυτή ή φοβέρα έφερε τό αποτέλε-

σμά της.

— "Ω! όχι, μαμά! παρακάλεσε ή

Φρανσίνα.

— Θά είμαστε φρόνιμα, πρόσθεσε ο

Ζάν, ησυχάζοντας άπότομα.

— Τί θλιβερό νά μ'ήν έχω πάντα

στην διάθεσή μου ένα τέτοιο μέσο για

νά τά καθισχύζω! σκέφθηκε ή

Μόνικα.

Σέ λίγες μέρες ο Ρομπέρ θάφευγε

και ή Μόνικα σκεφτόταν:

— Μπορούσε νά γίνη, αλήθεια, γι' αυ-

τής καρδιάς της, πρόσθετε: "Και τί

σύζυγος για μένα!"

Μά δεν τόλμησε νά πη αυτή τη φράση και απέδωσε την

τρελή αυτή έλπίδα πού της ήρθε, καθώς πίστευε, από τη

μητρική της άγάπη και μόνο.

Ο Ρομπέρ παρακάλεσε μία μέρα τη γιαγιά του νά κα-

λέση τη Μόνικα και τά παιδιά της στο σπίτι της. Πήραν

τό σοά τους στην ταράτσα, πού έθλεπε στη θάλασσα.

Η θέα ήταν περίφημη. Κι' όμως, τά παιδιά προτιμούσαν

νά περιτριγυρίζουν τόν φίλο τους.

— Μη στενοχωρήτε τόν κ. Γκαρνιέ, τούς φώναξε ή Μό-

νικα.

— Μά αφού είναι μπαμπάς μας; άποκρίθηκε ή Φρανσίνα.

— Η Μόνικα κοκκίνισε.

Ο Ρομπέρ, χωρίς νά χάση την ψυχραιμία του, έσωσε

την κατάσταση:

— "Ένας μπαμπάς για διασκεδάσει, είπε, άστειευόμενος

(Συνέχεια σελίδα 58)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συναρπαστικές αφηγήσεις τού κυνηγού άγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ)

ΜΙΑ ΜΑ·Ι·ΜΟΥ - ΠΛΥΣΤΡΑ

Από τις χιλιάδες μαϊμούδες κάθε είδους πού έφερα στην 'Αμερική από τις ζούγκλες της 'Ασίας, ή πιο χαριτωμένη, ή πιο ένδιαφέρουσα και ή πιο έξυπνη ήταν δίχως άλλο ένας θηλυκος οραγκουτάγκος πού άγόρασα πρό έτών στη Βόρνεο. Μου την είχε φέρει ένας Μαλαιός έμπορος μαζί με άλλες τέσσερες μαϊμούδες. Η δυο ήταν πολύ μικρές, μωρά ακόμη, ή άλλες δεν είχαν συμπληρώσει ακόμη την ανάπτυξή τους και ή πέμπτη, ή Γκλάντους (αυτό τ' όνομα της έδωσαμε) θριασκόταν στην πλήρη της ανάπτυξη, θά ήταν δηλαδή δεκατεσσάρων ή δεκαπέντε έτών.

Όταν άγόρασα την Γκλάντους δεν είχα ιδέα από τις ικανότητές της. Όταν άγοράζω οραγκουτάγκους από μεταπράτες δεν μπορώ εύθους έξ άρχής νά καταλάβω αν τά ζώα πού μου φέρουν είναι κατ' ευθείαν από τη ζούγκλα ή αν έχουν άνατραφή από μικρά σαν κατοικίδια ζώα μέσα στο σπίτι, όπως συμβαίνει πολύ συχνά στην Βόρνεο. Φυσικά μετά δυο - τρεις ήμέρες τό αντίλαμπάνομαι από τόν τρόπο με τόν όποιον τά ζώα τά ίδια φέρονται προς εκείνους πού τά περιποιούνται και αν ο οραγκουτάγκος πού άγόρασα, έκτός από τά άλλα χαρίσματά τους έχη και τό πλεονέκτημα νά είναι ήμερος και συνηθισμένος από ανθρώπους, τό-σο τό καλλίτερο.

Ένα πρωί καθώς περνούσα από τά κλουβιά τών οραγκουτάγκων για νά κάνω την καθημερινή μου επιθεώρηση (θριασκόνουν ακόμη στο Κατόγκ της Βόρνεο) μία από τις πέντε μαϊμούδες πού είχα άγοράσει τελευταία, πέρασε τό χέρι της άνωμεσα από τά κάγκελλα και χαίδεψε τό δικό μου. Ο τρόπος με τόν όποιον έκανε αυτήν την χειρονομία μου έδωσε άμέσως νά καταλάβω ότι έπρόκειτο για έναν οραγκουτάγκο ήμερο. Στάθηκα και παρατήρησα καλλίτερα τό ζώον πού με είχε χαϊδέψει έτσι τρυφερά. Ήταν ή πρώτη φορά πού πρόσεχα την Γκλάντους και είδα στα μά-

τια της ζωγραφισμένη τόσο τρυφερότητα, ώστε ή υπόνοιά μου πως ή μαϊμού αυτή ήταν ήμερη, ένισχύθηκε ακόμη περισσότερο. Πήγα κάτω κοντήτερα, — με κάθε επιφύλαξη όμως, ώστε νά μπορέσω νά τρασηχτώ εγκαίρως αν ή έλπίδες μου ήταν λανθασμένες, γιατί τά δόντια τού οραγκουτάγκου δεν άστειεύονται. Και πάλι όμως ή Γκλάντους έ-θγαλε τό χέρι της και χαϊδεψε τό δικό μου. Πήρα τότε τό σουγιά μου και έκοωα μερικά από τά λεπτά καλάμια πού έναισαν μεταξύ τους τά κάγκελλα τού κλουβιού. Η Γκλάν-τους έθγαλε τό έξυπνο κεφαλάκι της και άρχισε νά κυττάζει έδω κι' εκεί και νά μυρίζεται τόν άέρα.

Τότε απέφασα κι' άνοιξα τό κλουβί κι' άφησα την Γκλάν-τους νά θγί έξω. Δεν είχα ξαναδεί παράμοια άγαλλίαση σέ μαϊμού, και όμως είχα παρακολουθήσει πολλές σέ στιγμές χαράς και εύτυχίας. Άπλωσε τά χέρια της και μ' άγκά-λιασε σφίχτα κι' έτριψε τό μούτρο της στα χέρια μου σαν νά ήθελε νά δείξη όλη της την άφοσίωση και τη λατρεία.

Ύστερα με έλασχαλάισε κι' άρχισε νά χορεύη γύρω μου και νά πηδάει σαν μικρό παιδί. Φυσικά δεν ξανάβαλα πιά την Γκλάντους σέ κλουβί, αλλά την εγκατέστησα κάτω από

τό χαγιάτι τού σπιτιού. Της έβαλα ένα περιλαίμιο και έδε-σα απ' αυτό μία άλυσίδα τρία μέτρα μακριά, ώστε νά μπορή νά κυκλοφορή έλεύθερα μέσα στην αύλη. Μολονότι δε δεν έδειξε ποτέ της καμμία διάθεση νά φύγη από μάς, έν τούτοις ποθούσε πάντα νά έχη περισσότερη έλευθερία και γι' αυτό κατάφερνε κάθε φορά νά άνοίξη τό περιλαί-μιο της και νά φεύγη από την άλυσίδα της, έως ότου άπο-φασίσει και της φόρεσα ένα περιλαίμιο πού έκλεινε με λου-κέτο.

Εγώ ήμουν διατεθειμένος ν' αφήσω την Γκλάντους άπο-λύτως έλεύθερη, αλλά αυτό δυσαρεστούσε τό ύπηρετικό προσωπικό και τούς δυο φίλους πού έμεναν μαζί μου στο σπίτι. Ο ένας, ο "Αντυ Μάκ, μου έδήλωσε ότι αν ή Γκλάν-τους δεν πάψη νά μπαίνη στηνκάμαρά του και νά φοράη τά παπούτσια του και τις κάλτσες του και νά άδειάζη μέ-σα στη λεκάνη τις κολώνιες του και τις λουσόν του, θά εί-δεποιούσε την άστυνομία νά έρθη νά την συλλάβη.

Από τό άλλο μέρος ο περιβολάρης μου ήρθε μία μέρα έξαλλος και μου έδήλωσε ότι από την Γκλάντους κινδυνεύει ή ζωή τού παιδιού του. Στην πραγματικότητα ή φιλόστοργη μαϊμού πού είχε μέσα της ανεπτυγμένο σέ μέγιστο ση-μείο τό μητρικό φίλτρο, είχε θρή τό μωρό τού περιβολάρη κοιμισμένο στην κούνια του στο περιβόλι και αφού τό έ-κούνησε επί ώρα σαν την καλλίτερη νταντά, στο τέλος για νά τό δείξη την τρυφερότητά της πήγε κοντά του και έ-τριψε την μούρη της στο μελφό του μωρακι. Φοβήκα ό-λα αυτά κάθε άλλο παρά επικίνδυνα ήσαν για τό παιδί, αλλά έπειδή δεν ήθελα νά χάσω τόν περιβολάρη μου απε-φάσισα νά δώσω τέλος στις έκδηλώσεις της Γκλάντους.

Άλλως τε ή άπόλυτη έλευθερία δημιουργούσε κινδύνους και γι' αυτήν την ίδια. Η άγάπη της σέ μένα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κάθε τόσο την έπαινε μανία νά έρθη νά με άγκαλιάσει και αν δεν μ' έβρισκε στο σπίτι ήταν άξια νά πάρη τούς δρόμους ψάχνοντάς για μένα.

Ένα θράδυ καθώς γύριζα με τό αυτοκίνητο είδα την Γκλάντους νά στέκεται στον δρόμο και νά με περιμένει. Ή-ξερε ότι απ' αυτόν τόν δρόμο έρχόμουν πάντα και έπειδή θαρέθηκε φαίνεται νά περιμένει στο σπίτι, κάθισε στην έ-κρη τού δρόμου και με περίμενε εκεί, ποιος ξέρει, από πόση ώρα.

Όταν της πρωτόεβαλα τό περιλαίμιο με τό λουκέτο ή Γκλάντους μελαγχόλησε για μερικές ήμέρες, και άχασε τό κέφι της, μά εύτυχώς δεν άρχισε νά συνηθίση ή νέα της κατάσταση και νά χαίρεται την ζωή της. Όλα της πρό-καλούσαν τό ένδιαφέρον της, όλα της έδιναν άφορμή νά χαρή και νά παίξη. Δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου ζώον πού νά έχη χαρακτήρα τόσο συγγενή με τόν άνθρωπο και χω-ρίς κανένα έλάττωμα απ' αυτά πού κάνουν τόν άνθρωπο άντιπαθητικών.

Η νοικοκυρασμένη της Γκλάντους ήταν μοναδική. Για νά κοιμάται της είχαμε ένα σωρό από φρέσκο άχυρο και ένα θαμνακερό σκέπασμα. Κάθε θράδυ πριν κοιμηθι, έστρωνε τό κρεβάτι της. Έσπαινε τό άχυρο, τό τακτοποιούσε και ύστερα άπομακρυνόταν ένα-δυο θήματα για νά κρίνη με

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμές 5. *Η αθθαίρετος υπερτίμησις του παρά των Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

*Η υπό των άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαίωματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται όπ' όψιν.

Ν. Γ. ΧΑΤΖΗΜΑΛΙΑΓΚΑΝ, Νέαν Κοκκινιάν. — Μιάς γράφετε έν ήμικλάσιον:

«Αξιότιμε κ. Διευθυντά,
»Έχω την τιμήν νά παρακαλέσω ύμās όπως έν τη εύαρεσκειά σας λάβητε την καλωσύνην και δημοσιεύσητε εις την οικείαν στήλην του περιοδικού σας «Μπουκέτου» τό έγκλειστον ποιήματιον, εις τό όποιον περιγράφω τάς ταπεινάς μου έντυπώσεις, τάς όποιās άπεκόμισα κατά την μετάθεσίν μου εις Κέρκυραν και εις την πανήγυριν της Ιεράς μονής του χωρίου Άγιος Ματθαίος.

Μετά τιμής»

Τό ποιήμα σας αυτό, φίλε κύριε, δέν είναι παρά έμμετρος άνευ ποιητικής άξίας περιγραφή της μονής και της πανηγύρεως. Δέν ήμπορεί δηλαδή νά όνομασθή ποιήμα. Καί ιδού αυτό:

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΗ ΜΑΘΙΑ

Εις τό χωρίο του "Αη Μαθιά και του ψητοῦ ή μυρωδιά θένα νά πανηγυρίζη θένα μωσχουρίζη.

Πιστεύω πως άργότερα νάρθεται χάριν γούστου, που γίνεται πατήγυρις σιάς έξη (6) του Αύγουστου.

Συνκοινωνία τακτική θα έχη όλη μέρα γιατί από την Κέρκυρα θα έλθουν πέρα-πέρα.

Λόγω αυτής της εορτής, τό γλέντη και ή ζάλη θα ριξη μέσα στο χωριό τη συρροή μεγάλη.

Δέν είναι διόλου δύσκολον ίσως κι' άλλοι νάρθουνε όλως έφνιδιαστικώς νά την έπισκεφθουνε.

Ζητείτε μιὰ πούδρα ιδεώδη; είναι ή πούδρα *Mystikum*, του *Scherk*.
Κυτία Δρχ. 80.- και 50.-.

Ιρέπει ν' άρχίσετε ριζικά την περιποίησι της επιδερμίδος! Καθαρίσατέ την προσεκτικά με την Λοσιόν προσώπου Scherk! Καί κατόπιν διαβάστε τί σας λέγει τό βιβλιαράκι που είναι στη φιάλη: "Οτι μόνον ή μέχρι του βάθους των πόρων καθαρισμένη επιδερμίς μπορεί ν' άνανεωθή! Καί νά γίνη ώραιά! Αυτό θα τό επιτύχετε με την βοήθεια της Λοσιόν προσώπου Scherk. Τιμαί: Δρχ.: 175.-, 90.-, 55.- και 35.-

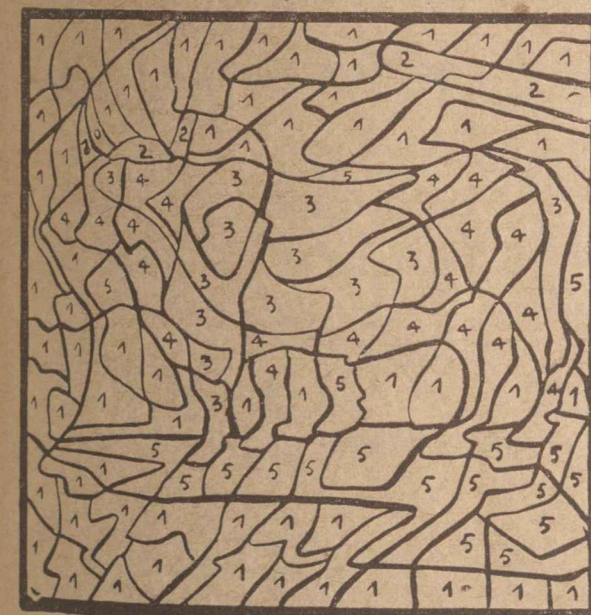
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ

που... βυσιτώνει την ώρα

ΕΥΚΟΛΗ ΣΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τό κουτί με τίς μπογιές σας και χρωματίστε τά μεταξύ των γραμμών άριθμημένα διαστήματα, ως έξής:

0 λευκό, 1 μπέζ, 2 γκρί, 3 μαρρόν, 4 μαρρόν θαθύ και 5 μαύρο.

Έτσι, χωρίς κόπο και δυσκολία, θα σχηματίσετε μιὰ χαριτωμένη πολύχρωμη εικόνα:

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Συνεχίζουμε και σήμερα την καινούργια πνευματική άσκηση, τούς φιλολογικούς αναγραμματισμούς που τόσο είναι της μόδας τελευταία στην Εύρώπη. Παρακάτω δημοσιεύουμε δυό φράσεις, ή όποιες άμα αναγραμματισθούν, δίνουν τά όνόματα δύο Έλλήνων λογοτεχνών, ενός νεκρού και ενός συγχρόνου:

ΝΑ ΟΠΛΑ ! ΝΑ ΒΡΥΣΙΣ

ΑΛΛ'ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ,ΣΙΩΠΗ...

Ο δεύτερος αναγραμματισμός μας έστάλη υπό του ίδιου του λογοτέχνη, του όποιου περιέχει τό όνομα. Οι αναγραμματισμοί αποτελούν μιὰ πρώτης τάξεως διασκέδασι για τίς συναναστροφές. Ένας δηλαδή από τούς παρισταμένους φτιάχνει έναν αναγραμματισμό του όνόματός ενός άλλου και τόν προτείνει στους παρόντας προς λύσιν.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

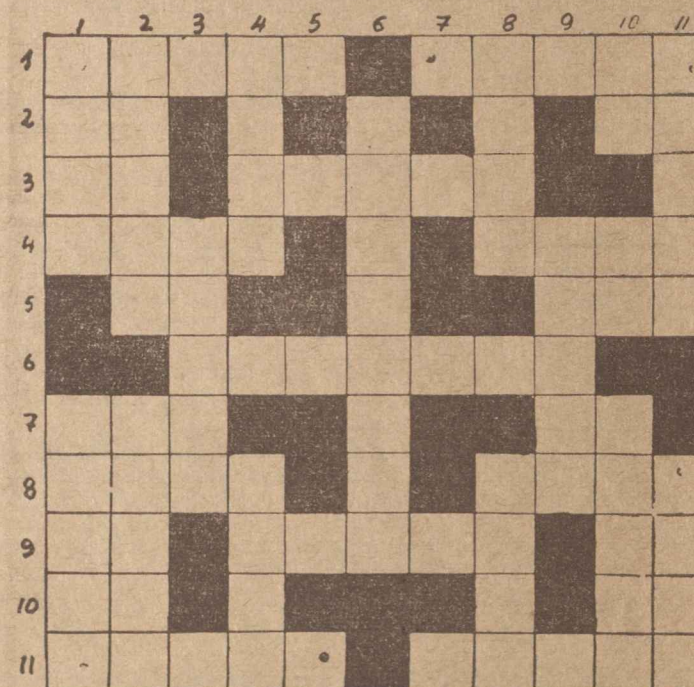
ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

1) Τό Α θρίσκεται στη Δανία, 2) τό Β δείχνει τό "Ο-όλο, 3) τό C δείχνει τη Στοκχόλμη και 4) τό D δείχνει τη Βαλτική.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

1) ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ ("Άγιος όρμας, κρεμάς...), 2) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ (Έρω, γυιός όργης), 3) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ (Δώρον έργους σιγής).

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ποταμός της Άσίας. Πρωτεύουσα της είναι ή Κούβα.

2) Μιά συλλαβή άπ' τη λέξι «Ψάρα». Από εκεί δραπέτευσε ό Μοντεχρήστος.

3) Υποθετικόν. — Ένδιαίτημα ζώων.

4) Περίφημο μυθιστόρημα ρεαλιστικόν ή τό όνομα της ήρωίδος του. Κινεζική συνοικία του Δονδίνου.

5) Κτητικόν. Άλλα κτητικόν.

6) Λόφοι, θουνά κτλ.

7) Όρος του ζατρίκιου. — Νότα.

8) Ο κάτω κόσμος. — και ψυχρά.

9) Άνθη. Εύρωπαϊκή πρωτεύουσα Γαλλικόν γράμμα.

10) Αναφορική απανωτιά. Νότα.

11) Ψάρι (δημ.) Τό χρήμα (δημ.)

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Μέγας δραματικός συγγραφέας. Ένας άπ' τούς δώδεκα.

2) Άρχαία νεράδα. Πόλις της Μ. Άσίας.

3) Τό έπάγγελμά του τόν κάνει νά ταξιδεύη διαρκώς (γενική δημοτικής).

4) Έλληνικόν όρος. Αρχικά σιδηροδρομικής εταιρείας.

5) Νάζια.

6) Τουρκικός τίτλος. Άκάκα.

7) Λεία.

10) Γράμμα. Έπιφώνημα γέλωτος. — Χωρίς διάθεσι.

11) Υπάρχει στα κύματα. Ένας διπλωμάτης. (Έστάλη υπό των κ. κ. Μ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ και ΒΑΣΙ Μ. ΜΑΡΑΓΚΟΥ, — Καλλιπας Πειραιεύς).

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1) ΑΝΑΤΟΚΙΣΜΟΣ, 2) ΛΕΜΟΝΟΖΟΥΜΙ, 3) ΑΡΑΣ — ΚΗΔΕΙΑ, 4) ΤΟΝΟΣ — ΜΑΜΑΙ, 5) ΑΚΕΝΟΤΑ — ΟΙ, 6) ΠΑΣ — ΤΙΤΑΝΑΣ, 7) ΟΝ — ΦΗΜΑΙ, 8) ΘΑΛΕΡΑ — ΑΣ, 9) ΗΤΟΙ — ΑΣΤΡΑ, 10) ΚΑΡΔΙΑΙ — ΟΙ, 11) ΔΙΛΗΜΜΑΤΑ, 12) ΙΝΑ — ΗΡΑ — ΣΑΝ.

Καθέτως: ΑΛΑΤΑΠΟΘΗΚΑΙ, 2) ΝΕΡΟΚΑΝΑΤΑ, 3) ΑΜΑΝΕΣ — ΛΟΡΔΑ, 4) ΤΟΣΟΝ — ΦΕΙΔΙ, 5) ΟΝ — ΣΩΤΗΡ — ΙΛΗ, 6) ΚΟΚ — ΤΙΜΑ — ΑΗΡ, 7) ΙΖΗΜΑΤΑ — ΑΙΜΑ, 8) ΣΟΔΑ — ΑΙΑΣ, 9) ΜΥΕΛΟΝ — ΣΤΟΑΙ, 10) ΟΜΙΛΙΑΙ — ΡΙΤΑ, 11) ΣΙΑΙ — ΣΑΝΑ — ΑΝ.

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΜΟΥ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 35)

μέ τις φωτογραφίες σας. "Α! Δεν ξέρετε πόσο μου άρέ-
σετε.

— Τό φαντάζομαι! τής είπα. Είμαι, όπως λένε, ένας
μοναδικός κωμικός!

— Μά όχι έτσι, Έκανε στενοχωρημένη ή νέα, δεν ήθελα
νά πω αυτό. Μου άρέσετε αλλιώς...

— Χαίρετε! τής φώναξα απότομα κι' Έκανα νά φύγω.

— Μιά στιγμή! με παρακάλεσε ή νέα.

Εκείνη τή στιγμή θρискόμαστε επάνω στη γέφυρα του
'Αλεξάνδρου. 'Η Μαριλέν λοιπόν πλησίασε τά κάγκελλα
καί μου είπε:

— Κύριε Φερναντέλ, αν δεν με φιλήσετε άμέσως, θά πέ-
σω στο ποτάμι!...

— Για τ' όνομα του Θεού! φώναξα. 'Αφήστε τις τρέλ-
λες! Νά σάς φιλήσω, όσες φορές θέλετε, φτάνει νά μήν
πνιγίτε! Μπα! Σέ καλό σας!...

Κι' εκεί στή μέση τής γέφυρας, μπροστά στόν κόσμο
πού περνούσε γύρω μας χαμογελώντας φίλησα δυό φορές
τήν άλλόκοτη Μαριλέν!...

'Από τότε, δεν την ξαναείδα πειά. Κι' ούτε μπόρεσα νά
έξηγήσω αυτήν τήν ιδιοτροπία της. 'Ωστόσο, όμολογώ ότι
δεν θύηκα διόλου ζημιωμένος!

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, έχουν καί οι κωμικοί ήθοιοι
τις έρωτικές περιπέτειές τους. Κι' όταν άκόμη είναι σαν κι'
έμένα παντρεμένοι κι' έχουν καί δυό χαριτωμένα παιδά-
κια! >

ΦΕΡΝΑΝΤΕΛ

ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

πού κατέθηκε ή μελαχροινή, όταν ό χοντρός έμπορος έμπη-
ξε μία γοηρή κραυγή:

— Βάί! τό πορτοφόλι μου! Μου έκλεψε τό πορτοφόλι
μου! 'Αμέσως ψάχτηκε κι' ό στρατιωτικός γιατρός καί
είδε ότι είχε κάνει φτερά τό χαρτοφυλάκειό του, μέσα στο
όποιο, έκτός από τά έγγραφέα του, υπήρχαν καί μερικά
πολύτιμα οικογενειακά του κειμήλια!...

'Η ξερακιανή γρηά δεν μπόρεσε νά κρύψει τήν χαρά της
για τό πάθημα τών δυό άνδρων:

— Νά ξέρατε πόσο εύχαριστήθηκα! Καλά νά τήν πά-
θουν, για νά μάθουν άλλη φορά, μόλις δουν καιμιά καρ-
κάξα, νά μήν τρέχουν τά σάλια τους!... 'Αλλάχ μπελά
σενί θερσίν!...

PERIDE CELAL

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΤΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ
ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 24)

μανιακός. 'Εκείνος πάλι πού δεν σάς σφίγγει τό χέρι, δεν
είναι διόλου φιλόδοξος.

Όσο για τίς στάσεις τώρα πού παίρνουν οι άνδρες, έχω
νά σάς πω τά εξής: εκείνος πού στηρίζει τό σαγόνι του στή
γροθιά πού, θά κάνει τή ζωή σας ένα μαρτύριο με τά ά-
νυπόφορα πειράγματά του.

Μά όλα αυτά έχουν μία πραγματική αξία, όταν τά πά-
ρη κανείς στο σύνολο. Δεν πρέπει νά άρκήσθε σε μία λε-
πτομέρεια, σε μία μόνο παρατήρησι. Πρέπει νά ξεετάζετε
καί ν' αναλύετε ύπομονετικά πούς άνδρες, για νά μωρέ-
σετε νά καταλάβετε τόν αληθινό χαρακτήρα τους.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ: παλαιά προγράμματα θεάτρων, φωτο-
γραφίες ήθοιων, σχετικά βιβλία καί φυλλάδια κτλ. κτλ.
σε ίκανοποιητικές τιμές. Πληροφορίαι κ. Χ. Σταματίου
'Μπουκέτο', 3—8 μ. μ.

ΣΤΙΣ
17
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Η
Α
Θ
Η
Ν
Α
Μ
Α
Σ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

100 ΤΟΙΣ 100

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΠΑΡΚ”

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΕΥΔΕΝ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΑΛΗ ΜΠΑΜΠΑΣ

ENTY KANTOP

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ :

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ :

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Κ^{ΑΣ} ΤΣΕΝΕ'Υ'

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΔ-ΟΥ'Ι'ΛΙΑΜ ΠΑΟΥΕΛ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ :

ΡΟΔΑ Τ' ΑΠΡΙΛΗ

ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΔΟΝΑΛΔ - ΝΕΛΣΩΝ ΕΝΤΥ

ΣΗΜ. Τό «ΠΑΡΚ» λόγω τής θέσεώς του είναι ό δροσερώτερος Κινηματογράφος καί ό μόνος ά-
πληλαγμένος παντός θορύβου Καθ' έκάστην άπογευματινά παραστάσε με γενικήν είσοδον δραχ. 10.

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

“ΕΡΜΗΣ”

ΟΔΟΣ ΚΑΡΟΛΟΥ 18

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

'Από 12-9-38 έως 18-9-38

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ :

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ - ΑΛΜΠΕΡ ΠΡΕΖΑΝ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ

ΧΑΜΠΑΝΕΡΑ

ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ - ΦΕΡΤΙΝΑΝΤ ΜΑΡΙΑΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΕΩΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ :

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΠΕΚΙΝΟ

ΓΚ. ΦΡΑΙΛΙΧ - Λ. ΜΑΡΕΝΜΠΑΧ

ΣΗΜ. Ο «ΕΡΜΗΣ» είναι ό πλέον συγχρονισμένος Κινηματογράφος καί συγκεντρώνει τόν
έκλεκτοτερον κόσμον. Τιμαί είσιτηρίων: ΠΛΑΤΕΙ^{ΑΣ} δραχ. 10 — ΘΕΩΡΕΙΟΥ 12. 50

Ο ΛΙΟΝΤΑΡΗΣ ΚΑΙ Η ΛΕΟΝΤΗ ΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

Τέντα το παράθυρο στο ξεροβόρι κι' ο Δράκος σκεπα-
σμένος με πάπλωμα.

Με το κράχ της πόρτας κάνει ν' ανασήκωθ', γιά ν' αρ-
πάξη απ' το μαξιλάρι την άδεια πιστόλα που, τρίζοντας ά-
παίσια τὰ δόντια του.

Γιά μιὰ στιγμή, φαίνεται, σκέφθηκε ίσως και το κανονά-
κι, έπειτα τή φουφού και το μπαρούτι, μιά σαν μās είδε νά
προχωρούμε καταπάνω του και νά χορεύουμε όλόγυρά
του, ξαπλώνεται, μωρέ μάτια μου, και κουκουλώνεται από
κεφαλή.

— Άδερφάκια φαντάσμοιτα μās λέει με τρεμάμενη φωνή,
εγώ δέν τ'άβαρα μαζί σας...Δέν έχουμε προηγούμενα μα-
θές...Πάρτε τα όδλα...κανόνι, μπιστόλες...έξ' όν αδερφά-
κια τὸ πάπλωμα μὴν ἀρπάξω καμμιὰ πούντα.

Δέν μπόρεσα πειά νά κρατηθῶ.Μ'έπιασαν κάτι γέλια και
πετάξαμε τὰ σεντόνια πάνω του.

Βγάζει τότε δειλά-δειλά τὸ κεφάλι του, σαν τὸν σαλίγ-
καρο, και ξεβαρρύνει :

— Αἱ μωρ' αδερφάκια και τί θά παθαίνετε ! Έγώ ἐπὶ
τούτου έκανα πὼς φοβήθηκα γιά νά ζυγώσετε και τότενες
βούρ τὰ κάρθουνα στο μπαρούτι και θά πηγαίναμ' οὔλοι
στον άγέρα !

Ἡ φάρσα μου εἰδὼ έτελείωσε. Μά πὼς διηγήθηκε τὴν άλ-
λη μέρα τὸ πάθημά του στο καφενεῖο !

« Ἀρπάξω, πὼς λέτ' αδερφάκια, τὴ διμούτσουνη, με τίς
δυὸ φωτιές...μπάμ μιὰ πάρτο κάτω τὸ ένα φάντασμα,
μπάμ δευτέρα, πάρτο κάτω και τὸ άλλο, μπάμ τρίτη πάρτο
και τ' άλλο, μπάμ τέταρτη... »

— Μά γιά σπάσου κύρ Ἀντρέα τὸν διακόπτει ὁ ὑποβο-
λεύς τοῦ θιάσου. Ἡ μπιστόλα σου εἶνε με δυὸ κανάνας, τὰ
στοιχεία ἦταν τρία, εἰς ἔρριξες ἴσα με τώρα τέσσερες βο-
λές, πὼς γίνετ' αὐτό :

— Ξέρεις τί μπιστόλα εἶν' αὐτὴ αδερφάκι ; έκανε στρί-
βοντας τὴ λαδωμένη κατάμαυρη μουστάκα του. Ἐνα τάλ-
λαρο τὴν έχω πληρωμένη στοῦ Γιουσουρούμ. Ἄμ τι θάρρε-
ψες ; Έχει και μυθιστορηματικὴ αξία. Εἶνε ἡ μπιστόλα
τοῦ Μέγ' Ἀλέξανδρου, πὼς σκότωσε τὸν Σουλῆνσκη στο
σθίδο. Ἀμέ !

Σ' άλλο φύλλο θά σās γράψω τὴ δίκη τοῦ Ἀντρέα ἐπὶ
δολοφονία στο Βόλο.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

πλάσματα έμεἰς ἡ γυναίκες. Ἐπειδὴ ὁ Φαρούκ ἦταν φτωχός
και ὁ Χικμέτ πλούσιος, πρόδωσα τὴν άγάπη του, πρόδωσα
τὴν ἴδια τὴν καρδιά μου...

Ὁ γάμος μās έγινε σέ μιὰ εβδομάδα ! ! Κι' άμέσως
φύγαμε γιά τὸ έξωτερικό, από όπου γυρίσαμε σέ κανένα
μῆνα.

Ἀπ' τὴν Μελαχάτ έμαθα ὅτι λίγες μέρες μετὰ τὸν γάμο
μου εἶχε έλθει ὁ Φαρούκ απ' τὴν Ἀγκυρα κι' ὅτι μόλις έ-
μαθε τὸν γάμο μου, τὸν έπιασε τόση άπογοήτευσι, ὥστε
έφυγε άμέσως άγνωστο γιά πὼ. Ἡ Μελαχάτ μοῦ έδωσε
κι' ένα γραμματί του στο ὁποῖο μοῦ έγραφε τὰ εξής :

« Σās άγάπησά μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου. Σās περίμενα, ὅπως
σās εἶπα, χρόνια, και χρόνια, γιάτὶ εἰσαστε ὁ τύπος πὼς εἰδημόργησε
ἡ φαντασία μου. Εἶχα τὴν άφέλεια νά πιστέψω ὅτι μ' άγαπήσατε και
σεἰς. Εἶχα γελαστῇ. Τόσο τὸ χειρότερο γιά μένα ! Ὡστόσο μπορούσατε
νά μοῦ κοίφατε τὸν ὄχλα απ' τὴν πρώτη στιγμή και νά μὴ με άφίσετε
νά νομίσω ὅτιμπούσε ποτὲ νά ενώσουμε τὴν τύχη μας και τὴ ζωὴ μας.
Ὑποθέτω ὅτι δέν σās εἶχα κάνει κανένα κακό. Δέν θέλω νά πιστέψω ὅτι
στὴν πράξι σας αὐτὴ κινήκατε, έπειδὴ προτιμήσατε από ἕναν φτωχό
έπιστήμονα τὰ πλοῦτα ἑνὸς εἰσηγάνου ! Εἶνε τόσο ταπεινὸ, τόσο χυδαῖο
αὐτό και δέν σās έχω ἱκανὴ γιά τέτοια κατάπτωσι. ... Θέλω νά πιστέψω
ὅτι παρασυρθήκατε απ' τὴν γυναίκα αἰδυναμία και τὸν άστατο χαρα-
κτήρα σας. Ὡστόσο με παρηγορεῖ ἡ ἴδια ὅτι αὐτό πὼς κάνατε, μπορού-
σατε νά τὸ κάνατε μετὰ τὸν γάμο μās, ὅποτε δέν θά μπορούσα νά σας
συγχωρήσω. Συγχωρεστε με και σεἰς, γιάτὶ με τὴν επέμβασι μου τάρα-
ξα έστω και γιά λίγες μέρες τὴν ἡσυχία σας. Ὅσο γιά μένα σās συγ-
χώρεσα. Ἡ άγάπη μου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε νά ἱκανοποιήτῃ με τὴν
εὐτυχία σας, έστω και ἂν αὐτὴ γίνετα εἰς ὅρος μου ! ! »...

Αὐτό εἶνε τὸ γραμματάκι του, Νεβίν. Σπαράχτηκε χίλιες

ΕΝΑΣ ΜΠΑΜΠΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

— Γι' αὐτό, λοιπόν, διασκεδάζουμε τόσο πολὺ! φώναξε
ὁ Ζάν.

Ὅσο πλησίαζε τὸ τέλος τοῦ παραθερισμοῦ των, ἡ σχέ-
σις μεταξύ τῆς Μόνικας και τοῦ Ρομπέρ γινόντουσαν ὅλο-
ένα και πὼς στενές. Προστατευόμενοι από τὴν ἀδιάκοπη
παρουσία τῶν παιδιῶν, δέν στενοχωριόντουσαν καθόλου
από τὴν οἰκειότητά τους αὐτῇ, πὼς δέν εἶχε τίποτε τὸ ὑπο-
πτο.

Ἡ μέρες των περνοῦσαν έτσι χαρούμενες κι' εὐτυχιαμέ-
νες.

Ἀλλὰ ένα δυστύχημα ἦρθε νά ταραξῇ τίς ὥραιες αὐτές
μέρες: Ὁ Ζάν, τρέχοντας εὐπόλητος στὴν ἀμμουδιά, έσκι-
σε θαθεία τὴν πατούσα του από ένα γυαλί. Στὶς φωνές
του, έτρεξε ὁ Ρομπέρ, πὼς τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του και
τὸν μετέφερε στο ξενοδοχείο, ακολουθούμενος από τὴ Μό-
νικα, άναστατωμένη από τὴ θέα τοῦ αἱματος και τῶν δα-
κρύων τοῦ παιδιοῦ τῆς.

Ὁ γιατρός πὼς εκάλεσαν, δέν άργησε νά έρθῃ.
— Ἡ ἐπίθεσι τοῦ τραύματος θά εἶνε ὀδυνηρῇ, εἶπε στον
Ρομπέρ. Μπορεῖτε νά κρατήσετε ἀκίνητο τὸ παιδί, ἐνὼ ἡ
κυρία θά με βοηθᾷ;

Μέσ' στὴν ἀγκαλιά τοῦ φίλου του, ὁ Ζάν δέν κουνι-
τανε καθόλου. Μά ζητοῦσε χάρι με τὸ βλέμμα του.

— Θάρρος, μικρούλη μου, τοῦ ψιθύρισε ὁ Ρομπέρ σί-
αυτὴ, δείξου άντρας' θά εἶμαι περήφανος γιά σένα... Κ'
ύστερα, ἂν κλάψης, θά κάνης τὴ μητέρα σου νά πονέσῃ
τόσο πολὺ!

Ἄσπρη σαν σεντόνι, ἡ Μόνικα, βοήθησε ἐν τούτοις τὸν
γιατρό, χωρίς νά δείξῃ αἰδυναμία. Ὅταν ὁ γιατρός έφυγε,
ὁ Ρομπέρ θέλησε κι' αὐτός ν' άποσυρθῇ από διακριτικό-
τητα.

— Ὡ! μεῖνε, μεῖνε ! κλαυθμῆριζε ὁ Ζάν.

Με τὸ βλέμμα, ἡ Μόνικα ἐνίσχυσε τὴν παράκλησι τοῦ
γιοῦ τῆς. Ὁ νέος κάθησε τότε κοντὰ στο κρεβάτι τοῦ
μικροῦ τραυματία, πὼς γιά μεγαλύτερη ἀσφάλεια, θέλη-
σε νά τὸν κρατᾷ από τὸ χέρι: Λίγος πυρετός κοκκίνιζε τὰ
μάγουλά του, δίνοντας στο προσωπάκι του μεγαλύτερη
χάρι.

— Θάθελα νά σέ κρατήσω γιά πάντα, εἶπε στο Ρομπέρ.
Θάθελα νά εἶσαι ὁ μπαμπᾶς μου σί' ἀλήθεια. Οἱ μπαμπᾶ-
δες αγοράζονται, ὅπως και τὰ μικρά παιδιά... Δέν εἶμαι
πλούσιος, μά θάθελα τόσο πολὺ νά γίνης ὁ μπαμπᾶς μου!

Ὁ Ρομπέρ, συγκινημένος, άκούμησε τὸ χέρι του στο
κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ:

— Ἐνας μπαμπᾶς δέν αγοράζεται, μικρούλη μου Ζάν,
μά δίνεται... ἀλλὰ με μιὰ προϋπόθεσι: πὼς θά ἤθελε ἡ
μαμά σου νά δεχθῇ νά φροντίζω με μεγάλη μου εὐχαρίστησι
γιά τὴν εὐτυχία σας.

Ἐγινε σιωπῇ. Ἡ Μόνικα, τσακισμένη από τόσες συγκινή-
σεις, έκλαιε.

Μά μιὰ πρότασι τοῦ Ζάν, ξανάφερε τὸ γέλιο σ' ὅλους:

— Εἶνε μιὰ εὐκαιρία μαμά. Δέν πρέπει νά τὴν άφήσης
νά σοῦ ξεφύγῃ! φώναξε.

— Δέν θά τὴν άφήσω, άγαπημένο μου παιδί, νά εἶσαι
δέθαιο... Ὡ! Ρομπέρ, πόσο εἶσθε καλός!

Και με μάτια λαμπερά, άνάμεσα από τὰ δάκρυά τῆς ἡ
Μόνικα πρόσθεσε χαμηλόφωνα:

— Και πόσο σās άγαπᾷ!

Με τὸ ἐλεύθερο χέρι του, ὁ Ρομπέρ πῆρε τὸ χέρι τῆς
Μόνικας και τόφερε στὰ χεῖλιά του.

Ὁ Ζάν εἶχε άποκοιμηθῇ. Πάνω απ' τὸ κρεβάτακι τοῦ
άγαπημένου τους παιδιοῦ, ὁ Ρομπέρ και ἡ Μόνικα άγρυ-
πνοῦσαν: Ἦτανε ἡ πρώτη άγρύπνια τῆς άγάπης των, πὼς
τούς ὑποσχότανε μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη...

G. MORNAND

φορές ἡ καρδιά μου και ένιωσα δυνατές τίς τύψεις γιά τὴν
χυδασία μου πράξι...

Τί έγινε ὁ Φαρούκ δέν κατάρθωσα νά μάθω, γιάτὶ χάθη-
κε απ' τὴν μέση.

Ἡ μόνη μου παρηγοριά θά εἶνε ἡ συγγνώμη σου, άγαπη-
μένη μου Νεβίν. Ναι, συγχώρα με, ἂν και ἡ πράξι μου δέν
μπορεῖ νά συγχωρεθῇ. Μά συγχώρα με. Ἐκλαψα τόσο πολὺ
και, άλλοίμονο, θά κλαίω σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ !...

ΜΥΑΖΕΖ ΚΑΡΤΑΝΟΓΛΟΥ

Α ΣΤΙΛΠΝΗ ΔΟΝΤΙΑ ΔΙΔΟΥΝ
ΛΑΜΠΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεἰς θά
άποκτήσετε λαμπρὸ χαμόγελο.

Εἶνε τόσο εὐκολο ὅταν χρῆ-
σιμοποιήτε «ΚΟΛΥΝΟΣ»,
ἡ «ΚΟΛΥΝΟΣ», προσδίδει εἰς
τὰ δόντια γοητεῖαν εὐχάριστον
εἰς τὸ βλέμμα.

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἡ «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ», εἶνε ἡ πλέον ἀποτελε-
σματικὴ. Διάρκει δύο φορές
περισσότερον από τίς ΚΟΙΝΕΣ
ὀδοντοκρέμες, διότι χρησιμο-
ποιεῖτε μόνον τὸ ἡμισυ τῆς πο-
σότητος από οἰανδήποτε άλ-
λην. Δοκιμάσατε τὴν τεχνικὴν
τῆς ξηρᾶς ψήκτρας με ἐν και
ἡμισυ ἑκατοστόμετρον «ΚΟΛΥ-
ΝΟΣ». Θά έκπλαγῇτε από τὰ
ἀποτελέσματα.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 14α Τηλ. 25-733

Ἰσχυρότερον νυκτερινὸν τμήμα κοπτικῆς λειτουργ-

είας δια τῆς ἐργαζομένης 8-10 μ.μ.

ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ἡ Βερνύφ τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶνε αἱ

Γερμανικαί εσφαι «ARTI».

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ !

Ὅταν αγοράζετε τὰς γνωστὰς μοναδικὰς εἰς τὸν κόσμον Γερ-
μανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' ά-
ναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴν Μάρκα:

ARTI

διότι οὕτω μόνον θά εἴσθε βεβαία, ὅτι αγοράσατε γνησίαν Γερ-
μανικὴν Βαφὴν μάρκας «ARTI». Αἱ Βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε
γνήσια Γερμανικαὶ και έρχονται απ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας,
ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαί, αἱ σήμερον δια-
φημιζόμεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενοφώνες μάρ-
κες, χωρίς ὅμως και ν' αναφέρουν ὅτι εἶνε Γερμανικαί, δέν εἶνε
ὀχι μόνον Γερμανικαὶ Βαφαί, ἀλλ' οὐδὲ καν εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς, προσέχετε τὸ πακετίδιον πὼς αγοράζετε ν' αναγράψῃ
τὴν γνωστὴν Γερμανικὴν Μάρκαν «ARTI», ἄλλως νά μὴ τὸ δεχέσθε.
(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν χρωματουρ-
γείων ARTI-WERK, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α, Θεσσαλονίκη, Ἑρμοῦ 16.)

Ἐντὸς 2 λεπτῶν

Ἐφαλείφονται

Ἑγεία • καθαριότης
• καλῶπισμός κυριῶν

Διὰ τῆς ἀφαιρέσεως
τοῦ περιττοῦ τριχώμα-
τος με τὸ Ἀγγλικόν

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΣΤΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν-Πειραιῶς
πρὸς εὐκόλιαν τοῦ κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86

ΚΑΛΔΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεσφῶς ἀριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχιδοῦ

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη και Καλλιθέ-
ριου.

ΠΛΑΚΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου, πλησίον σταθμοῦ ΣΠΑΠ

— ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79, πλησίον Λαχανα-
γορᾶς

ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α

Π. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου και Ἀλασσάνων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου και Ψα-
ρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιστοίας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσομενοι με τὸ πλησιέστερον συναικα-
κὸν παράρτημά μās ἀποφεύγετε τὰ έξοδα και τὴν
ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

"Όπως γνωρίζετε, τὰ Ἐργαστήρια Περμανάντ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, λειτουργοῦν ἀπὸ 10ετίας καὶ τὰ ὁποῖα ἐκπαιδεύθη, θεωροῦνται ἀσυναγώνιστα εἰς τὴν Περμανάντ, τόσο δι' ἡλεκτρισμὸν, ὅσον καὶ ἀνεῦ ἡλεκτρισμοῦ. Πιστοῦσατε τοῦ λοιποῦ ν' ἀμφισβῆτετε ὡς πρὸς τὴν Ραδιο-περμανάντ. Ἡ Ραδιο-περμανάντ εἶναι ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν ἐργαστηρίων μας. Δὲν περιέχει σύρματα, δὲν περιέχει ἡλεκτρισμὸν, οὐδὲ φάρμακα.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΗΛ. 53-277

Κοι Κοι Κομμωταί,
Ἐξασφαλίζετε τὴν πελατεῖαν σας μεταχειριζόμενοι
φάρμακα Περμανάντ Bealis.
ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ: 13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13.